

КРИМИНАЛНИ ДОСИЕТА

ГРЕШНИКЪТ

ТЕС ГЕРИТСЪН

ТЕС ГЕРИТСЪН ГРЕШНИКЪТ

Превод: Красимира Матева

chitanka.info

Дори ниските температури на типичната за Нова Англия зима не могат да се сравняват със смразяващата до костите сцена на убийството на две монахини, извършено в параклиса „Света Богородица на Божествената светлина“. Бруталното престъпление на пръв поглед изглежда лишено от мотив, но при аутопсията съдебната лекарка Мора Айлс се натъква на изненада. Скоро е открито и друго тяло, така обезобразено, че е невъзможно да бъде разпознато. С общи усилия Айлс и детектив Джейн Ризоли от отдел „Убийства“ разкриват връзката между двете безмилостни престъпления. Докато тези отдавна погребани тайни излизат наяве, Мора Айлс се оказва неумолимо въввлечена в центъра на разследването, което постепенно разкрива истината за мрака в човешката душа.

На майка ми, Руби Дж. Том, с любов.

Благодарности

Моята най-гореща признателност за:

Питър Марс и Брус Блейк — заради проницателното им вникване в живота на Бостънската полиция.

Д-р Маргарет Гринуолд — защото ми позволи да надникна в света на съдебните лекари.

Джина Джентело — за несекващия ѝ ентузиазъм.

Линда Мароу — редактор-мечта за всеки автор.

Селина Уокър — моят чудотворен помощник от другата страна на Атлантика.

Джейн Бърки, Доналд Клиъри и прекрасния екип на агенция „Джейн Ротросен“.

Мег Рули — моят литературен агент, поддръжник и пътеводна звезда. Никои не прави това по-добре.

И за съпруга ми Джейкъб, който си остава най-добрият ми приятел след всички тези години.

ПРОЛОГ

Андра Прадеш

Индия

Шофьорът отказа да го закара по-нататък.

Една миля преди това, щом отминаха химическия завод „Октьгън“, пътната настилка изчезна и те се озоваха на обрасъл с трева коларски път. Сега шофьорът се оплака, че растителността драскала колата му, а гумите можели да затънат в калта, образувани след наскоро падналия дъжд. И къде щеше да ги отведе това? Изоставен, на 150 км от Хайдерабад. Хауард Редфилд слушаше дългата ектения^[1] от възражения. Беше наясно, че те бяха само претекст, заобикалящ истинската причина, която шофьорът не желаше да изрече. Никой мъж не би признал току-така, че го е страх.

Редфилд нямаше избор, налагаше се от тук нататък да върви пеш.

Приведе се напред, за да каже нещо в ухото на шофьора, и долови мириса на потта му. Видя вперените в лицето си тъмни очи в огледалото, от което висеше броеница.

— Ще ме изчакаш тук, нали? — попита Редфилд. — Точно тук, на пътя.

— Колко?

— Около час, може би. Колкото се наложи.

— Казах ти, няма нищо за гледане. Там вече няма никой.

— Просто ме изчакай тук, а? Изчакай ме. Ще ти платя двойно, като се върнем в града.

Редфилд грабна раницата си, излезе от автомобила с работещ климатик и незабавно се потопи в море от влага. Не беше носил раница от колежанските си години — тогава обикаляше из Европа със съвсем ограничени средства — затова се почувства малко странно, когато сега, вече на петдесет и една години, я праметна върху слабите си рамене. За нищо на света обаче нямаше да тръгне из тази подобна на парник страна без бутилка преварена вода и репелент за насекоми,

без слънцезащитен крем и лекарство против диария. И без фотоапарата; не можеше да остави фотоапарата.

Застана, плувнал в пот, в жежкия късен следобед, вдигна очи към небето и си помисли: „Страхотно, слънцето залязва, а привечер излизат всички комари. Ето, вечерята ви идва, гадни буболечки такива“.

Тръгна по коларския път. Беше обрасъл с висока трева и Редфилд се спъна в един коловоз, затъна до глезените в калта. Очевидно оттук не беше минавало никакво превозно средство от месеци и Майката Природа бе побързала да си върне отнетата територия. Той спря, задъхан, и опита да се справи с нападналите го насекоми. Погледна назад и като не видя никъде автомобила, се смути. Можеше ли да се довери на шофьора, че ще го чака? Той едва се бе съгласил да го докара дотук и ставаше все по-нервен, колкото повече напредваха, подскачайки, по неравния път. Беше обяснил, че насам се навъртали лоши хора и се случвали ужасни неща. Можело и двамата да изчезнат и никой нямало да си направи труда да ги потърси.

Редфилд продължи напред.

Влажният въздух сякаш го обгърна още по-плътно. Чуваше плискането на водата в шишето и вече се чувстваше жаден, но не спря, за да отпие. Тъй като до спускането на нощта оставаше само около час, нямаше време за мотаене. Насекомите жужаха в тревата, птиците си подвикваха сред зеления балдахин от дървесни корони над главата му, но гласовете им не приличаха на нищо, което бе чувал досега. Всичко в тази страна му се струваше странно и сюрреалистично, а той се движеше упорито в нещо като транс, докато по гърдите му се стичаха струйки пот. Ритъмът на дишането му се ускоряваше с всяка крачка. Ако можеше да вярва на картата, разстоянието не трябваше да е повече от миля и половина, но му се струваше, че върви от цяла вечност, а дори повторното намазване с репелента за насекоми не обезсърчи нахалните комари. Ушите му пищяха от жуженето им, лицето му се бе превърнало в сърбяща маска от обриви.

Спъна се в поредната дълбока бразда и се приземи на колене сред високата трева. Изплю влязлата в устата му растителност и пое уморено въздух, толкова обезкуражен и изтощен, че реши да се връща. Да хване самолета за Синсинати с подвита опашка. Страхливостта все пак бе несравнимо по-безопасна. И по-комфортна.

Въздъхна тежко, опря се с глава в земята, за да се изправи, и застина, вперил очи в тревата. Нещо блестеше сред зелените стръкове, нещо метално. Оказа се евтино тенекиено копче, но в този момент го прие като поличба. Като талисман. Пъхна го в джоба си, изправи се и продължи да върви.

Само неколкостотин метра по-нататък пътят внезапно го изведе до широка поляна, заобиколена от високи дървета. В далечния край се издигаше самотна тумбеста постройка, изградена от бетонни блокчета, с ръждясал тенекиен покрив. Клоните потропваха и тревата се полюляваше на слабия ветреца.

„Това е мястото — помисли си той. — Ето къде се е случило.“

Дишането му внезапно му се стори прекалено шумно. С думкащо в гърдите сърце свали раницата от гърба си, дръпна ципа ѝ и извади фотоапарата. „Документирай всичко — каза си. — «Октъгън» ще опита да те изкара лъжец. Ще направят всичко, което могат, за да те дискредитират, така че трябва да си готов да се защитиш. Трябва да докажеш, че говориш истината.“

Излезе на поляната, тръгна към купчината почернели клони. Разбута клонките с обувка, раздвижи миризмата на обгорено дърво. Отстъпи рязко назад, по гръбнака му пробяга ледена тръпка.

Това бяха останки от погребалнаклада.

С потни длани свали капачето на обектива и започна да прави снимки. Доближил око до визьора, запечатваше картина след картина. Обгорелите останки на колиба. Детски сандал наред тревата. Ярки парчета плат, откъснати от сари. Накъдето и да погледнеше, виждаше Смъртта.

Изви се надясно, пред обектива му премина зелен гоблен, и тъкмо се канеше да направи поредната снимка, когато пръстът му застина на бутона.

Някаква фигура прелетя в края на обектива.

Свали фотоапарата и се взря към дърветата. Не видя нищо, само поклацащи се клони.

Ето... наистина ли бе доловил движение с периферното си зрение? Беше зърнал само нещо тъмно, подскачащо между дърветата. Може би маймуна?

Трябваше да продължи да снима. Мракът се спускаше бързо.

Редфилд мина покрай каменен кладенец, приближавайки постройката с тенекиен покрив, тревата шумолеше под панталоните му, а той се оглеждаше наляво-надясно. Дърветата като че ли имаха очи и го наблюдаваха. Щом приближи постройката, видя, че стените ѝ са обгорени от огън. Пред вратата имаше купчина пепел и овъглени клони. Още една погребална могила.

Заобиколи я и погледна през входната врата.

Първоначално не успя да различи почти нищо от сумрачния интериор. Дневната светлина бързо избледняваше, а вътре беше дори още по тъмно — палитра от черни и сиви нюанси. Спря за момент, докато очите му свикнат с полумрака. С нарастващо объркване отбеляза наличието на прясна вода в една пръстена кана. Миришеше на подправки. Как бе възможно това?

Зад гърба му изпука клонка.

Извърна се.

На поляната стоеше самотна фигура. Дърветата около тях бяха замрели, дори птиците бяха притихнали. Фигурата приближаваше със странни, отривисти движения, и спря на няколко крачки от него.

Фотоапаратът се търкулна от ръцете на Редфилд. Той направи крачка назад, впери ужасения си поглед в нея.

Това беше жена. И тя нямаше лице.

[1] ектения (гр.) — църковен термин — протяжно моление, кратки прошения. — Б.ел.р. ↑

ЕДНО

Наричаха я Кралицата на мъртвите.

Макар никой да не ѝ го беше казал в лицето, д-р Мора Айлс понякога чуваше как произнасят шепнешком зад гърба ѝ този прякор, докато се движеше по мрачния триъгълник, образуван от трите точки, свързани с професията ѝ: съдебната зала, местопрестъплението и моргата. Понякога долавяше саркастична нотка: „А, ето я нашата Готическа богиня, излязла да си набави нови поданици“. Друг път се усещаше неспокойно потрепване в шепота, подобен на вълната от тихи коментари, преминаваща през група набожни хора, покрай които върви нечестив непознат. Това беше безпокойството на онези, които не можеха да разберат избора ѝ да върви по стъпките на Смъртта. „Удоволствие ли ѝ доставя това? — питаха се те. — Нима допирът до студения труп, вонята на гниеща плът ѝ се струват толкова привлекателни, че да обърне гръб на живите?“ Според тях това не можеше да е нормално и те хвърляха неспокойни погледи подир нея, забелязвайки детайли, които само подсилваха мнението им, че тази жена беше странна птица. Кожата ѝ бе като слонова кост, черната коса — отрязана по права линия като косата на Клеопатра. Червеното червило. Кой друг ходеше с червило на местопрестъпление, където лежат мъртъвци? Най-силно ги смущаваше спокойствието ѝ, студеният царствен поглед, с който оглеждаше ужасии, които те самите не бяха в състояние да понесат. За разлика от тях, тя не отместваше очи. Вместо това се привеждаше още по-близо и се взираше, докосваше. Душеше.

А най-накрая, на ярката светлина в залата за аутопсии, режеше.

Мора режеше и сега, скалпелът ѝ се плъзгаше по студената плът, под жълтеникавите подкожни мазнини. „Този човек си е падал по хамбургерите и пържените картопки“ — помисли си тя, срязвайки с нещо като градинарски ножици ребрата, за да повдигне триъгълния щит на гръдната кост така, сякаш отваря вратичката на кухненско шкафче и да разкрие съкровеното му съдържание.

Сърцето лежеше сгущено в гъбестото си ложе на белите дробове. В продължение на петдесет и девет години то бе изтласквало кръвта по тялото на мистър Самюъл Найт. Беше пораснало заедно с него, остаряло бе с него, беше се трансформирало успоредно с него от крехкия мускул на младостта до тази потънала в сланина плът. Всяка помпа рано или късно се разваля, както бе станало с помпата в гърдите на мистър Найт, докато бе седял в хотелската си стая в Бостън пред включения телевизор с чаша уиски от минибара, който се намираше точно край него до нощното шкафче.

Д-р Айлс не спря, за да се запита какви може да са били последните му мисли, дали бе изпитал болка, или страх. Въпреки че изследваше най-интимните части на тялото му, въпреки че бе разтворила плътта и държеше сърцето му в дланта си, мистър Самюъл Найт си оставаше непознат за нея, мълчалив и без изисквания, и ѝ даваше доброволно достъп до своите тайни. Мъртвите са търпеливи. Те не се оплакват, не заплашват, не приласкават.

Мъртвите не нараняват; само живите правят това.

Мора правеше невъзмутимо и експедитивно дисекция на вътрешните органи от гръдния кош. Освободи напълно сърцето и го постави върху плота за рязане. Във въздуха навън се въртяха първите декемврийски снежинки, падаха покрай прозорците, нашепвайки нещо, и застилаха улиците. Но тук, в лабораторията, единствените звуци идваха от течащата вода и съскането на вентилатора. Асистентът ѝ Йошима се движеше в неестествено мълчание, като предугаждаше всяка нейна молба и материализираше всичко, от което тя се нуждаеше. Работеха заедно само от година и половина, но вече функционираха като единен организъм, свързан от телепатията на два логични мозъка. Нямаше нужда да му казва да пренасочи светлината на лампата; това вече бе направено, светлината сочеше точно към сърцето, от което се стичаха капки, ножиците бяха в ръката му в очакване тя да ги поеме.

Тъмните петънца по стената на дясната камера и белият апикален белег ѝ разказаха тъжната история на това сърце. Стар инфаркт на миокарда, станал преди месеци, а може би дори — години, вече беше разрушил част от стената на лявата камера. А после, в някой момент от последните двайсет и четири часа, бе последвал нов

инфаркт. Тромб беше блокирал дясната коронарна артерия, препречвайки притока на кръв към мускула на дясната камера.

Отрязан за хистология, но вече знаеше какво ще види под микроскопа. Коагулация и некроза. Нахлуването на белите кръвни телца, движещи се като защитна армия. Може би мистър Самюъл Найт си е мислил, че дискомфортът в гърдите му се дължи на проблеми с храносмилането. Обядът е бил прекалено обилен, не е трябвало да изяде всичкия лук. Може би таблетка пептобисмол би свършила работа. Или пък е усетил по-заплашителни признаци, но е предпочел да не им обърне внимание: тежест в гърдите, задъхване. Със сигурност не му е минало през ума, че е получил сърдечен пристъп.

И че ден по-късно ще е мъртъв в резултат на аритмия.

Сега сърцето лежеше отворено и разрязано върху плота. Мора погледна към торса, останал без органи. „Така значи завърши командировката ти до Бостън — помисли си тя. — И в това няма нищо изненадващо. Няма нечестна игра, освен многогодишната злоупотреба с тялото ти, мистър Найт.“

Интеркомът избръмча.

— Д-р Айлс?

Беше Луиз, секретарката ѝ.

— Да?

— Детектив Ризоли ви търси на втора линия. Може ли да отговорите?

— Свържи ме.

Мора свали ръкавиците и се приближи до стената, където висеше телефонът. Йошима, който миеше инструменти в мивката, спря водата. Обърна се и я погледна с мълчаливите си тигрови очи; вече знаеше какво означава обаждане от Ризоли.

Когато най-сетне затвори телефона, доктор Айлс видя въпроса в погледа му.

— Днес се започва отрано — обяви тя.

После свали престилката си и напусна моргата, за да доведе друг поданик в своето царство.

Сутрешният снеговалеж се бе превърнал в коварна смес от сняг и лапавица, но от градските снегорини нямаше и помен. Караше внимателно по „Джамейка Ривъруей“, гумите на колата оставяха дълбоки следи в кишата, чистачките изстъргваха скрежта от

побелялото предно стъкло. Зимната буря беше първа за сезона и шофьорите все още не се бяха приспособили към новите условия. Вече бяха станали няколко произшествия и автомобилите чакаха край пътя. Подмина паркирана полицейска кола със запалени сигнални светлини, край която полицаят заедно с шофьор на влекач се взираха в някакъв наклонен автомобил, чиито десни колела бяха затънали в канавката.

Гумите на лексуса ѝ започнаха да се пързаят и колата поднесе настрани, предната броня упорито се насочваше към насрещното движение. Обзета от паника, тя натисна спирачките и усети как автоматичният контрол на буксуването влезе в действие. Върна колата обратно в своята лента. „По дяволите — помисли си с все още бясно тупкащо в гърдите сърце. — Връщам се в Калифорния.“ Намали до предпазливо пълзене, без да се интересува кой натиска клаксона след нея и колко задържа движението. „Хайде, давайте, изпреварете ме, глупаци такива. Виждала съм доста като вас на масата в моргата.“

Пътят я отведе в „Джамейка плейн“, западен бостънски квартал с достолепни стари жилищни сгради и обширни поляни, спокойни паркове и крайречни алеи. През лятото те бяха зелено прибежище от шума и жегата на града, но днес, под мрачното небе и с обрулените си от вятъра поляни, кварталът имаше тъжен вид.

Адресът, който търсеше, изглеждаше най-неприветлив от всички. Сградата се издигаше зад висока каменна стена, покрита с неразгадаема плетеница от бръшлян. „Барикада, която да не допуска света“ — помисли си тя. От улицата успяваше да види само готическите върхове на покрив с аспид покрив и голям прозорец току под покрива, който я гледаше като тъмно око. Паркираната край главния вход патрулна кола я увери, че това е търсеното място. Засега бяха пристигнали само още няколко превозни средства — на ударните части, които винаги предшестваха появата на по-многобройния технически персонал.

Паркира отпред на улицата и се фокусира върху предстоящата си среща с първия порив на вятъра. Щом излезе от автомобила, обувката ѝ се подхлъзна встрани и тя едвам успя да се задържи за вратата на колата. Изправи се, усещайки как ледената вода, с която се бе намокрило палтото ѝ при падането в кишата, потича надолу по прасците ѝ. Постоя няколко секунди така, докато мокрият сняг щипеше бузите ѝ, шокирана от бързината, с която бе станало всичко.

Погледна към седящия в патрулната си кола полицай и видя, че я наблюдава — несъмнено бе забелязал подхлъзването ѝ. С уязвено честолюбие, младата жена грабна чантата с нужния инструментариум от предната седалка, затвори вратата и тръгна с възможно най-достоеен вид по заскрежената улица.

— Добре ли си, докторке? — подвижна през прозореца на автомобила патрулиращият полицай, загрижен въпрос, който тя не посрещна добре.

— Супер съм.

— Внимавай с тези обувки. В двора е дори още по-хлъзгаво.

— Къде е детектив Ризоли?

— Те са в параклиса.

— И къде е той?

— Няма как да го пропуснеш. Вратата с големия кръст.

Мора продължи към входната врата, но установи, че е заключена. На стената висеше желязна камбана. Тя опъна въженцето и средновековният звън бавно отзвуча на фона на сипеция се с леко шумолене сняг. Надписът върху намиращата се под камбанката бронзова плочка бе закрит отчасти от клонка кафяв бръшлян.

МОНАСТИР „ГРЕЙСТОУНС“

СЕСТРИТЕ НА СВЕТА БОГОРОДИЦА НА БОЖЕСТВЕНАТА СВЕТЛИНА

„Реколтата е наистина голяма, но жътварите са малко. Затова се молете да изпратят жътвари, за да съберат реколтата.“

От другата страна на портата внезапно се появи жена, цялата в черно. Беше се приближила така безшумно, че Мора трепна, когато видя изведнъж гледащото я лице. Беше лице на старица, с толкова дълбоки бръчки, сякаш заплашваше всеки момент да изгуби очертанията си, но очите блестяха с интелект. Монахинята не каза нищо, зададе въпроса си само с поглед.

— Аз съм д-р Айлс от Канцеларията на съдебния лекар —
обясни Мора. — Полицията ме извика.

Портата се отвори със скърцане.

Младата жена влезе в двора.

— Търся детектив Ризоли. Мисля, че е в параклиса.

Монахинята посочи право напред. После се обърна и затътри бавно крака към най-близката врата, оставяйки новодошлата да отиде сама в параклиса.

Снежните парцали се въртяха и танцуваха насред ледените иглички на суграшицата като бели пеперуди, наобиколили своите братовчеди с натезали, сякаш оловни крака. Най-прекият път минаваше право през двора, но блестеше от лед, а обувките на Мора вече бяха демонстрирали, че не са подходящи за подобна гладка повърхност. Затова тя се вмъкна в тясната покрита алея, която се виеше покрай оградата. Макар да предпазваше от леда, тя не даваше почти никаква защита от вятъра, който се провираше и под палтото ѝ. Шокирана от студа, Мора си спомни отново колко безмилостен можеше да бъде декември в Бостън. Беше прекарала по-голямата част от живота си в Сан Франциско, където снежинките бяха рядко щастие, а не мъчение като тези щипещи иглички, които дори под навеса намираха начин да се доберат до лицето ѝ. Младата жена се приближи още малко към сградата и се уви по-плътнo в палтото си, докато вървеше покрай притъмнените прозорци. Откъм дворната порта се носеше приглушеният шум от движението по „Джамейка Ривъруей“. Но тук, между тези стени, не се чуваше нищо друго, освен тишина. Като се изключи възрастната монахиня, която ѝ беше отворила, манастирът изглеждаше изоставен.

Затова изпита истински шок, когато забеляза трите наблюдаващи я от един прозорец лица. Те образуваха безмълвно платно, наподобяващи облечени в тъмни роби призраци зад стъкло, докато гледаха как непознатата навлиза все по-навътре в тяхната обител. Погледите им се местеха в унисон, следвайки движенията ѝ.

Входът към параклиса беше препречен от жълта лента, ограничаваща достъпа до местопрестъплението, по която вече бе полепнала скреж. Д-р Айлс повдигна лентата, мина под нея и бутна вратата, за да я отвори.

Ослепи я светкавица на фотоапарат и тя замръзна на място. Вратата бавно се затвори след нея, докато стоеше със затворени очи, изчаквайки образът, отпечатан в ретините ѝ да избледнее. Когато зрението ѝ се нормализира, забеляза редиците дървени пейки, белосаните с вар стени и висящото над олтара в предната част на параклиса огромно разпятие. Помещението беше студено и строго, а мракът в него се увеличаваше от витражите, през които отвън проникваше мъждива светлина.

— Стой там. Внимавай къде стъпваш — каза фотографът.

Мора сведе поглед към каменния под и видя кръв. И отпечатъци от стъпки, образуващи объркваща плетеница, осеяни с остатъци, говорещи за скорошно посещение на линейка. Разкъсани превръзки и опаковки на спринцовки за еднократна употреба. Но не и тяло.

Движеше погледа си в непрестанно разширяващ се кръг, без да изпусне стъпкания бял плат на пътеката между редовете, червените петна по пейките. Виждаше парата от дъха си, а температурата в леденото помещение като че ли продължаваше да пада — поне на нея самата ѝ ставаше все по-студено — докато разчиташе кървавите следи, проследявайки движението на петната по редиците от пейки, и започваше да разбира какво се бе случило тук.

Фотографът започна да прави нова поредица снимки и всяка една от тях бе насиле за очите на лекарката.

— Хей, докторке? — Близо до олтара се надигна чернокосата глава на детектив Джейн Ризоли, която се изправи и ѝ махна. — Жертвата е тук.

— А от какво е кръвта тук, край вратата?

— От другата жертва, сестра Урсула. Момчетата от медицинския екип я закараха в „Сейнт Франсис“. По централната пътека между редовете има още кръв и следи от стъпки, които опитваме да запазим, затова по-добре свий вляво. Движи се плътно покрай стената.

Мора спря, за да измъкне чифт калцуни, после зави към стената. Едва след като заобиколи първата редица от пейки, видя тялото на монахинята, с лицето нагоре. Платът на черните ѝ одежди напомняше черна локва, разтворена в по-голямото езеро от кръв. И двете длани вече бяха пъхнати в торбички, за да се запази доказателственият материал. Младостта на жертвата я изуми. И монахинята, която ѝ бе отворила входната врата, и другите три жени, които бе зърнала през

прозораца, бяха възрастни. А тази беше много по-млада. Лицето бе някак безплътно, замръзналият в светлосините очи поглед беше нереално умиротворен. Русата коса на останалата без покривало глава не беше по-дълга от два-три сантиметра. Всеки един от ужасните удари бе отпечатан в разкъсания скалп, в обезобразеното теме.

— Казва се Камий Мажин. Сестра Камий. От Хаянис Порт — обясни деловито Ризоли. — Била е първата послушница, която е дошла тук от петнайсет години насам. Планирала да даде окончателния си обет през май. — Замълча за момент, после добави: — Била е само на двайсет години.

И този път гневът пропука хладната ѝ фасада.

— Толкова е млада.

— Да. Но онзи изглежда я е пребил жестоко.

Мора сложи чифт ръкавици и клекна, за да огледа пораженията. Инструментът, причинил смъртта, беше оставил неравни продълговати рани по скалпа. През разкъсаната кожа се подаваха парченца кост, на места бе изтекла сивкава течност. Макар да беше почти незасегната, кожата на лицето имаше тъмнопурпурен цвят.

— Умряла е с лице към земята. Кой я е обърнал по гръб?

— Сестрите, които са я открили. Опитвали да напипат пулс.

— В колко часа е била открита жертвата?

— Към осем сутринта. — Ризоли погледна часовника си. —

Преди почти два часа.

— Знаеш ли какво се е случило? Какво ти казаха сестрите?

— Трудно беше да науча нещо полезно от тях. В момента са останали само четиринайсет сестри и всички са в шок. Мислели, че тук са в безопасност. Защитени от Бог. И тогава се появява някакъв лунатик.

— Има ли признаци на насилствено проникване?

— Не, но не е толкова трудно да влезеш в двора. Целите стени са обрасли с бръшлян — можеш да прескочиш без кой знае какъв проблем. Освен това има задна порта, водеща към манастирската градина. Извършителят би могъл да влезе и оттам.

— Някакви следи от стъпки?

— Има няколко тук. Но външните са покрити от снега.

— Значи не знаем дали е влязъл с взлом. Може да са го пуснали през главния вход.

— Това е манастирски орден, докторке. Не пускат никого отвън, освен енорийския свещеник, когато дойде да отслужи месата и да приеме изповедта на монахините. Има също така една дама, която работи в столовата. Позволяват ѝ да си води момиченцето, когато не може да му осигури детегледач. Но това е всичко. Никой друг не влиза без одобрението на игуменката. А сестрите стоят вътре. Излизат само за да отидат на лекар или когато възникне спешна ситуация в семейството им.

— С кого си говорила до този момент?

— С игуменката, майка Мери Клемънт. И с двете монахини, открили жертвите.

— Какво ти казаха те?

Ризоли поклати глава.

— Нищо не са видели, нищо не са чули. Не мисля, че и другите ще има какво да ни кажат.

— Защо?

— Видя ли колко са стари?

— Това не означава, че не са с всичкия си.

— Една от тях все още се възстановява от инсулт, а две имат Алцхаймер. Стаите на повечето не гледат към двора, така че няма как да са видели нещо.

В началото Мора просто постоя клекнала край тялото на Камий, без да го докосва. За да даде на мъртвата един последен достоен миг. „Сега вече нищо не може да те нарани“ — помисли си тя. Заопипва скалпа и усети поскърцването на движещите се под кожата парченца от черепа.

— Многобройни удари. Всички са нанесени на темето или тила...

— А синините на лицето? Или е просто ливедо^[1] в резултат на пасивна хиперемия?

— Да. И е фиксирана.

— Значи ударите са направени отзад. И отгоре.

— Нападателят вероятно е бил по-висок.

— Или тя е била коленичила. И поради това той се е извисявал над нея.

Мора направи пауза, опипвайки студената плът, замряла пред разбиващата сърцето картина на тази млада монахиня, коленичила

пред своя нападател, докато ударите се сипят като порой върху приведената ѝ глава.

— Що за копеле трябва да е този човек, че да пребива по подобен начин монахини? — възкликна Ризоли. — Какво, по дяволите, му става на този свят?

Д-р Айлс потрепна от избора на думи на своята събеседница. Макар да не помнеше откога не бе стъпвала в църква и да бе престанала да вярва преди доста години, подобни богохулствени слова под свода на свято място я смутиха. Ето каква бе силата на оставените от детството отпечатъци. Дори тя, за която светците и чудесата вече бяха само фантазии, никога не би произнесла ругатня пред кръста.

Но Ризоли беше прекалено вбесена, за да следи думите, които излизаха от устата ѝ, дори на това свято място. Косата ѝ беше поразчорлена от обикновено — необузdana черна грива, блестяща от разтопления в нея сняг. Костите на лицето изпъкваха изпод бледата ѝ кожа, образувайки остри ъгли. В полумрака на параклиса очите ѝ горяха като въглени, запалени от гнева. Справедливият гняв открай време беше горивото на Джейн Ризоли, същината на онова, което я подтикваше да преследва чудовища. Днес обаче той като че ли бе предизвикал треска, а лицето ѝ изглеждаше по-слабо, сякаш огънят беше започнал да я разяжда отвътре.

Мора не искаше да подхранва тези пламъци. Стремеше се гласът ѝ да звучи безстрастно, а въпросите — делово. Тя беше учен, който боравеше с факти, а не с емоции.

Хвана ръката на сестра Камий и изпробва състоянието на лакътната става.

— Мускулите са отпуснати. Няма трупно вкочаняване.

— В такъв случай са минали по-малко от пет часа? Или шест?

— Но също така тук е студено.

Ризоли изпръхтя, издухвайки облак пара пред устата си.

— Сериозно?

— Малко над нулата, предполагам. Това може да забави вкочаняването.

— С колко?

— Почти безкрайно.

— Ами лицето? Фиксираното посиняване?

— Трупните петна могат да се появят до половин час след настъпването на смъртта. Това няма да помогне особено за определяне на точния момент.

Д-р Айлс отвори чантата си и извади химическия термометър, за да измери околната температура. Предвид многото дрехи на жертвата реши да не измерва ректалната температура преди тялото да бъде пренесено в моргата. Помещението беше зле осветено, така че тук нямаше как да прецени дали не е имало и сексуално насилие преди вкарването на термометъра. При пипането и местенето на дрехите можеше да падне микроскопичен доказателствен материал. Извади спринцовки, за да изтегли течност от стъкловидното тяло в очите, нужно за определяне на нивото на калия. То можеше да я ориентира за часа на смъртта.

— Разкажи ми за другата жертва — каза Мора, докато пробиваше лявото око и бавно изтегляше течността в спринцовката.

Ризоли изрази с пъшкане отвращението си от процедурата и се обърна с гръб.

— Жертвата, намерена край вратата, е сестра Урсула Роуланд, шейсет и осем годишна. Явно е доста издръжлива. Казаха, че си помръднала ръцете, когато я поставили в линейката. С Фрост пристигнахме тъкмо когато потегляха.

— Зле ли е пострадала?

— Не я видях. Последната ни информация от болницата „Сейнт Франсис“ е, че я оперират. Многобройни черепни фрактури и кръвоизливи в мозъка.

— Като тази жертва.

— Да. Като Камий.

Гневът се върна в гласа на Ризоли.

Д-р Айлс се изправи и остана на мястото си, като потреперваше. Панталоните ѝ се бяха просмукали с неприятна ледена вода от намокрения подгъв на палтото и сега прасците ѝ бяха като оковани в лед. По телефона я бяха уведомили, че мястото на смъртта е в затворено помещение, затова не беше взела шала и вълнените си ръкавици от колата. Но това помещение не беше много по-топло от заснежения двор отвън. Пъхна ръце в джобовете на палтото си, като се питаше как Ризоли, която също беше без топли ръкавици и шал, успява да стои толкова дълго в този леден параклис. Но тя като че ли носеше

своя източник на топлина вътре в себе си и това бе треската на дълбокото ѝ възмущение; и макар устните ѝ да бяха на път да посиняят, явно не бързаше да отиде на някое по-топло място.

— Защо е толкова студено тук? — попита Мора. — Не мога да си представя, че биха искали да слушат месата в това помещение.

— Не го и правят. Тази част на сградата не се използва никога през зимата — затоплянето ѝ би било прекалено скъпо. А обитателките на манастира и без това вече са толкова малобройни. За месите използват малкия параклис от другата страна на двора.

Д-р Айлс се сети за трите възрастни монахини, които я бяха гледали през прозореца. Тези сестри бяха умиращи пламъчета, гаснещи едно подир друго.

— Ако този параклис не се използва — каза тя, — какво са правили тук жертвите?

Ризоли въздъхна тежко, изпусвайки достоен за дракон облак пара.

— Никой не знае. Игуменката обясни, че за последен път видяла Урсула и Камий по време на снощната молитва, около девет часа. Когато не се появили за сутрешната молитва, сестрите тръгнаха да ги търсят. Изобщо не очаквали да ги открият тук.

— Всички тези удари по главата. Най-логичното обяснение е неистов гняв от страна на нападателя.

— Виж ѝ лицето обаче — посочи Ризоли. — Не е я е ударил по лицето. Пощадил е лицето ѝ. Това намалява личностния характер на случилото се. Той като че ли не се е гневил конкретно на нея, а на онова, което е. И което олицетворява.

— Авторитет? — попита Мора. — Власт?

— Странно. Аз бих казала нещо от рода на вяра, надежда и милосърдие.

— Е, аз съм учила в католическа гимназия.

— Ти? — Джейн изсумтя. — Никога не бих предположила.

Д-р Айлс пое дълбоко от мразовития въздух и вдигна очи към кръста, припомняйки си годините, прекарани в „Холи Иносънтс Академи“. И специалните мъчения, изобретени от сестра Магдалин, която преподаваше история. Мъчението не беше физическо, а емоционално, и се налагаше на момичетата, които сестрата преценеше като неприлично самоуверени. Когато Мора бе на четиринайсет

години, най-добрите ѝ приятели не бяха хора, а книгите. Тя се справяше лесно с учебните си задължения и се гордееше с това. И именно поради тази причина гневът на сестра Магдалин се бе стоварил върху раменете ѝ. За доброто на самата Мора порочната гордост от интелекта ѝ трябваше да бъде пречупена и превърната в смирение. И монахинята се зае с изпълнението на тази задача с порочно удоволствие. Тя осмиваше момичето пред класа, пишеше хапливи коментари в полетата на безупречно написаните ѝ теми и въздишаше шумно всеки път, когато Мора вдигнеше ръка, за да зададе някакъв въпрос. В крайна сметка Мора бе победена и принудена да мълчи.

— Те ме плашеха — промълви сега тя. — Монахините.

— Не мислех, че нещо е в състояние да те уплаши, докторке.

— Много неща ме плашат.

Джейн се засмя.

— Само не и мъртвите тела, а?

— На този свят има далеч по-страховити неща от мъртвите тела.

Оставиха тялото на Камий да лежи върху ложето от студени камъни и се приближиха към онази част на помещението, където беше открита Урсула. Фотографът бе приключил работата си и си бе тръгнал. В параклиса бяха останали само д-р Айлс и Ризоли, две самотни жени, чиито гласове отекваха в голите стени. Мора винаги бе смятала параклисите за универсални светилища, където дори духът на невярващия може да намери утеха. Но сега не успяваше да намери покой в това мрачно място, където бе преминала Смъртта, изразявайки презрението си към свещените символи.

— Намерили са сестра Урсула тук — каза Ризоли. — Лежала с глава към олтара и крака към вратата.

Сякаш се бе проснала в молитва пред разпятието.

— Този човек е някакъв проклет звяр — додаде Джейн, а гневните думи издрънчаха като парчета лед. — Ето с какво същество си имаме работа. Не е с всичкия си. Или е някой надрусан негодник, дошъл да потърси нещо за крадене.

— Не знаем дали е мъж.

Ризоли махна към тялото на сестра Камий.

— Мислиш, че го е направила жена?

— Жената може да използва чук. И да счупи череп.

— Намерихме отпечатък от крак. Някъде по средата на централната пътека между редовете. Приличаше на мъжки номер дванайсет.

— Да не е някой от екипа в линейката?

— Не, отпечатъците от стъпките на медицинския екип са тук, покрай вратата. Онзи на централната пътека е различен. *Неговият*.

Вятърът се изви, стъклата на прозорците издрънчаха, а вратата изскърца, сякаш невидими ръце я дърпаха в отчаяно желание да влязат. Устните на Джейн бяха посинели от студ, а лицето ѝ бе придобило мъртвешки блед цвят, но въпреки всичко тя не даваше знак, че иска да отиде някъде на по-топло. Такава си беше Ризоли, прекалено голям инат, за да капитулира първа. За да признае, че е достигнала границата на възможностите си.

Мора сведе поглед към каменния под, където бе лежала сестра Урсула. Не можеше да не се съгласи с инстинктивното усещане на Джейн, че нападението е дело на побъркан. В тези кървави петна виждаше само лудост. Както и в ударите по черепа на сестра Камий. Или лудост, или злоба.

По гръбнака ѝ премина леденостудена тръпка. Изправи гръб, потрепервайки, и впери поглед в разпятието.

— Замръзнах — заяви тя. — Може ли да се стоплим някъде? И да изпием по чаша кафе?

— Приключи ли тук?

— Видях, каквото трябваше. Аутопсията ще ни каже останалото.

[1] Ливедо ретикуларис — възморово петнисто оцветяване на кожата. — Бел.прев. ↑

ДВЕ

Излязоха от параклиса и прескочиха полицейската лента, която бе паднала от вратата и лежеше на земята, обвита в лед. Вятърът развя палтата и зашиба лицата им, докато вървяха под навеса, присвили очи срещу снежинките. Влязоха в някакъв мрачен вестибюл, но загубилото чувствителността си от студа лице на Мора не регистрира почти никаква промяна в температурата. Усети само миризма на яйца и стара боя, както и на застоялия въздух, характерен за старите отоплителни системи, събиращи прах.

Тракането на порцелан ги привлече надолу по полутъмния коридор до помещение, окъпано във флуоресцентна светлина — една смуцаващо съвременна подробност. Светлината осветяваше безмилостно прорязаните от дълбоки бръчки лица на монахините, насядали около очуканата маса на столовата. Бяха тринайсет — фаталното число. Вниманието им беше съсредоточено върху платнени квадрати на ярки цветни мотиви и копринени ленти, и подноси със сушена лавандула и розови листенца. „Време за приложно изкуство и занаяти“ — помисли си Мора, гледайки как изкривените им от артрит ръце загребват шепи от цветовете, пълнят с тях ярко оцветените торбички и ги увиват с панделките. Една от монахините седеше в инвалиден стол. Беше се наклонила на една страна, лявата ѝ длан лежеше безсилно върху страничната облегалка, лицето ѝ беше отпуснато като частично разтопена маска. Жестоките последствия от инсульта. Тя обаче забеляза първа новодошлите и издаде нещо като стенание. Другите сестри вдигнаха погледи и ги насочиха към Мора и Джейн.

Докато се взираше в тези съсухрени лица, д-р Айлс остана поразена от уязвимостта, която видя в тях. Това не бяха строгите образи, олицетворение на авторитета, които помнеше от юношеските си години, а погледи на объркани хора, търсеци отговори за сполетялата ги трагедия. Новият ѝ статус я накара да се почувства

неудобно, като пораснало дете, което си дава за първи път сметка, че е разменило ролите със своите родители.

— Някой може ли да ми каже къде е детектив Фрост? — обади се Ризоли.

На въпроса ѝ отговори жена с измъчен вид, която току-що се бе появила от намиращата се в съседство кухня с поднос чисти чаши и чинийки за кафе в ръцете. Беше облечена с избелял син джемпър с мазни петна, а между сапунените мехурчета на лявата ѝ длан проблесна мъничък диамант. Очевидно не беше монахиня, а служителката в столовата, която се грижеше за своите все повече изнемошващи повереници.

— Все още разговаря с игуменката — поясни тя. Наклони глава към вратата и кичур кестенява коса падна върху смръщеното ѝ чело. — Кабинетът ѝ е нататък по онзи коридор.

Ризоли кимна.

— Знам къде е.

Излязоха от безмилостно осветената стая и продължиха нататък по коридора. Мора усети някакво течение, наподобяващо леден шепот, сякаш край нея току-що се бе плъзнал невидим призрак. Тя не вярваше в задгробния живот, но при работата си върху телата на наскоро напусналите живота хора често се бе питала дали все пак не оставяха след себе си някакъв отпечатък, някакво едва доловимо енергийно смущение, което можеше да бъде усетено от живите.

Джейн почука на вратата на игуменката и треперещ глас ги покани да влязат.

Щом влезе вътре, Мора усети аромата на кафе, неустоим като скъп парфюм. Видя тъмна дървена ламперия и простичко разпятие на стената над дъбовото бюро. Зад него седеше прегърбена монахиня, чиито очи бяха уголемени до огромни сини локви от очилата. Тя не беше по-млада от крехките си сестри, насядали около масата в столовата, а очилата ѝ изглеждаха толкова тежки, че заплашваха да разтеглят лицето ѝ надолу. Но гледащите иззад дебелите стъкла очи изглеждаха напълно разумни и осъзнати.

Партньорът на Джейн, Бари Фрост, веднага остави чашата си с кафе и се изправи учтиво. Този мъж беше еквивалент на брата на което и да било хлапе, единственото ченге в отдел „Убийства“ в състояние да накара заподозрения в стаята за разпити да го приеме за свой най-

добър приятел. Освен това той изглежда беше единственото ченге в отдела, което нямаше нищо против да работи заедно с темпераментната Ризоли. Дори в този момент тя се намръщи, като забеляза чашата му с кафе, несъмнено отчитайки факта, че докато бе мръзнала в параклиса, партньорът ѝ бе седял удобно в тази топла стая.

— Уважаема майко — започна Фрост, — това е д-р Айлс от Канцеларията на съдебния лекар. Докторе, това е майка Мери Клемънт.

Мора протегна ръката си към игуменката. Дланта, която я пое, беше възлеста, кожата приличаше на суха хартия, опъната върху изпъкналите кости. Докато се ръкуваха, Мора забеляза бежовия маншет, който се подаде изпод черния ръкав. Значи така оцеляваха монахините в студената сграда. Под вълнените си монашески одежди игуменката носеше дълга долна риза.

Неестествено уголемените сини очи я наблюдаваха иззад дебелия лещи.

— Канцеларията на съдебния лекар? Това означавали, че сте лекарка?

— Да. Патолог.

— Изследвате смъртни случаи?

— Точно така.

Игуменката направи пауза, сякаш събирайки смелост да зададе следващия си въпрос.

— Ходихте ли вече в параклиса? Видяхте ли...

Д-р Айлс кимна. Искаше да пресече въпроса, който знаеше, че предстои да чуе, но не беше способна на подобна неучтивост спрямо една монахиня. Видът на черните одежди продължаваше да я изнервя дори сега, когато беше станала на четирийсет години.

— Тя... — Гласът на Мери Клемънт премина в шепот. — Много ли е страдала сестра Камий?

— Страхувам се, че все още не знам отговора на този въпрос. Не и преди да завърша... прегледа.

Имаше предвид *аутопсията*, но думата ѝ се стори прекалено студена, прекалено клинична за ушите на Мери Клемънт. Нито пък искаше да разкрие ужасната истина: че всъщност имаше доста добра представа какво се е случило с Камий. Някой се бе изпречил срещу младата жена в параклиса. Някой я беше преследвал, когато бе

побягнала ужасена по пътеката между редиците от пейки, и бе дръпнал грубо бялото послушническо покривало от главата ѝ. А когато ударите на нападателя бяха разкъсали скалпа на младата жена, кръвта ѝ бе опръскала пейките, но тя бе продължила да се движи, олюлявайки се, напред, докато най-накрая се бе строполила на колене, победена в нозете му. Но дори тогава нападателят не беше спрял. Дори тогава беше продължил да удря, смазвайки черепа ѝ като яйчена черупка.

Избягвайки погледа на игуменката, Мора вдигна за миг поглед към дървения кръст на стената зад бюрото, но авторитетният символ също не ѝ донесе утеха.

— Все още не сме видели стаите им — намеси се Ризоли.

Както обикновено, тя беше делова и се фокусираше единствено върху онова, което предстоеше да се направи.

Мери Клемънт премигна, опитвайки да задържи напирещите сълзи.

— Да. Тъкмо се канех да заведа детектив Фрост на горния етаж, където са стаите им.

Джейн кимна.

— Готови сме да ви последваме в мига, в който сте в състояние да ни заведете.

Игуменката изкачваше стълбището, осветено само от оскъдната дневна светлина, проникваща през прозореца с витражи. В слънчеви дни стените биваха заливани от богати цветове, но през това зимно утро имаха мръсносив оттенък.

— Повечето стаи на горния етаж са празни. През годините се налагаше да сваляме сестрите долу, една подир друга — обясни Мери Клемънт, докато се качваше бавно, стиснала перилото, сякаш се изтегляше нагоре стъпка по стъпка.

Мора почти очакваше старата жена да се катурне назад, затова вървеше непосредствено след нея и се стягаше всеки път, когато игуменката спреше да си поеме дъх, поклащайки се несигурно.

— Напоследък коляното измъчва сестра Джасинта, така че и тя ще се премести на долния етаж. Сега пък сестра Хелън започна да се задъхва. Останахме толкова малко...

— А трябва да поддържате доста голяма сграда — отбеляза д-р Айлс.

— И стара. — Мери Клемънт спря отново, за да си поеме въздух и додаде, като се засмя тъжно: — Стара като нас. И толкова скъпа за поддържане. Мислехме, че ще се наложи да я продадем, но Господ намери начин да я задържим.

— Как?

— Миналата година се появи дарител. Сега започнахме реновациите. Плочите на покрива са нови, вече имаме изолация на таванските помещения. Следващото, което планираме, е да сменим печта. — Погледна назад към Мора. — Може и да не ви се вярва, но сега тази сграда е много по-уютна в сравнение с миналата година.

Игуменката пое дълбоко въздух и възобнови изкачването си по стълбището, а мънистата на броеницата ѝ затракаха отново.

— Преди бяхме четирийсет и пет. Когато дойдох в „Грейстоунс“, всички тези стаи бяха пълни. И в двете крила. А ето че се превърнахме във все по-съзряваща общност.

— Вие кога дойдохте, преподобна майко? — попита лекарката.

— Дойдох като послушница, когато бях на осемнайсет години. Един млад господин искаше да се ожени за мен. Страхувам се, че гордостта му бе наранена, когато му отказах заради Господ. — Спря на стъпалото и погледна назад. Едва сега Мора забеляза слуховото апаратче, което се подаваше изпод вимпела ѝ. — Вероятно не можете да си представите подобно нещо, нали, д-р Айлс? Че някога съм била толкова млада?

Не, Мора наистина не можеше да си го представи. Не беше в състояние да си представи Мери Клемънт по друг начин, освен като тази нестабилна реликва. И в никакъв случай не като желана жена, преследвана от мъжете.

Стигнаха стълбищната площадка и пред тях се отвори дълъг коридор. Тук беше по-топло, почти приятно, тъй като ниският тъмен таван задържаше топлината. Оголените греди изглеждаха най-малко на един век. Игуменката застана пред втората врата и се поколеба, поставила длан върху дръжката. Най-сетне я натисна и тя се отвори, а сивата светлина в нея заля лицето ѝ.

— Това е стаята на сестра Урсула — промълви едва чуто тя.

Стаята беше толкова малка, че едвам ги побра всички заедно. Двамата полицаи влязоха вътре, но Мора остана до вратата, погледът ѝ пробягна по пълните с книги полици, по саксиите с цъфтящи

африкански виолетки. Разделеният с колона прозорец и niskият таван от греди придаваха на стаята средновековен вид. Напомняше спретнатата мансарда на учен, мебелирана със скромно легло и скрин, с бюро и стол.

— Леглото ѝ е оправено — отбеляза Джейн, загледана в спретнатото подгънатите чаршафи.

— Така го намерихме тази сутрин — отговори Мери Клемънт.

— Не се ли е прибрала да спи снощи?

— По-вероятно е да е станала рано. Обикновено така прави.

— Колко рано?

— Обикновено става часове преди сутрешната молитва в седем. Последното лято винаги се събуждаше рано и отиваше в градината. Обича да работи там.

— А през зимата? — попита Ризоли. — Какво прави толкова рано сутрин?

— Независимо от сезона, тези от нас, които са все още в състояние да работят, винаги има какво да вършат. Но вече много от сестрите са със съвсем крехко здраве. Тази година се наложи да наемем мисис Отис, за да ни помага при приготвянето на храната. Дори с нейната помощ едвам успяваме да се справим с всичките си задължения.

Джейн отвори вратата на стенния шкаф. Вътре имаше строга колекция от дрехи в черно и тъмнокафяво. Нито намек за цвят или нещо разкрасяващо. Това бе гардеробът на жена, за която значение имаха само Божиите дела, за която облеклото имаше единствено задачата да бъде в Негова служба.

— Това ли са единствените ѝ дрехи? — попита Ризоли. — Това, което виждам в този гардероб?

— Ние даваме обет за бедност, когато се присъединяваме към този орден.

— Това означава ли, че давате всичко, което притежавате?

Мери Клемънт отвърна с търпеливата усмивка, която предизвиква у възрастния детето, току-що задало абсурден въпрос.

— Това не е толкова трудно, детектив. Запазваме книгите си, някои лични, скъпи за нас спомени. Както виждате, сестра Урсула се радва на африканските си виолетки. Но иначе да, оставяме зад себе си почти всичко, когато идваме тук. Това е съзерцателен орден и ние не

приветстваме онова от външния свят, което отвлича вниманието от вътрешната работа.

— Извинете ме, преподобна майко — намеси се Фрост. — Аз не съм католик, така че не ми е ясно какво означава тази дума. Какво е „съзерцателен орден“?

Въпросът му бе почтителен и игуменката го посрещна с по-топла усмивка от тази, с която бе удостоила Джейн.

— Означава, че животът ни е изпълнен с размисъл. Изпълнен е с молитва, преданост и медитация. Точно поради това се оттегляме зад стени. Затова не приемаме посетители. Изолацията ни носи утеха.

— А ако някой наруши правилата? — поинтересува се Ризоли. — Изхвърляте ли го?

Мора видя как Фрост трепна, като чу безцеремонно зададения въпрос на своята партньорка.

— Правилата ни са доброволни — отвърна Мери Клемънт. — Придържаме се към тях, защото искаме.

— Но от време на време все трябва да има някоя монахиня, която някоя сутрин се събужда и заявява: „Иска ми се да отида на плажа“.

— Това не се случва.

— Все трябва да се случва. Те са човешки същества.

— Не се случва.

— Никой не нарушава правилата? Никой не прескача стената?

— Нямаме нужда да напускаме манастира. Мисис Отис купува хранителните ни продукти. Отец Брофи се грижи за духовните ни нужди.

— Ами писмата? Телефонните обаждания? Дори в затворите със строг режим имат право да се обаждат по телефона от време на време.

Фрост клатеше глава с болезнено изкривено лице.

— Имаме телефон за спешни случаи — отвърна Мери Клемънт.

— И всеки може да го използва?

— Но защо биха искали да го правят?

— А как стои въпросът с пощата? Може ли да получавате писма?

— Някои от нас избират да не получават никаква поща.

— А ако искате да изпратите писмо?

— На кого?

— Има ли значение?

Лицето на игуменката бе замръзнало в напрегната усмивка, която сякаш казваше: „Господи, дай ми търпение“.

— Мога само да повторя това, което казах вече, детектив. Ние не сме затворници. Ние избираме да живеем по този начин. А които не са съгласни с тези правила, могат да изберат да напуснат.

— И какво биха правили навън?

— Вие изглежда мислите, че не познаваме изобщо този свят. Но някои от сестрите служат в училища или в болници.

— Мислех, че манастирският живот не допуска излизане извън манастира.

— Понякога Господ ни призовава да свършим нещо извън тези стени. Преди няколко години сестра Урсула бе призована от Него да служи зад граница и получи разрешение да живее извън манастира, спазвайки дадения обет.

— Но тя се върна.

— Миналата година.

— Не ѝ ли хареса навън, в света?

— Мисията ѝ в Индия не беше лесна. Освен това преживя насилие — терористично нападение на нейното село. Тогава тя се върна при нас. Тук можа да се почувства отново в безопасност.

— Нямахте ли семейство, при което да се върне?

— Най-близкият ѝ роднина беше един брат, който умря преди две години. Сега ние сме нейното семейство и „Грейстоунс“ е домът ѝ. Когато се уморите от света и се нуждаете от утеха, детектив, не се ли връщате у дома? — попита тихо игуменката.

Думите ѝ изглежда смутиха Джейн. Тя премести погледа си към стената, където висеше разпятието, но го върна обратно почти веднага.

— Преподобна майко?

Жената със синия джемпър на мазни петна стоеше в коридора и ги гледаше безизразно, без сянка от любопитство. Още няколко кичура кестенява коса се бяха изплъзнали от опашката ѝ и висяха безжизнено около кокалестото ѝ лице.

— Отец Брофи казва, че идва насам, за да се справи с репортерите. Но те се обаждат вече непрестанно и се наложи сестра Изабел да изключи телефона. Не знае какво да им каже.

— Връщам се веднага, мисис Отис. — Мери Клемънт се обърна към Ризоли. — Както виждате сме претрупани с работа до ушите.

Заповядайте, стойте тук толкова, колкото ви е необходимо. Аз слизам долу.

— Преди да слезете, кажете, ако обичате, коя е стаята на сестра Камий — каза Джейн.

— Четвъртата врата.

— И не е заключена?

— Тези врати нямат ключалки — отвърна игуменката. — Никога не са имали.

Миризмата на белина и сапун бе първото, което усети Мора, щом влезе в стаята на сестра Камий. И тя като стаята на сестра Урсула имаше разделителна греда в средата на прозореца, гледащ към двора, и същия нисък таван от дървени греди. Но докато стаята на Урсула имаше обитаван вид, стаята на Камий беше толкова изрядно изтъркана и разтребена, че изглеждаше стерилизирана. Варосаните стени бяха абсолютно голи, с изключение на дървеното разпятие срещу леглото. Сигурно то беше първото, което бе виждала всяка сутрин, като се събуди, символ на центъра на съществуването ѝ. Това бе стая на каещ се грешник.

Д-р Айлс погледна към пода и видя по-бледи черти там, където усърдното търкане на дъските ги бе обелило леко. Представи си как крехката млада Камий, стиснала парче телена мрежа за миене, паднала на колене опитва да отстрани с търкане... какво? Вековни петна? Всяка следа от жените, които бяха живели тук преди нея?

— Божичко! — възкликна Ризоли. — Ако чистотата приближава към Божественото, тази жена е била светица.

Д-р Айлс се приближи до бюрото край прозореца, където лежеше разтворена книга. „Света Бриджит Ирландска — биография“. Представи си как Камий чете на това безупречно подредено бюро, а влизащата през прозореца светлина играе по деликатните черти на лицето ѝ. Запита се дали в горещи дни някога бе сваляла белия си послушнически воал, за да открие главата си за влизания през прозореца бриз.

— Тук има кръв — обади се Фрост.

Мора се обърна и видя, че стои до леглото и се визира в разбърканите чаршафи.

Ризоли отметна завивките и разкри яркочервени петна на долния чаршаф.

— Менструална кръв — обяви д-р Айлс и забеляза как Фрост се изчерви и се извърна.

Дори женените мъже се държаха странно, когато станеше въпрос за интимни подробности от функциите на женското тяло.

Издрънчаването на камбанката привлече отново погледа на Мора към прозореца. Една монахиня излезе от сградата, за да отвори входната порта. Появиха се четирима души с жълти мушамени комбинезони.

— Екипът за научна поддръжка идва — каза лекарката.

— Ще изляза да ги посрещна — заяви Фрост и излезе от стаята.

Суграшицата продължаваше да се сипе, драскайки по стъклото, а скрежта по него изкривяваше гледката към двора. В този момент се появи Фрост, отишъл да посрещне техническия персонал, който трябваше да обработи мястото на престъплението. Поредните нашественици, нарушаващи святата изолация на манастира. А зад стената чакаха други, желаещи да направят същото. Забеляза зад входната врата някакъв телевизионен екип, чиито камери несъмнено снимаха. Как бяха научили толкова бързо? Толкова силна ли беше миризмата на смърт? Обърна се, за да погледне Ризоли.

— Ти си католичка, нали, Джейн?

Младата жена, която тъкмо оглеждаше стенния шкаф на Камий, изсумтя.

— Аз ли? Отпаднах като безнадежден случай в часовете по катехизис.

— Кога престана да вярваш?

— Горедолу по времето, когато разбрах, че няма Дядо Коледа. Така и не стигнах до конфирмация, което баща ми не може да приеме и до ден-днешен. Боже, какъв скучен гардероб. *Я да видим, днес черни или кафяви одежди да облека?* Защо едно момиче би искало да стане монахиня, ако е с всичкия си?

— Не всички монахини носят монашески одежди. Не и от Втория Ватикански събор насам.

— Да, но онова с непорочността не се е променило. Представи си само — никакъв секс до края на живота.

— Не знам — отвърна Мора. — Може би като престанеш да мислиш за мъже, изпитваш облекчение.

— Не съм сигурна, че това е възможно.

Джейн затвори енергично вратичката на стенния гардероб и заоглежда бавно стаята, търсейки... „Какво ли?“ — запита се Мора. Ключът към личността на Камий? Обяснение защо животът ѝ бе приключил така брутално, на толкова млада възраст? Тя самата обаче не успяваше да види подобни отговори тук. Тази стерилна стая не пазеше никакви следи от своята обитателка. Това беше може би най-многозначителният ключ към личността на Камий. Една млада жена, която постоянно търка и чисти мръсотията. Греха.

Ризоли се приближи до леглото и се отпусна на колене и ръце, за да надникне отдолу.

— Боже, тук долу е толкова чисто, че можеш спокойно да се храниш на проклетия под.

Вятърът разтърси прозореца и суграшицата задраска по-усилено по стъклото. Мора се обърна и проследи с поглед Фрост и екипа за научна поддръжка, които вървяха към параклиса. Един от техниците ненадейно се подхлъзна по камъните и разпери ръце като кънкьор, опитвайки се да остане прав. „Всички полагаме усилия да останем прави — помисли си д-р Айлс. — Да устоим на привличането на изкушението, така както полагаме усилия да устоим на земното привличане. А когато най-накрая паднем, винаги сме страшно изненадани.“

Екипът влезе в параклиса и тя си представи как се нареждат в кръг и се взират безмълвно в кръвта на сестра Урсула, представи си парата, излизаща от устите им в такт с всяко издишване.

Зад гърба ѝ прозвуча приглушен звук.

Обърна се и се притесни, като видя Ризоли, седнала на пода до преобърнатия стол. Беше отпуснала глава върху коленете си.

— Джейн. — Мора коленичи до нея. — Джейн?

Младата жена махна с ръка.

— Добре съм. Добре съм...

— Какво стана?

— Просто... Мисля, че се изправих прекалено бързо. Малко ми се зави свят...

Ризоли опита да се надигне, но почти веднага отпусна глава.

— Трябва да легнеш.

— Не е нужно да лягам. Дай ми само една минута, докато ми се проясни главата.

Мора си спомни, че младата жена не изглеждаше добре още в параклиса, лицето ѝ бе прекалено бледо, устните — синкави. Тогава беше решила, че е заради студа. Сега бяха в топла стая, но тя имаше също толкова изнурен вид.

— Закусвала ли си тази сутрин? — попита лекарката.

— Тъъ...

— Не си ли спомняш?

— Да, мисля, че ядох. Нещо от този род.

— Какво означава това?

— Една препечена филия. — Джейн отблъсна протегнатата ръка на Мора, нетърпеливо отхвърляне на всякакъв опит за помощ. Именно тази страстна гордост правеше понякога толкова трудно да се работи с нея. — Мисля, че се разболявам от грип.

— Сигурна ли си, че става въпрос само за това?

Ризоли отметна падналата върху лицето си коса и бавно изправи гръбнак.

— Да. И тази сутрин не трябваше да пия толкова много кафе.

— Колко изпи?

— Три... може би четири чаши.

— Не е ли прекалено много?

— Имах нужда от кофеина. Но сега сякаш е пробил дупка в стомаха ми. Струва ми се, че ще повърна всеки момент.

— Ще те придружа до банята.

— Не. — Младата жена я отпъди с махване на дланта. — Мога да отида и сама.

Бавно се изправи и постоя неподвижно известно време, сякаш нямаше доверие на краката си. После изправи рамене и, наподобявайки типичната си наперена походка, напусна стаята.

Звънът на камбанката край входната врата привлече отново погледа на Мора към прозореца. Възрастната монахиня излезе за пореден път от сградата и се затътри по калдъръмената настилка. Не се наложи новият посетител да доказва, че е наложително да влезе; монахинята веднага отвори портата пред него. В двора се появи мъж с дълго черно палто и постави длан върху рамото на старата жена. Това

бе жест на утеха, жест, говорещ за близост. Двамата тръгнаха към сградата, мъжът се движеше бавно, в синхрон със скованата ѝ от артритата походка, привел глава към нея, сякаш не искаше да изпусне нито една дума.

Някъде по средата на двора той внезапно спря и вдигна очи, сякаш усетил, че Мора го наблюдава.

За миг погледите им се срещнаха през стъклото на прозореца. Тя видя слабо, поразително лице, разрошена от вятъра черна коса. И нещо бяло изпод вдигнатата яка на черното му палто.

Свещеник.

Когато мисис Отис бе обявила за предстоящото идване на отец Брофи, д-р Айлс си бе помислила, че става въпрос за възрастен, побелял човек. Но гледащият към нея мъж беше млад, на не повече от трийсет години.

Той продължи с монахинята към сградата и Мора ги изгуби от поглед. Дворът опустя отново, но отъпканият сняг беше свидетелство за всички, които бяха минали по него тази сутрин. Транспортният екип на моргата щеше да пристигне всеки момент с носилката и да увеличи следите.

Тя пое дълбоко въздух; страхуваше се да се върне в студения параклис, към мрачната работа, която тепърва я очакваше. Излезе от стаята и слезе долу, за да чака своите хора.

ТРИ

Джейн Ризоли застана пред умивалника в банята, огледа се в огледалото и това, което видя, не ѝ хареса. Неволно се сравняваше с елегантната д-р Айлс, която изглеждаше неизменно царствено спокойна и контролираща ситуацията; всеки един от черните ѝ косми беше на мястото си, лъскавото червило стоеше ефектно на безупречната ѝ кожа. А образът, който виждаше Джейн в огледалото, не беше нито спокоен, нито безупречен. Косата ѝ беше в невъобразим безпорядък, черните къдрици обграждаха едно бледо и измъчено лице. „Това не съм аз — помисли си тя. — Не познавам жената, която ме гледа отсреща. Кога се превърнах в тази непозната?“

Обзе я поредният позив за повръщане и тя затвори очи, съпротивлявайки му се с такава страст, сякаш от това зависеше животът ѝ. Волята обаче не беше в състояние да предотврати неизбежното. Ризоли притисна длан към устата си и се втурна към най-близката тоалетна, до която успя да стигне тъкмо навреме. Дори след като стомахът ѝ изпразни съдържанието си, тя остана все така надвесена над тоалетната чиния, защото още не смееше да напусне сигурността, която ѝ даваше. И си мислеше: „Трябва да е грип. Моля те, Боже, дано да е грип“.

Когато най-сетне гаденето отмина, тя се почувства толкова изтощена, че седна на тоалетната и се облегна настрани на стената. Мислеше за цялата работа, която я чакаше. За всички интервюта, които трябваше тепърва да даде, за чувството на безсилие, свързано с опитите да извлече някаква полезна информация от тази малка общност от шокирани и мълчаливи жени. И да се навърта наоколо, най-лошото от всичко — изтощението от безцелното навъртане наоколо, докато екипът за научна поддръжка довърши изискващата огромно търпение работа по събиране на микроскопични съкровища. Обикновено тя самата пресяваше пламенно доказателствата, търсейки непрестанно още улики, бореше се за контрол над всяко местопрестъпление. А сега се бе затворила в тази тоалетна и не

смееше да си подаде носа навън, там, където винаги се стремеше да бъде. Искаше ѝ се да се скрие тук, където цари блажена тишина и където никой не можеше да види изписания по лицето ѝ смут. Питаше се какво бе забелязала д-р Айлс; може би — нищо. Тя като че ли винаги се бе интересувала повече от мъртвите, отколкото от живите, и когато се озовеше на място, където бе извършено убийство, трупът приковаваше цялото ѝ внимание.

Най-сетне Джейн се изправи и излезе от тоалетната. Главата ѝ вече се беше прояснила, стомахът се бе успокоил. Призракът на старата Ризоли се промъкваше обратно в кожата си. Върна се до умивалника, изплакна устата си с леденостудена вода, за да се отърве от киселия вкус, после наплица лицето си. „Дръж се, момиче. Не се превръщай в баба. Оставиш ли ги да видят дупка в бронята ти, ще се прицелят право в нея. Винаги правят така.“ Взе хартиена кърпа, попи водата от лицето си и вече се готвеше да пусне използваната салфетка в кофата за боклук, когато си спомни леглото на сестра Камий и спря. Кръвта по чаршафите.

Кофата за боклук беше наполовина пълна. Сред купчината смачкани хартиени кърпи се виждаше малка топка тоалетна хартия. Преодолявайки отвращението си, тя разви хартията. Макар вече да знаеше какво щеше да види, Джейн подскочи при вида на менструалната кръв на друга жена. Постоянно се сблъскваше с човешката кръв и преди малко беше видяла цяла локва от нея под трупа на Камий. Но дамската превръзка я разтърси много по-силно. Беше обилно напоена с кръв.

„Значи затова си станала от леглото — помисли си тя. — Заради топлината, процеждаща се между бедрата ти, и влагата по чаршафите. Станала си и си дошла в банята, за да си смениш превръзката, и си пуснала изцапаната в тази кофа за боклук.

А после... какво направи после?“

Ризоли излезе от банята и се върна в стаята на Камий. Д-р Айлс я нямаше и Джейн се оказа сама в стаята. Загледа се, смръщила вежди, в червените петна по чаршафите, единственият цветен нюанс в тази безцветна стая. Приблужи се до прозореца и погледна надолу към двора.

По покривката от сняг и суграшица се виждаха множество следи. Зад входната врата бе спрял още един новинарски телевизионен ван.

Историята за мъртвата монахиня, излъчена направо в дневната. „Със сигурност ще бъде сред водещите новини в пет — помисли си тя. — Всички сме любопитни, когато стане дума за монахини. Откажи се от секса, изолирай се зад високи дувари и всички започват да се питат какво криеш зад тези одежди. Това, което ни интересува, е целомъдрието; ние се учудваме от всяко човешко същество, което загърбва най-мощния от всички импулси, което се отказва от това, което природата е предвидила да изпълним.“ Именно тяхната чистота гъделичкаше любопитството.

Погледът на Ризоли прекоси двора, за да се върне към параклиса. „Където трябваше да бъда в този момент — помисли си тя — и да треперя заедно с екипа от Отдела за научна поддръжка. А не да се помайвам в тази стая, миришеща на белина и домакински сапун.“ Само от тази стая обаче можеше да добие представа за гледката, която трябва да бе видяла Камий след връщането от банята през ранното, тънещо в мрак зимно утро. Трябва да беше видяла светлина, проблясваща през витражите на параклиса.

Светлина, която не би трябвало да гори по това време.

Мора стоеше встрани, докато двамата помощници постлаха чист чаршаф и преместиха внимателно сестра Камий на него. Беше гледала как транспортните екипи местят други тела от други места. Понякога вършеха работата си с формална експедитивност, в други случаи — с явно отвращение. Но от време на време се случваше да стане свидетел на проява на специална нежност към някоя жертва. Малките деца получаваха подобно внимание — обхващаха главичката им грижливо, докосваха като с милувка неподвижните им форми под покривалото на тялото. И сега проявяваха към сестра Камий същата нежност, изразяваха същата тъга.

Д-р Айлс задържа вратата отворена, докато избутаха навън носилката на колелца, а после я последва, докато напредваше бавно към входната порта. От другата страна на стената се тълпяха представителите на медиите, камерите бяха готови да увековечат класическата картина на трагедията: тялото на носилката, найлоновият саван, покриващ очевидно човешка форма. Макар да не можеше да види жертвата, публиката несъмнено вече бе чула, че това е млада

жена и сега, гледайки торбата, щеше да направи ментална дисекция на нейното съдържание. Безмилостното ѝ въображение щеше да изнасили интимния свят на Камий така, както скалпелът на Мора нямаше да го направи никога.

Докато минаваше под портата в стената на манастира, напред се спуснаха репортери и оператори, без да обръщат внимание на предупрежденията на патрула да не се приближават.

В крайна сметка именно свещеникът успя да удържи напирещата глутница. Впечатляващата му черна фигура се появи през вратата и се запъти към тълпата, а гневният му глас се извиси над хаотичните звуци.

— Тази бедна сестра заслужава вашата почит! Защо не проявите поне мъничко уважение? Пуснете я да мине!

Дори репортерите понякога могат да изпитат срам и неколцина от тях отстъпиха, за да направят място за пренасящия труп екип. Но телевизионните камери продължиха да снимат, докато носилката влезе в колата. А след това вечно гладните им очи се обърнаха към следващата си плячка, Мора, която тъкмо се бе промъкнала през входната врата и се бе запътила към автомобила си, увивайки се поплътно в палтото, сякаш това щеше да ѝ помогне да не бъде забелязана.

— Д-р Айлс! Имате ли някакво изявление?

— Каква е причината за смъртта?

— ... някакви доказателства, че става въпрос за сексуално посегателство?

Вече заобиколена от репортерите, тя намери ключовете в чантата си и натисна бутона на дистанционното. Точно бе отворила вратата на колата си, когато извикаха отново името ѝ, но този път — тревожно.

Погледна назад и видя някакъв мъж, проснат на тротоара, над който се бяха надвесили няколко души.

— Това е един от операторите! — извика някой. — Трябва ни линейка!

Мора затвори с трясък вратата на колата си и се спусна обратно към падналия.

— Какво стана? — извика тя. — Подхлъзна ли се?

— Не, тичаше... и изведнъж се катурна...

Лекарката коленичи до него. Вече го бяха обърнали по гръб и тя видя едър мъж над петдесетте, чието лице потъмняваше. В снега край него се търкаляше телевизионна камера, на която се четяха буквите WVSU.

Човекът не дишаше.

Изви главата му назад, изпъвайки волския му врат, за да отвори дихателните пътища, и се приведе, за да започне изкуственото дишане. Повдигна ѝ се от миризмата на старо кафе и цигари. Помисли си за хепатита, СПИН-а и всички други микроскопични ужасии, които могат да се прихванат от контакт с телесни течности, и си наложи да долепи устни към устата му. Издиша въздуха от дробовете си и видя как гръдният му кош се повдигна, белите му дробове се бяха напълнили с въздух. Повтори процедурата още два пъти, после напипа сънната му артерия.

Нищо.

Понечи да разкопчее ципа на якето му, но някой вече го правеше вместо нея. Вдигна очи и видя свещеника, коленичил срещу нея, а големите му длани вече опипваха гърдите на мъжа, търсейки ориентири. Той постави дланите си върху гръдната му кост, после я погледна, за да потвърди, че започва да прави компресии на гръдния кош. Мора видя впечатляващи сини очи, изпълнени с мрачна целеустременост.

— Започвай да помпаш — каза тя. — Давай.

Той се зае със задачата си, като отброяваше на глас всяка компресия, така че тя да може да съобразява вдишванията. В гласа му не се усещаше паника, това беше методичното отброяване на човек, който знае какво прави. Нямаше нужда да му дава указания; двамата работеха заедно така, сякаш бяха опитен екип, като на два пъти си смениха местата, за да се облекчат един друг.

Когато линейката пристигна, предната част на панталоните ѝ беше подгизнала от снега, в който бе коленичила, а самата Мора бе плувнала в пот въпреки студа. Изправи се вдървено и проследи изтощено как от екипа на „Бърза помощ“ свързаха вената на падналия със система и вкараха в трахеята му тръбичка още преди да натоварят носилката в линейката.

Падналата телевизионна камера вече беше в ръцете на друг служител на WVSU. „Шоуто трябва да продължи — помисли си д-р

Айлс, наблюдавайки струпалите се около линейката репортери, — дори сега историята да е за нещастieto на ваш колега.“

Обърна се към стоящия до нея свещеник; коленете и на неговите панталони бяха подгизнали от топящия се сняг.

— Благодаря ви за помощта — каза тя. — Доколкото разбрах, сте давали първа помощ от този род и преди.

Той се усмихна, сви рамене.

— Само с пластмасова кукла. Не мислех, че ще ми се наложи да го приложам на практика. — Протегна ръка, за да се ръкува с нея. — Аз съм Даниъл Брофи. Вие съдебният лекар ли сте?

— Мора Айлс. Това вашата енория ли е, отец Брофи?

Той кимна.

— Църквата ми е на три преки по-натам.

— Да, видях я.

— Мислите ли, че спасихме този човек?

Тя поклати глава.

— Когато изкуственото дишане, придружено от компресии на сърдечната област продължи толкова дълго, без да се появи пулс, прогнозата не е особено добра.

— Но все пак има шанс да живее?

— Не кой знае какъв.

— Дори и така, приятно ми е да мисля, че сме допринесли нещичко. — Погледна към телевизионните репортери, наобиколили линейката.

— Ще ви придружа до колата, за да не ви натикат някоя камера в лицето.

— Тогава ще тръгнат след вас. Надявам се, че сте готов за тях.

— Вече обещах да направя изявление. Макар да не знам какво всъщност искат да чуят от мен.

— Те са канибали, отец Брофи. Не искат нищо по-малко от половин кило от плътта ви. Или, още по-добре — пет кила.

Младият мъж се засмя.

— В такъв случай трябва да ги предупредя — месото ми е доста жилаво.

Той я придружи до автомобила ѝ. Мокрите крачоли на панталоните бяха прилепнали към краката ѝ, платът започваше да се

втвърдява на ледения вятър. В моргата щеше да сложи работно облекло и да остави панталоните си да изсъхнат.

— Ако трябва да направя изявление — поде той, — има ли нещо, което би трябвало да знам? Нещо, което можете да ми кажете?

— Ще трябва да говорите с детектив Ризоли. Тя води разследването.

— Мислите ли, че става дума за изолирано нападение? Има ли място за притеснения за другите енориаши?

— Аз изследвам само жертвите, не и нападателите. Не мога да ви кажа нищо за неговите мотиви.

— Това са възрастни жени. Не могат да се съпротивляват.

— Знам.

— И какво да им кажем в такъв случай? На всички сестри, живеещи в религиозни общности? Че не са в безопасност дори зад стените?

— Никой от нас не е в пълна безопасност.

— Това не е отговорът, който искам да им дам.

— Но е отговорът, който трябва да чуят. — Мора отвори вратата на колата. — Отгледана съм в католическата вяра, отче. И мислех, че монахините са недосегаеми. Току-що обаче видях какво са направили със сестра Камий. Ако подобно нещо може да се случи с монахиня, тогава никой не е недосегаем. — Лекарката се намести в автомобила. — Желая ви късмет с пресата. Имате симпатиите ми.

Той затвори вратата на колата ѝ и остана на място, като я гледаше през прозореца. Колкото и поразително да беше лицето му, погледът ѝ бе привлечен от клерикалната яка. Макар и много тясна, тази бяла ивица го отделяше от останалите хора. Тя го правеше недостижим.

Младият мъж вдигна ръка, за да ѝ помахва. После погледна към глутницата от репортери, които вече започваха да го наобикалят. Мора видя как изправи гръбнак и пое дълбоко въздух. И после тръгна към тях.

— Като се има предвид видяното анатомично състояние и че пострадалият е имал хипертензия, според мен причината за смъртта е естествена. Най-вероятната последователност от събития е остър инфаркт на миокарда, станал до двайсет и четири часа преди смъртта,

последван от вентрикуларна аритмия, която е била терминалното събитие. Предполагаема причина за смъртта: фатална аритмия, следствие от остър инфаркт на миокарда. Продиктувано от д-р Мора Айлс, Канцелария на съдебния лекар, Масачузетс.

Мора изключи диктофона и се загледа в диаграмите, на които беше отбелязала особеностите на тялото на мистър Самюъл Найт. Старият апендектомичен белег. Моравите петна по хълбоците и задната страна на бедрата, където се бе събрала кръвта през часовете, през които бе останал на леглото след смъртта си. Нямахше свидетели на последните мигове на мистър Найт в хотелската стая, но можеше да си представи какви мисли бяха преминали през ума му. Внезапно пърхане в гърдите. Може би няколко секунди на паника, когато си е дал сметка, че пърхането е в сърцето му. И после постепенно потъване в мрак. „Ти беше от лесните случаи“ — помисли си д-р Айлс. Няколко набързо издиктувани изречения и мистър Найт беше готов за класифициране. Краткото им запознанство щеше да приключи с изписването на името ѝ върху доклада от аутопсията.

Други доклади чакаха да бъдат прегледани и подписани от нея. А вече ѝ предстоеше ново запознанство: Камий Мажин, чиято аутопсия беше планирана за девет сутринта на другия ден, когато и Ризоли, и Фрост можеха да присъстват. Но дори докато прелистваше докладите и вписваше корекциите си в полетата, Мора не успяваше да освободи ума си от мисълта за Камий. Смразяващото усещане, което я бе обзело тази сутрин в параклиса, не я беше напуснало, и тя бе останала с пуловера, докато работеше на бюрото си, опитвайки да се стопли въпреки спомена от онова посещение.

Стана, за да провери дали вълнените панталони, които бе метнала на радиатора, бяха изсъхнали. „Почти“ — помисли си тя, развърза бързо шнуровите на служебните панталони, които беше носила цял следобед, и ги събу.

Отпусна се отново на стола и постоя неподвижно известно време, заглеждана в цветните мотиви по стената. За да неутрализира донякъде мрачния характер на работата си, бе украсила офиса си с неща, които напомняха за живота, а не за смъртта. Фикусът в саксията в ъгъла на стаята се развиваше превъзходно и нищо чудно, тъй като беше обект на постоянни грижи и суетня от страна на Мора и Луиз. На стената висяха в рамки снимки на цветя: букет бели божури и сини

ириси. Друга изобразяваше ваза с кичести рози с толкова тежки цветове, че стеблата им бяха увиснали. Когато купчината папки на бюрото ѝ станеше прекалено висока, когато тежестта на смъртта ѝ се стореше непоносима, Мора вдигаше поглед към тези снимки и мислеше за своята градина, и за мириса на наторена земя, и за яркозелена пролетна трева. Мислеше за растящи, а не за умиращи, не за гниещи неща.

Пролетта обаче никога не ѝ се беше струвала така далечна, както през този декемврийски ден. По прозорците почукваше смразяващ дъжд и тя още отсега се страхуваше от предстоящото шофиране до дома си. Нямаше представа дали вече бяха посипали улиците на града със сол или те все така приличаха на пързалка, по която колите се плъзгаха като хоккейни шайби.

— Д-р Айлс? — прозвуча гласът на Луиз по интеркома.

— Да?

— Д-р Банкс ви търси по телефона. На първа линия.

Мора замръзна на мястото си.

— Това... Виктор Банкс ли е? — попита тихо тя.

— Да. Каза, че е с благотворителния корпус на One Earth International.

Мора не отговори, вперила очи в телефона, със замръзнали върху бюрото длани. Почти не чуваше потропването на суграшицата по стъклата. Чуваше единствено тупкането на сърцето си.

— Д-р Айлс?

— Междуградско ли е обаждането?

— Не. Оставил е съобщение преди това. Отседнал е в хотел „Колонада“.

Мора преглътна с усилие.

— Не мога да отговоря на обаждането му в момента.

— Това е второто му позвъняване. Каза, че ви познавал.

„Да. Определено ме познава.“

— Кога се е обаждал преди? — попита тя.

— Днес следобед, докато все още бяхте на местопрестъплението. Оставих съобщението му на бюрото ви.

Мора намери три розови бележки с надслов „докато ви нямаше“, които се бяха скрили под купчината папки. То беше сред тях. „Д-р Виктор Банкс. Обади се в 12:45.“ Мора се взираше в името, стомахът ѝ

започна да се бунтува. „Защо сега? — запита се тя. — След всички тези месеци, защо изведнъж ми се обаждаш? Какво те кара да мислиш, че можеш да се върнеш в живота ми?“

— Какво да му кажа? — попита Луиз.

Мора си пое дълбоко въздух.

— Кажи му, че ще му се обадя.

„Когато съм готова, по дяволите.“

Смачка листчето със съобщението и го хвърли в кошчето за боклук. Но след малко, неспособна да се фокусира върху работата по документацията, тя се изправи и си облече палтото.

Луиз видимо се изненада, като я видя да излиза от офиса си, облечена за навън. Обикновено Мора си тръгваше последна и почти никога не се появяваше на прага на кабинета си преди пет и трийсет. Но сега беше едва пет и Луиз тъкмо гасеше компютъра си.

— Възнамерявам да изпреваря пиковия час — обяви Мора.

— Мисля, че е прекалено късно за това. Видя ли какво е времето? Повечето офиси в града вече затвориха.

— И кога?

— В четири часа.

— А ти защо си тук? Трябваше да си си тръгнала.

— Съпругът ми ще дойде да ме вземе. Колата ми е на ремонт, забрави ли?

Мора трепна. Да, Луиз ѝ беше казала тази сутрин, но тя, разбира се, беше успяла да забрави. Както обикновено умът ѝ беше така фокусиран върху мъртвите, че не обръщаше достатъчно внимание на гласовете на живите. Проследи с поглед Луиз, докато увиваше врата си с шал и обличаше палтото, мислейки: „Не отделям достатъчно време, за да слушам. Не отделям време, за да опозная хората, докато са живи“. Дори след едногодишна работа в този офис не знаеше почти нищо за личния живот на своята секретарка. Никога не се беше срещала със съпруга ѝ, знаеше само, че се казва Върнън. Не можеше да си спомни къде работи или с какво си изкарва прехраната, отчасти защото Луиз рядко споделяше информация за живота си. „Аз ли съм виновна за това? — запита се Мора. — Може би усеща, че не слушам с охота, че се чувствам по-комфортно в компанията на моите скалпели и диктофона, отколкото с чувствата на хората около мен?“

Тръгнаха заедно по коридора, към изхода за служебния паркинг. Без незначителни разговори, просто две успоредни фигури, движещи се в една посока.

Съпругът на Луиз чакаше в колата си, чистачките на предното стъкло се бореха ожесточено с падащия сняг. Мора махна за довиждане, когато Луиз и съпругът ѝ потеглиха. Върнън я изгледа озадачено — вероятно се питаше коя е тази жена, която им маха така, сякаш ги познава.

Сякаш действително познаваше някого.

Д-р Айлс прекоси паркинга, подхлъзвайки се по заледената му повърхност, свела глава, за да предпази лицето си от щипещия сняг. Трябваше да направи още едно спиране. Да изпълни още един дълг, преди да приключи деня.

Потегли към болницата „Сейнт Франсис“, за да провери какво е състоянието на сестра Урсула.

Макар да не беше работила в болница от първите години след дипломирането си, спомените ѝ от последното дежурство в интензивното отделение оставаха колкото живи, толкова и неприятни. Помнеше миговете на паника, борбата да мисли въпреки обгръщащата я мъгла от липсата на сън. Помнеше нощта, когато трима пациенти бяха умрели по време на смяната ѝ и всичко изведнъж се беше объркало. И досега не беше в състояние да мине през интензивно отделение, без да се усети преследвана от сянката на стари отговорности и стари провали.

Интензивното отделение на хирургията на „Сейнт Франсис“ се състоеше от централен салон, където се помещаваха медицинските сестри, заобиколен от дванайсетте стаички за пациентите. Мора спря пред бюрото на служителката, допускаща посетителите, за да се представи.

— Аз съм д-р Айлс от Канцеларията на съдебния лекар. Може ли да видя картоната на вашата пациентка сестра Урсула Роуланд?

Служителката я изгледа озадачено.

— Но пациентката не е издъхнала.

— Детектив Ризоли ме помоли да проверя какво е състоянието ѝ.

— О! Картонът ѝ е ей в онзи отвор. Номер десет.

Мора се приближи до редицата продълговати вертикални отвори и измъкна алуминиевия капак, зад който се намираше болничният

картон на легло №10. Отвори на доклада за операцията. Беше написан на ръка от неврохирурга, непосредствено след нея:

„Голям субдурален хематом; идентифициран е и му е направен дренаж. Раздробените костици от отворената дясна парietална черепна фрактура са отстранени. Разкъсването на твърдата мозъчна обвивка е затворено. Пълният отчет от операцията е издиктуван.

Д-р Джеймс Юън.“

Обърна на записките на сестрите и прелисти развитието в състоянието на пациентката след операцията. Вътречерепното налягане се поддържаше стабилно с помощта на венозно прилаганите „Манитол“ и „Ласик“, и на поддържаното с външна помощ дишане. Очевидно правеха всичко, което можеше да се направи; сега не оставаше друго, освен да чакат, за да видят какви ще бъдат неврологичните последствия.

Мора тръгна към болнична кабинка № 10 с картона в ръка. Седящият отпред полицаи й кимна.

— Здравейте, д-р Айлс.

— Как е пациентката? — попита тя.

— Все така, струва ми се. Не мисля, че се е събуждала до този момент.

Младата жена погледна към дръпнатите завеси.

— Кой е там с нея?

— Лекарите.

Тя почука на рамката на вратата и мина между завесите. Край леглото стояха двама мъже. Единият беше висок човек с азиатски произход, тъмен, пронизителен поглед и гъсти посивели коси. „Неврохирургът“ — помисли си тя, видяла името на табелката на престилката му: „Д-р Юън“. Мъжът до него беше по-млад — на трийсет и няколко години, с широки рамене, изпълващи бялата му престилка. Дългата му руса коса бе хваната на опашка, „Фабио в ролята на лекар“ — помисли си тя, загледана в загорялото му на слънцето лице и дълбоко поставените сиви очи.

— Извинявам се, че нахлувам така — започна Мора. — Аз съм д-р Айлс, от Канцеларията на съдебния лекар.

— На съдебния лекар ли? — погледна я объркано д-р Юън. — Това посещение не е ли малко преждевременно?

— Водещият разследването детектив ме помоли да видя как е вашата пациентка. Има и друга жертва.

— Да, разбрах.

— Ще извърша аутопсията утре. Искях да сравня нараняванията, нанесени на двете жертви.

— Не мисля, че има кой знае какво за вас тук. Не и сега, след операцията. Ще научите повече, като видите рентгеновите снимки и скенера на главата ѝ отпреди това.

Мора сведе поглед към пациентката, нямаше как да не се съгласи с него. Главата на Урсула беше увита в бинт, претърпените от нея наранявания вече бяха променени, коригирани от умелата ръка на хирурга. Намираше се в дълбока кома, дишаше с помощта на апаратура. За разлика от крехката Камий, Урсула беше солидна жена с едра кост и с обикновеното закръглено лице на фермерска съпруга. Жиците около месестите ѝ ръце я свързваха с различни апарати и системи. На лявата ѝ китка имаше гривна за медицинско предупреждение, на която пишеше „алергична към пеницилин“. На десния ѝ лакът се виждаше грозен белег, дебел и бял, лошо зашит, спомен от старо нараняване. „Дали не е сувенир от работата ѝ зад граница?“ — помисли си Мора.

— Направих каквото можах в операционната — обади се д-р Юън. — А сега да се надяваме, че д-р Сътклиф ще успее да я предпази от евентуални усложнения.

Д-р Айлс погледна към лекаря с русата опашка, който ѝ кимна с усмивка.

— Аз съм Матю Сътклиф, нейният интернист — представи се той. — Не е идвала при мен от няколко месеца. Разбрах, че е хоспитализирана едва преди малко.

— Имате ли телефона на племенника ѝ? — попита Юън. — Когато ми се обади, забравих да го попитам за номера му. Каза, че е говорил с вас.

Сътклиф кимна.

— Имам го. По-лесно ще бъде аз да поддържам връзка със семейството ѝ. Аз ще ги уведомявам за статуса ѝ.

— А какъв е той? — поинтересува се Мора.

— Бих казал, че е стабилен в медицинско отношение — отвърна Сътклиф.

— А в неврологично? — попита тя и погледна към Юън.

Той поклати глава.

— Прекалено е рано да се каже. В операционната нещата се развиваха добре, но точно казвах на д-р Сътклиф, че дори да дойде в съзнание — което е напълно възможно и да не стане — тя може да не си спомня нищо от нападението. Ретроградната амнезия е често срещана при травми на главата. — Сведе поглед, защото пейджърът му изписка. — Извинете ме, но трябва да отговоря на това обаждане. Д-р Сътклиф може да ви запознае с медицинската ѝ история.

И с две забързани крачки неврохирургът излезе от кабинката.

Младият лекар ѝ подаде слушалката си.

— Може да я прегледате, ако желаете.

Мора пое стетоскопа и се приближи до леглото. Известно време само наблюдаваше движението на гърдите на Урсула. Рядко ѝ се случваше да преглежда живи хора; трябваше да се замисли, за да си припомни клиничните умения, усещайки остро, че д-р Сътклиф става свидетел на липсата ѝ на практика, когато нещата опираха до изследване на тяло с все още биещо сърце. Беше работила толкова дълго с мъртвите, че сега се чувстваше непохватно с живите. Сътклиф стоеше край главата на пациентката; широките рамене и силата на погледа правеха присъствието му особено въздействащо. Наблюдаваше я как осветява зениците на пациентката, как опипва врата ѝ, как пръстите ѝ се плъзгат по топлата кожа. Усещането беше толкова различно от смразяващото усещане, излъчвано от съхраняваната в хладилни камери мъртва плът.

Мора спря.

— Отдясно няма каротиден пулс.

— Какво?

— Вляво се усеща силен пулс, но не и отдясно. — Младата жена се пресегна, взе болничния картон и отвори на доклада от операционната. — О! Анестезиологът го е споменал тук. „Забелязана е

липса на пулс в дясната каротидна артерия. Най-вероятно става въпрос за обикновена анатомична вариация.“

Сътклиф се намръщи, загорялото му лице почервенея.

— Бях забравил за това.

— Значи е нещо старо? Липсата на пулс от тази страна?

Той кимна.

— Вродено е.

Мора пъкна наконечниците на слушалките в ушите си и повдигна болничната нощница, оголвайки едрите гърди на пациентката. Кожата беше все още светла и с младежки вид въпреки шейсет и осемте ѝ години. Десетилетията, през които бе носила монашеските одежди, я бяха запазили от състаряващите слънчеви лъчи. Притисна диафрагмата на стетоскопа към гръдния кош на Урсула и чу стабилните, силни удари на сърцето. Сърце на борец, което продължава да изпомпва кръв и да не се предава.

В кабинката надникна една от медицинските сестри.

— Д-р Сътклиф? От рентгеновото се обадиха да кажат, че филмът от гръдния кош е готов и ако искате, може да слезете, за да го видите.

— Благодаря. — Младият мъж погледна към Мора. — Може да хвърлим поглед и на снимките на черепа, ако желаете.

Качиха се в асансьора с шест от работещите на доброволни начала в болницата момичета, със свежи лица и лъскави коси, които се кискаха и хвърляха възхитени погледи към привлекателния д-р Сътклиф. Той обаче като че ли не забелязваше насоченото към него внимание, вперил поглед в променящите се цифри, указващи етажите. „Романтичното очарование на бялата престилка“ — помисли си Мора, спомнила си юношеските години, през които бе работила като доброволка в болницата „Сейнт Люк“ в Сан Франциско. Лекарите ѝ се бяха стрували недосегаеми. Непрестъпни. Сега, когато самата тя беше лекар, знаеше прекалено добре, че бялата престилка нямаше да я предпази от грешки. Нямаше да я направи непогрешима.

Вгледа се в момичетата доброволки, в безупречно чисти униформи, и се сети за себе си на шестнайсет години — не се кискаше като тях, а беше мълчалива и сериозна. Дори тогава бе осъзнавала тъмните нотки на живота. Инстинктивно привлечена от мелодиите в минорен лад.

Вратата на асансьора се отвори и момичетата се изсипаха през нея, подобни на слънчево ято от розови и бели цветове. Мора и Сътклиф останаха сами.

— Уморявам се само като ги видя — каза той. — Каква енергия. Ще ми се да имах една десета от нея, особено след нощно дежурство на повикване. — Погледна я. — При вас има ли много такива?

— Нощни на повикване ли? Редуваме се.

— Вашите пациенти сигурно не очакват да се втурнете през глава към тях.

— Не е като вашия живот в окопите тук.

Той се усмихна и изведнъж се превърна в сърфист със смеещи се очи.

— Живот в окопите. Понякога точно така се чувствам. На фронтната линия.

Рентгеновите снимки вече ги чакаха на бюрото на служителя при входа на отделението. Сътклиф отнесе големия плик в помещението за разглеждане. Защипа снимките и натисна бутона за осветлението на екрана.

Светлината премигна през изображенията на черепа. Линиите на фрактурата бяха осеяли костта като светкавица. Мора видя две отделни места, по които бе нанесен удар. Първият бе направен по дясното слепоочие и надолу от него, към ухото, се бе образувала тънка цепнатинка. Вторият, явно по-силен, бе попаднал зад първия и бе смазал костта на това място, избутвайки я навътре.

— Ударил я е първо отстрани по главата — промълви д-р Айлс.

— Как разбра, че това е бил първият удар?

— Защото линията на първата фрактура спира разпространението на пресичаща се с нея фрактура от втория удар. — Посочи към линейките от фрактурите. — Нали виждаш как тази линия спира точно тук, където стига до линията от първата фрактура? Силата от удара не може да прескочи от другата страна на пукнатината. От това разбирам, че ударът по дясното слепоочие е бил нанесен пръв. Може би се е обръщала. Или пък не го е видяла, тъй като се е появил отстрани.

— Изненадал я е — уточни младият мъж.

— И това е било достатъчно да я накара да залитне. Тогава е последвал вторият удар, по-назад по главата, ето тук.

Тя посочи втората линия от фрактура.

— И е бил по-силен — добави той. — Компресирал е черепната кост.

Сътклиф свали поредицата снимки от черепа и ги замени с изображения от компютърна томография. Тя даваше възможност да се надникне в човешкия череп, разкривайки главния мозък дял след дял. Видя събралата се на едно място кръв, изтекла от разкъсани кръвоносни съдове. Нарастващото налягане бе станало причина за притискане на мозъка. Нараняването можеше да бъде също толкова разрушително, колкото това, което бе претърпяла Камий.

Но човешката анатомия и човешката издръжливост варират в големи граници. Докато много по-младата монахиня бе станала жертва на травмите си, сърцето на Урсула продължаваше да бие, тялото не желаше да пусне душата. Това не беше чудо, а една от онези прищевки на съдбата, благодарение на които едно дете например се беше отървало от падане от прозорец на шестия етаж само с безобидни одрасквания.

— Изумен съм, че изобщо е останала жива — промълви той.

— Аз също. — Мора погледна събеседника си. Светлината от екрана осветяваше наполовина лицето му, подчертаваше силните линии на скулата. — Тези удари са били предназначени да убият.

ЧЕТИРИ

„Камий Мажин е имала млади кости“ — помисли си Мора, загледана в рентгеновите снимки, окачени на светлия екран на моргата. Гордините все още не бяха отхапали от ставите на послушницата, не бяха смазали прешлените или калцирали хрущяла на ребрата ѝ. И сега никога нямаше да го направят. Камий щеше да бъде положена в земята с останали завинаги млади кости.

Йошима бе направил рентгеновите снимки на тялото, докато бе напълно облечено, стандартна предпазна мярка с цел локализиране на куршуми или други метални фрагменти, евентуално заседнали в облеклото. На рентгеновите снимки на Камий не се виждаха никакви метални обекти, освен едно разпятие и няколко безопасни игли в областта на гръдния кош.

Мора дръпна надолу снимките на торса и твърдият материал, от който бяха направени, издаде нещо като музикална *въздишка*, когато го преви в ръцете си. Лекарката посегна към снимките на черепа и ги защита на светлия екран.

— Божичко — промълви детектив Фрост.

Пораженията на черепа бяха ужасяващи. Един от ударите се бе оказал достатъчно силен, за да запрати парченца кост доста под нивото на намиращата се в съседство част на черепа. Макар да не беше направила все още нито един разрез, Мора си представяше доста ясно какво щеше да види вътре в черепа. Разкъсани кръвоносни съдове, подутини от вътрешни кръвоизливи. И главният мозък, с изпъкнали на места части под нарастващото налягане на кръвта.

— Обяснявайте, докторе — обади се Ризоли, спретната и делова. Тази сутрин изглеждаше по-здрава, беше влязла с обичайната си енергична походка — жената воин се беше върнала на сцената. — Какво виждате?

— Три отделни удара — отвърна Мора. — Първият е нанесен тук, по темето. — Посочи самотната линия на фрактурата, която продължаваше диагонално напред. — После са дошли другите два

удара, отзад по главата. Предполагам, че по това време вече е била паднала с лице на земята. Безпомощно просната. Тогава последният удар е смазал черепа ѝ.

Финалът беше толкова брутален, че и лекарката, и двамата детективи замълчаха за момент, представяйки си падналата жена, с притиснато в каменния под лице. Вдигането на ръката на нападателя, стиснала смъртоносното оръжие. Звукът от счупването на костта, пронизал тишината на параклиса.

— Като налагане с тояга на малко тюленче — обади се Джейн. — Не е имала никакъв шанс.

Мора се обърна към масата за аутопсия, където лежеше Камий Мажин, все още облечена в окървавените си одежди.

— Да я съблечем.

Облеченият в престилка Йошима вече чакаше с ръкавици на ръцете — призракът на залата за аутопсии. Безмълвно и експедитивно беше подредил инструментите на табличката, насочил бе светлините под нужните ъгли и бе подготвил съдовете за съхранение на различните мостри. На д-р Айлс почти не ѝ се налагаше да говори; беше достатъчно да я погледне, за да прочете мислите ѝ.

Първо свалиха черните кожени обувки, грозни и практични. После направиха пауза, оглеждайки многото пластове от облеклото на жертвата, за да се подготвят за нещо, което не бяха правили никога досега: свалянето на одеждите на монахиня.

— Би трябвало да махнем първо лентата — каза Мора.

— Какво е това?

— Наметката на раменете. Само дете не виждам никакви закопчалки отпред. И не видях никакъв цип на рентгеновата снимка. Да я обърнем на една страна, за да видя отзад.

Тялото, вече втвърдено, беше леко, сякаш принадлежеше на дете. Завъртяха го на една страна и д-р Айлс раздели ръбовете на пелеринката.

— Велкро — обяви тя.

Фрост се изсмя почти стреснато.

— Шегувате се.

— Средновековието се среща със съвременната епоха.

Мора свали късата наметка, сгъна я и я постави в найлонов плик.

— Но това някак си разочарова. Мисълта, че и монахините използват велкро.

— Ти в Средновековието ли искаш да ги държиш? — попита Ризоли.

— Просто си мислех, че се придържат в по-голяма степен към традицията.

— Не ми се ще да ви лишавам от вашите илюзии, детектив Фрост — каза Мора, докато сваляше верижката с разпятието. — Но някои манастири вече си имат дори уебсайт.

— О, боже! Монахини в Интернет. Умът ми не може да го побере.

— Както виждам, следващ ще бъде скапуларият — обяви д-р Айлс и посочи горната дреха без ръкави, която обгръщаше тялото на Камий от раменете до подгъва на робата. Внимателно го вдигна, за да промуши главата на жертвата през него. Платът беше втвърден от попитата кръв. Пъхна го в друг найлонов плик, последван от кожения колан.

Бяха стигнали до последния слой вълна — черната туника, която беше широка за слабото тяло на Камий. Това бе последната бариера на благоприличието.

През всички години, през които бе събличала жертви на насилие, Мора не беше изпитвала толкова силна вътрешна съпротива както сега. Тази жена беше избрала да живее скрита от мъжките очи; а сега щеше да бъде безжалостно разголена, тялото ѝ щеше да бъде подробно изследвано, без да бъде пропуснат нито един отвор. Възможността за подобно насилие над свободната воля разтърси съдебната лекарка и тя поспря за момент, за да възвърне решимостта си. Забеляза въпросителния поглед на Йошима. Ако беше смутен, не го показваше. Безстрастното му лице оказваше успокояващо действие в тази стая, където дори въздухът като че ли трептеше от емоция.

Мора се съсредоточи отново върху работата си. Заедно с Йошима вдигнаха туниката, плъзнаха я нагоре по бедрата и таза. Беше широка и успяха да я съблекат, без да нарушат трупното вкочаняване на ръцете. Под нея имаше бяла памучна качулка, която се бе увила около врата, а отпред бе хваната с безопасни игли за окървавена тениска. Същите безопасни игли, които се бяха появили на рентгеновата снимка. Дебел черен чорапогащник покриваше краката ѝ. Махнаха първо него,

оголвайки бели памучни пликчета. Те бяха абсурдно скромни, предназначени да прикрият колкото може повече плът, бельо на стара дама, а не на млада жена. Памучната тъкан бе издута от дамска превръзка. Както Мора бе заподозряла, съдейки от изцапаните с кръв чаршафи, жертвата беше в месечен цикъл.

Сега тя насочи вниманието си към тениската. Разкопча една от безопасните игли и свали качулката. Тениската обаче не можеше да бъде свалена така лесно, поради трупното вкочаняване. Д-р Айлс взе ножици и срязва фланелката през средата. Платът се раздели и под него се показва нов слой.

Гледката я свари неподготвена. Взря се в плата, увит плътно около гръдния кош, закопчан отпред с две безопасни игли.

— За какво е това? — попита Фрост.

— Както изглежда си е привързвала гърдите — отвърна Мора.

— Защо?

— Нямам представа.

— Заместител на сутиена? — предположи Ризоли.

— Не мога да си представя защо би предпочела да носи това вместо сутиен. Вижте колко плътно е увит. Несъмнено не ѝ е било особено комфортно.

Джейн изсумтя:

— Да-а, сутиенът сякаш е много удобен.

— Това да не е нещо, свързано с религията, а? — осведоми се Фрост. — Част от техните обичаи?

— Не, това е стандартна превръзка „Асе“, каквато можеш да си купиш от всяка аптека за стягане на навехнат глезен.

— Но откъде да знаем какво носят монахините обикновено? Искам да кажа, че под черните си роби може да носят черни дантели.

Никой не се засмя.

Мора гледаше надолу към Камий и внезапно осъзна с пълна сила символизма на пристегнатите гърди. Дегизиране на женските черти, потискането им. Подчиняването им. Какви мисли бяха минавали през главата на Камий, когато бе увивала превръзката около гърдите си, опъвайки еластичната материя по кожата си? Дали беше изпитала отвращение към това напомняне за женствеността ѝ? Дали се беше чувствала по-чиста, когато гърдите са изчезвали под бинта, когато извитите ѝ форми са се сплесквали, а сексуалността ѝ е била отречена?

Мора разкопча двете безопасни игли и ги постави на табличката. С помощта на Йошима започна да развива превръзката, като всяка следваща махната навивка от бинта разкриваше по още мъничко от кожата. Но дори притискащият плат не бе успял да съсухри здравата плът. Свалянето на последната ивица от бинта разкри сочни млади гърди, по чиято кожа бяха останали отпечатъци от плата. Други жени щяха да се гордеят с подобни гърди; Камий Мажин ги беше крила, сякаш се бе срамувала от тях.

Оставаше да махнат само още едно — памучните пликчета.

Мора плъзна ластичния им колан надолу по таза и после — по бедрата. По залепената към тях дамска превръзка имаше съвсем малко кръв.

— Нова превръзка — отбеляза Ризоли. — Изглежда току-що я е била сменила.

Но д-р Айлс не гледаше превръзката; погледът ѝ беше фокусиран върху корема без всякакъв тонус, увиснал безжизнено между изпъкналите тазови кости. По бледата кожа се виждаха сребристи линии. Без да каже нищо, тя ги съзерцаваше безмълвно, разтърсена от това, което може би означаваха. Мислеше си и за здраво пристегнатите гърди.

Обърна се към табличката, където бе оставила ластичната превръзка, и бавно я разви, вглеждайки се в плата.

— Какво търсиш? — попита Джейн.

— Петна — отвърна лаконично Мора.

— Кръвта се вижда съвсем ясно.

— Не кървави...

Съдебната лекарка направи пауза — по разгънатите върху табличката ластични бинтове се забелязваха тъмни кръгове там, където бе засъхнала течността. „Боже мой — помисли си тя, — как е възможно това?“ Погледна към Йошима.

— Да я подготвим за оглед на таза.

Той се намръщи.

— И да нарушим трупното вкочаняване?

— Тя няма кой знае каква мускулна маса.

Камий беше слаба жена, това щеше да улесни задачата им.

Йошима се придвижи към долния край на масата. Мора хвана здраво таза, а той пъхна длани под лявото бедро и напрегна мускули, за

да го раздвижи. Процедурата беше наистина брутална — изискваше насилствено разкъсване на втвърдените след смъртта мускулни влакна. Тя очевидно ужаси Фрост, който отстъпи назад от масата, силно пребледнял. Йошима разгърси силно крака и Мора усети предаденото от тази разкъсване на мускула, съпроводено от щракане.

— О, боже! — прошепна Фрост и се обърна.

Ризоли обаче тръгна с нестабилна крачка към мивката и се сниши към нея, обхванала глава в дланите си. Стоикът Ризоли, която никога не се оплакваше от това, което се налагаше да гледа или да мирише в залата за аутопсии, сега като че ли не беше в състояние да асимилира дори тези подготвителни действия.

Мора се премести от другата страна на масата и хвана отново таза, а Йошима повтори същата процедура с десния крак. Дори на нея ѝ се догади, докато се бореха с трупното вкочаняване. От всички изпитания, през които беше преминала по време на медицинското си обучение, чиракуването в ортопедична хирургия я ужасяваше най-много. Пробиването и рязането с трион на костите, грубата сила, необходима за разделянето на тазобедрените стави. Испита същия ужас и сега, когато усети разкъсването на мускула. Дясното бедро внезапно се отпусна и дори на обикновено безизразното лице на Йошима за миг се появи отвращение. Нямаше обаче друг начин да види гениталиите както трябва, а искаше да разбере колкото може по-скоро дали подозренията ѝ са верни.

Извиха бедрата навън и Йошима насочи светлината на една от лампите право към перинеума. Във вагиналният канал се бе събрала кръв — нормална менструална кръв, както щеше да предположи преди това Мора. Но сега се вираше, изумена от това, което виждаше. Взе марля и избърса внимателно кръвта, за да разгледа лигавицата под нея.

— Има втора степен вагинално разкъсване, посока шест часа — обяви тя.

— Искаш ли да вземеш секрет?

— Да. И ще трябва да направим блоково разрязване.

— Какво става? — попита Фрост.

Д-р Айлс го погледна.

— Не го правя често, но ще се наложи да отстраня тазовите органи, без да нарушавам връзките помежду им. Ще пререже тазовата кост и ще вдигна всичко като една обща маса.

— Мислиш, че е била сексуално насилена?

Мора не отговори. Заобиколи, за да отиде до подноса с инструментите, и взе скалпел. Върна се към торса, за да започне Y-образния разрез.

Интеркомът изпука.

— Д-р Айлс? — прозвуча от него гласът на Луиз.

— Да?

— Търсят ви на линия едно. Отново е д-р Виктор Банкс, от онази организация, One Earth.

Мора замръзна на място, стиснала здраво скалпела.

— Д-р Айлс? — повтори Луиз.

— Няма ме.

— Да кажа ли, че ще се обадите, когато имате възможност?

— Не.

— Обажда се за трети път днес. Попита дали може да се свърже с вас вкъщи.

— *Не* му давай домашния ми телефон. — Думите прозвучаха по-остро, отколкото бе възнамерявала, и забеляза, че Йошима се обърна да я погледне. Усещаше погледите и на двамата детективи. Пое въздух и додаде, вече по-спокойно: — Кажи на д-р Банкс, че ме няма. И продължавай да му го повтаряш, докато престане да се обажда.

Последва пауза.

— Да, д-р Айлс — отвърна най-сетне Луиз, очевидно силно жегната от реакцията ѝ.

Мора никога не се беше обръщала остро към нея и сега трябваше да намери начин да заглади нещата и да поправи стореното. Реакцията ѝ бе смутила и самата нея. Погледна към торса на Камий Мажин, опитвайки да се съсредоточи в работата си. Но мислите ѝ не се подчиняваха и препускаха във всички посоки, а ръката ѝ бе на път да изпусне скалпела.

И другите виждаха това.

— Защо ти досажда One Earth? — попита Ризоли. — Дарения ли искат?

— Това няма нищо общо с One Earth.

— А с какво тогава? — настояваше Джейн. — Този човек ли те преследва?

— Просто се старая да го избягвам.

— Но той явно е доста настоятелен.

— Нямах представа колко.

— Искаш ли да го разкарам от главата ти? Да му кажа къде да върви?

Това не бяха думи само на ченгето Ризоли; говореше също така жената Ризоли, която имаше непоносимост към арогантните, опитващи да се налагат мъже.

— Въпросът е личен — заяви Мора.

— Ако имаш нужда от помощ, само кажи.

— Благодаря, но ще се справя сама с него.

Съдебната лекарка притисна скалпела към кожата, защото най-голямото ѝ желание в момента беше да прекратят темата за Виктор Банкс. Пое въздух и изведнъж ѝ се стори безкрайно иронично, че мъртвата плът я смущаваше по-малко дори само от споменаването на името му.

Че живите я измъчваха несравнимо по-силно, отколкото щяха да го направят някога мъртвите. В моргата никой не ѝ причиняваше болка, никой не я предаваше. В моргата тя контролираше положението.

— Та кой е този човек? — не се отказваше Ризоли.

Това бе въпросът, който все още не излизаше от главата на всички присъстващи. Въпросът, на който Мора трябваше да отговори, рано или късно.

Натисна скалпела и видя как кожата се разделя като бяла завеса.

— Бившият ми съпруг — отвърна тя.

Направи Y-образния разрез. Йошима срязва ребрата с най-обикновени градинарски ножици, после вдигна триъгълника от ребра и гръдна кост и под тях се показаха нормални бели дробове и сърце, здрав черен дроб, панкреас и далак. Чистите, здрави органи на млада жена, която не е злоупотребявала нито с тютюн, нито с алкохол, и не е живяла достатъчно дълго, за да могат артериите ѝ да се стеснят и запушат. Мора правеше кратки коментари, докато отделяше органите и ги поставяше в метален леген, приближавайки се бързо към следващата си цел — огледа на органите в малкия таз.

Обикновено пазеше процедурата изрязване на тазов блок за случаи на фатално завършили изнасилвания, защото тя даваше

възможност за много по-детайлна дисекция на тези органи от обичайната аутопсия. Изрязването на тазовите органи определено не беше приятна работа, затова не се изненада, че Фрост се извърна, докато двамата с Йошима режеха с трион тазовата кост. Но Ризоли също се отдръпна от масата. Никой вече не споменаваше за обажданията на бившия съпруг на Мора, никой не я притискаше за подробности от личния ѝ живот. Аутопсията внезапно бе придобила особено мрачни измерения, за да се водят разговори, и това носеше перверзно облекчение на д-р Айлс.

Вдигна целия блок от органи на малкия таз, външни гениталии и срамна кост, и ги постави върху дъска за рязане. Още преди да среже матката, разбра само по размерите ѝ, че страховете ѝ се потвърждават. Органът беше по-голям, отколкото трябваше, дъното му се издигаше доста над нивото на срамната кост, стените му бяха гъбести. Срязва го, за да се покаже ендометриумът — маточната лигавица беше все още дебела и пълна с кръв.

Вдигна поглед към Ризоли и попита остро:

— Тази жена напускала ли е манастира по някое време миналата седмица?

— За последен път Камий е излизала от манастира през март, за да посети семейството си в Кейп Код. Така ми каза Мери Клемънт.

— Тогава трябва да претърсите манастирския комплекс. Незабавно.

— Защо? Какво търсим?

— Новородено.

Този отговор подежда на Джейн като зашеметяващ удар. Тя се взря пребледняла в Мора. После погледна към тялото на Камий Мажин върху масата.

— Но... тя е била монахиня.

— Да — съгласи се Мора. — И съвсем скоро е родила.

ПЕТ

Снегът беше завалял отново, когато Мора излезе от сградата същия следобед. Меките снежни парцали се носеха във въздуха като пеперуди и се приземяваха леко върху паркираните коли. Днес беше излязла подготвена за времето, с боти до глезените и с грайфери. Въпреки това вървеше внимателно по паркинга, стегнала мускулите на тялото си в очакване да падне всеки момент, а ботите ѝ се хлъзгаха по посипания със сняг лед. Когато най-сетне стигна до автомобила си, изпусна въздишка на облекчение и бръкна в дамската чанта за ключовете. Погълната от търсенето, не обърна внимание на затръшването на вратата на спряла наблизо кола. Едва когато чу стъпките, се обърна и видя лицето на приближаващия се човек. Той спря на няколко крачки от нея, без да каже нищо. Просто стоеше и я гледаше, пъхнал ръце в джобовете на коженото си яке. Снежинките се приземяваха върху русата му коса и полепваха по спретнатото подрязаната му брада.

Погледна лексуса ѝ и рече:

— Предположих, че черният ще е твоят. Винаги си в черно. Винаги се движиш по тъмната страна. А и кой друг поддържа автомобила си толкова чист?

Най-сетне Мора си възвърна способността да говори. Но гласът, който излезе от гърлото ѝ, не ѝ беше познат.

— Какво правиш тук, Виктор?

— Изглежда това бе единственият начин най-после да те видя.

— Като ми устроиш засада на паркинга?

— Така ли го чувстваш?

— Седял си тук и си ме чакал. Аз наричам това „засада“.

— Ти не ми остави кой знае какъв избор. Не отговори на нито едно от обажданията ми.

— Нямах възможност.

— Така и не ми изпрати новия си телефонен номер.

— Не си го искал.

Той вдигна поглед към въртящите се като конфети снежинки и въздъхна.

— Е, напомня старото време, нали?

— Даже прекалено го напомня.

Д-р Айлс се обърна към колата си и натисна бутона на отключване. Чу се щракване.

— Не искаш ли да знаеш защо съм тук?

— Трябва да вървя.

— Прелетях цялото това разстояние до Бостън, а ти дори не искаш да знаеш защо.

— Добре. — Погледна го. — Защо?

— Три години, Мора.

Той направи крачка към нея и тя усети уханието му. Ухание на кожа и сапун. На сняг, топящ се върху топла кожа. „Три години — помисли си тя, — а той почти не се е променил.“ Същото момчешко накланяне на главата на една страна. И дори през декември косата му изглеждаше изсветляла от слънцето, не по изкуствен начин, с помощта на съдържанието на разни шишенца, а истински изрусена в резултат на часовете, прекарани навън. Виктор Банкс сякаш излъчваше собствена гравитационна сила и тя очевидно въздействаше и на Мора така, както на всички останали. Усети старото привличане към него.

— Не си ли се питала, поне веднъж, дали не беше грешка?

— Разводът ли? Или женитбата?

— Не е ли ясно кое имам предвид? След като съм тук и разговарям с теб.

— Чака доста време, за да ми го кажеш.

Младата жена се обърна отново към автомобила си.

— Не си се омъжила отново.

Тя направи пауза. После го погледна.

— А ти ожени ли се?

— Не.

— В такъв случай излиза, че и с двама ни е трудно да се живее.

— Ти не остана достатъчно дълго, за да разбереш дали е така.

Мора се засмя. Горчив, неприятен звук сред бялата тишина наоколо.

— Ти беше този, който вечно се отправяше към летището. Вечно тичаше да спасяваш света.

— Но не аз избягах от брака ни.

— Не аз имах връзка.

Мора се обърна и отвори рязко вратата.

— Дяволите да го вземат, не можеш ли да изчакаш поне миг?

Чуй ме.

Хвана я за ръката и тя се изненада от гнева, който усети в това докосване. Изгледа го и студенината в очите ѝ му показа, че бе стигнал прекалено далеч.

Пусна ръката ѝ.

— Съжалявам. Божичко, не исках да стане така.

— И какво очакваше?

— Че между нас е останало нещо.

„И наистина е останало — помисли си тя. — Дори прекалено много.“ И точно поради това не можеше да позволи този разговор да продължи дори още миг. Страхуваше се, че старите чувства ще я завладеят отново. Вече усещаше, че се започва.

— Виж какво — каза Виктор. — В града съм само за няколко дена. Утре имам среща в Харвардското училище за обществено здраве, но след нея нямам никакви планове. Почти е Коледа, Мора. Мислех, че бихме могли да прекараме празниците заедно. Ако си свободна.

— И после просто ще отлетиш отново нанякъде.

— Поне бихме могли да си поговорим, да разберем докъде са стигнали нещата. Можеш ли да си вземеш няколко дни отпуск?

— Имам работа, Виктор. Не мога да я изоставя току-така.

Той погледна към сградата и се засмя невярващо.

— Дори не знам защо би искала да работиш нещо такова.

— Тъмната страна, забрави ли? Това съм аз.

Той я погледна и гласът му омекна.

— Не си се променила. Изобщо.

— Нито пък ти, и точно там е проблемът.

Д-р Айлс се пъкна в колата си и затвори вратата.

Той почука на прозореца. Тя го погледна, както бе вперил погледа си в нея, с проблясващи, полепнали по ресниците снежинки, и не ѝ остана друг избор, освен да свали прозореца и да продължи разговора.

— Кога можем да говорим отново? — попита д-р Банкс.

— Трябва да вървя.

— В такъв случай по-късно. Тази вечер.

— Не знам кога ще се прибера.

— Хайде, Мора. — Той се наведе напред и промълви: — Опитай. Отседнал съм в хотел „Колонада“. Обади ми се.

Тя въздъхна.

— Ще си помисля.

Виктор се протегна и я стисна за ръката. Уханието му отново разбуди топли спомени за нощите, които бяха прекарвали заедно под чаршафите със сплетени крайници. За дългите, бавни целувки и за вкуса на пресни лимони и водка. Двегодишният брак оставя неизлечими спомени, както добри, така и лоши, и в този момент, докато дланта му беше върху ръката ѝ, преобладаваха добрите.

— Ще чакам да се обадиш — каза той.

Вече предусещаше, че е победил.

„Наистина ли си мисли, че е толкова лесно? — питаше се Мора, докато излизаше от паркинга, за да се насочи към «Джамейка плейн». — Една усмивка, едно докосване и всичко е забравено?“

Гумите внезапно поднесоха по заледения път и тя стисна волана, моментално фокусирайки цялото си внимание към възвръщане на контрола над автомобила. В превъзбудата си не беше усетила колко бързо кара. Задницата на лексуса се извъртя, колелата забуксуваха, търсейки нещо, в което да се задържат. Едва когато възобнови движението му по права линия, Мора си позволи да диша отново. Да се ядоса отново.

Първо ми разби сърцето. После едва не ме уби.

Необяснима мисъл, но беше факт. Виктор вдъхновяваше раждането на необясними мисли.

Когато стигна до манастира „Грейстоунс“, се чувстваше изтощена от шофирането. Поседя малко в колата, опитвайки да поеме контрола над емоциите си. „Контрол“ беше принципът, по който живееше. Излезеше ли от автомобила, тя се превръщаше в обществена личност, видима за органите на реда и за пресата. Всички те очакваха от нея да бъде спокойна и логична, и тя щеше да бъде точно такава. Работата ѝ в голяма степен се състоеше в изкуството да изглежда в съответствие с ролята си.

Излезе от колата и този път прекоси улицата уверено — грайферите на ботите я предпазваха от подхлъзване по леда.

Полицейските автомобили образуваха шпалир, а два телевизионни новинарски екипа стояха във вановете си в очакване на някакво развитие по случая. Зимната светлина вече започваше да преминава във вечерен сумрак.

Позвъни с камбанката и на входната порта се появи една монахиня — черните ѝ одежди изплуваха от полумрака. Тя позна веднага лекарката и я пусна, без да произнесе нито дума.

Снегът в двора бе осеян със стъпки. Не приличаше на мястото, в което Мора бе влязла за първи път сутринта. Днес дори външният покой бе нарушен от претърсването. Всички прозорци светеха, под сводовете се носеха мъжки гласове. Щом влезе в коридора, усети миризмата на доматен сос и сирене; неприятният аромат пробуди в нея спомена за безвкусната и твърда като подметка лазаня, която предлагаша много често в стола на болницата, където бе стажувала като студентка по медицина.

Надникна в столовата и видя сестрите, насядали около масата за хранене, да ядат мълчаливо скромната си вечеря. Забеляза треперещи ръце, поднасящи неуверено вилиците към беззъби усти, и стичащи се по сбръчканите брадички капки прясно мляко. По-голямата част от живота си тези жени бяха прекарвали зад дебели стени, бяха остарели в изолация. Дали някоя от тях не съжаляваше за това, което бе пропуснала, за живота, който би могла да води, ако не беше престъпила прага на тези врати и не бе изчезнала зад тях завинаги?

Мора продължи нататък по коридора, откъдето се носеха мъжки гласове, които звучаха неприсъщо и дори стряскащо за тази женска обител. Две от ченгетата ѝ магнаха за поздрав.

— Здравей, докторке.

— Открихте ли нещо? — попита тя.

— Не още. Приключваме за днес.

— Къде е Ризоли?

— На горния етаж. В спалното отделение.

Докато изкачваше стълбите, д-р Айлс видя още двама от групата за претърсване, които тъкмо слизаха — изглеждаха толкова млади, сякаш идваха направо от училищната скамейка. Лицето на младия мъж бе осеяно с акне, а жената беше надянала дистанцираната маска, която използваха много от нейните колежки, вероятно като средство за самозащита. И двамата сведоха респектирано погледи, щом я

забелязаха. Почувства се стара, когато отстъпиха встрани почтително, за да ѝ направят път. Нима беше толкова страшна, че не виждаха жената в нея, с цялата ѝ неувереност? Беше се усъвършенствала в изкуството да изглежда непобедима и играеше тази роля дори сега. Кимна с глава в бърз поздрав и премести незабавно очи някъде зад тях. Усецаше погледите, с които я съпроводиша, докато изкачваше стълбите.

Откри Ризоли в стаята на сестра Камий, седнала на леглото, отпуснала изтощено рамене.

— Както изглежда, всички, освен теб се прибират — каза Мора.

Джейн се обърна и я погледна. Тъмните ѝ очи бяха хлътнали, а по лицето ѝ се бяха очертали бръчици от умора, които съдебната лекарка не беше забелязвала досега.

— Не открихме нищо. Търсим от обяд. Но се иска време, за да претърсиш всеки шкаф и всяко чекмедже. Да не забравяме градините навън — кой знае какво има под снега? Не е изключено да го е увила и просто да го е изхвърлила в боклука преди няколко дена. Или пък да го е дала на някой извън тези стени. А ние може дни наред да търсим нещо, което изобщо да не е тук.

— Какво каза игуменката във връзка с това?

— Не ѝ обясних какво търсим.

— Защо?

— Не искам да знае.

— Може да ни бъде от помощ.

— Или да предприеме необходимото, за да не допусне да го намерим. И без това името на манастира вече се свързва с голям скандал. Как ти се струва, дали би искала светът да разбере, че една от жените зад тези стени е убила собственото си бебе?

— Не знаем дали детето е мъртво. Знаем само, че липсва.

— Абсолютно ли си сигурна в това, което откри при аутопсията?

— Да. Камий е била в напреднал стадий на бременност. И не, не вярвам в непорочното зачатие. — Приседна върху леглото до Ризоли. — Бащата може да се окаже ключът към нападението. Трябва да го идентифицираме.

— Да, точно мислех по този повод. Как ти се струва — баща? Отец? Като название за свещеник.

— Отец Брофи?

— Добре изглеждащ мъж. Ти видя ли го?

Мора помнеше блестящите сини очи, които я бяха гледали от другата страна на падналия телевизионен оператор. Помнеше как бе прекрачил решително манастирските порти, като облечен в черно воин, за да отвлече вниманието на глутницата репортери.

— Радвал се е на успех — додаде Ризоли. — Провежда месата. Слуша изповеди. Съществува ли нещо по-интимно от споделянето на най-съкровени тайни в изповедалнята?

— Намекваш, че сексът е бил по взаимно съгласие?

— Просто казвам, че е добре изглеждащ мъж.

— Не знаем дали бебето е било заченато в този манастир. Камий посещавала ли е семейството си през март?

— Да. Когато баба ѝ умира.

— Времето съвпада. Ако е забременяла през март, сега би трябвало да бъде в деветия месец. Възможно е да е станало при въпросното посещение в дома ѝ.

— Или пък тук. Между тези стени. — Джейн изсумтя презрително. — Ето колко се зачита обетът за целомъдрие.

Двете жени постояха известно време мълчаливо, вперили поглед в разпятието на стената. „Колко несвършени сме ние, хората — мислеше си Мора. — Ако има Бог, защо иска от нас да постигнем такива недосегаеми стандарти? Защо изисква цели, които не можем никога да осъществим?“

— Някога исках да стана монахиня — промълви Мора.

— Мислех, че не вярваш.

— Бях едва деветгодишна. Току-що бях открила, че съм осиновена. Братовчедка ми изплю камъчето, едно от онези гадни разкрития, които изведнъж обясняват всичко. Защо не приличах на родителите си. Защо няхах бебешки снимки. Целия уикенд плаках в стаята си. — Поклати глава. — Бедните ми родители. Не знаеха какво да правят, затова ме заведоха на кино с надеждата да ме развеселят. Гледахме „Звукът на музиката“, само за седемдесет и пет цента, защото филмът беше стар. — Замълча за миг. — Джули Андрюс ми се стори много красива. Исках да бъда като Мария. В манастира.

— Хей, докторке. Искаш ли да чуеш една тайна?

— Каква?

— Аз също.

Мора я изгледа.

— Шегуваш се.

— Нищо, че бях пълна нула по катехизис в училище. Но кой може да устои на чара на Джули Андриус?

Двете жени се засмяха, но смехът им беше смутен и напрегнат и бързо заглъхна.

— И какво те накара да се откажеш? — попита Ризоли. — Да станеш монахиня?

Д-р Айлс се изправи и се приближи до прозореца. Загледа се в тъмния двор и каза:

— Просто пораснах. Престанах да вярвам в неща, които не можех да видя, да помириша или да докосна. В неща, които не могат да бъдат доказани научно. — Направи пауза. — И открих момчетата.

— О, да. Момчетата. — Джейн се засмя. — Отново момчета.

— Това е целта на живота. От биологична гледна точка.

— Сексът?

— Създаването на поколение. Гените ни го изискват. Изискват да продължаваме напред и да се размножаваме. Мислим, че ние контролираме живота си, а през цялото време всъщност робуваме на своето ДНК, което ни нарежда да раждаме бебета.

Мора се обърна и се изненада, като видя сълзи по ресниците на своята събеседничка; те обаче изчезнаха също толкова бързо, изтрити с пъргаво движение на дланта ѝ.

— Джейн?

— Просто съм уморена. Напоследък не спя добре.

— Няма ли и нещо друго?

— Какво друго би могло да има? — Отговорът дойде прекалено бързо, прозвуча като оправдание. Дори Ризоли го усети и се изчерви. — Трябва да използвам банята — обяви тя и се изправи, сякаш бързаше да се измъкне. Спря до вратата и погледна назад. — Между другото, сещаш ли се за онази книга ей там на бюрото? Която е четяла Камий. Видях заглавието.

— И?

— „Света Бриджит Ирландска“. Биография. Странно, но си има светец-покровител за всичко. Има светец на шапкарите. На пристрастените към наркотици. По дяволите, има светец дори за изгубени ключове.

— И чия светица е била Бриджит?

— На новородените — отвърна едва чуто Джейн. — Бриджит е светицата на новородените.

И излезе от стаята.

Мора сведе поглед към бюрото, където лежеше книгата. Представи си как само преди един ден Камий бе седяла зад него, бе прелиствала безмълвно страниците и бе черпила вдъхновение от живота на младата ирландка, чиято съдба бе да стане светица. Сега се появи друга картина — не Камий умиротворената, а измъчваната от вътрешни терзания Камий, която се моли на света Бриджит за спасението на мъртвото си дете. „Умолявам те, вземи го в опрощаващите си обятия. Отнеси го към светлината, въпреки че не е кръстено. То е невинно. То е без грях.“

Огледа голата стая с нов поглед. Безупречно чистият под, миризмата на белина и восък... всичко това бе придобило нов смисъл. Чистотата като метафора за невинността. Падналата Камий се бе старала отчаяно да отмие греха си, вината си. Месеци наред бе живяла с мисълта, че носи дете, скрито под широките гънки на монашеските ѝ одежди. Или бе отказвала да приеме реалността? Дали беше отричала пред себе си този факт, така както много от забременелите тийнейджърки отказват да го приемат и да видят, че коремът им се надува?

„И ти какво направи, къде се появи детето ти на този свят? Изпадна ли в паника? Или хладнокръвно и спокойно се отърва от доказателството за своя грях?“

Чу мъжки гласове навън. През прозореца видя тъмните сенки на две ченгета, които излизаха от сградата. И двамата спряха, за да се загърнат по-плътнo в палтата си и да вдигнат поглед към сипещите се от вечерното небе блестящи снежинки. После излязоха от двора и пантите изскърцаха, когато портите се затвориха след тях. Мора се послуша за други звуци, за други гласове, но не чу нищо. Единствено мълчанието на снежната нощ. „Толкова е тихо — помисли си тя. — Сякаш съм единствената, останала в тази сграда. Забравена и сама.“

Чу скърцане и долови нещо като движение, друго присъствие в помещението. Косъмчетата на тила ѝ внезапно настръхнаха и тя се засмя.

— Божичко, Джейн, не се промъквай така...

Обърна се и гласът ѝ увисна във въздуха, без да довърши мисълта си.

Там нямаше никой.

Стоя известно време, без да помръдне, без да диша, просто вперила поглед в празното пространство. Въздух и излъскан под. „В стаята има призраци“ беше първата ѝ, необяснима мисъл, преди логиката да поеме отново контрола в свои ръце. Старите дъсчени подове често скърцаха, тръбите от парното пъшкаха. Беше чула звук не от стъпки, а от дъските на пода, които се бяха свили от студа. Имаше напълно разумно обяснение защо би помислила, че в стаята има някой.

Но продължаваше да усеща присъствието му, да чувства, че я наблюдава.

Сега настръхнаха и косъмчетата по ръцете ѝ; всеки нерв крещеше от тревога. Нещо сякаш премина над главата ѝ, като чаткане на остри нокти по дърво. Впери поглед към тавана.

„Животно ли е това? Бяга от мен.“

Излезе от стаята и паникьосаните удари на сърцето ѝ почти удавиха звуците, носещи се някъде над главата ѝ. Ето го — движеше се натам по коридора!

Дум-дум-дум.

Последва шума, без да отделя очи от тавана; движеше се толкова бързо, че за малко не се сблъска с Ризоли, която тъкмо излезе от тоалетната.

— Хей — провикна се тя. — Закъде си се забързала така?

— Шшт!

Мора посочи към тъмните греди на тавана.

— Какво?

— Слушай.

Двете зачакаха, напрегнали слух, за да доловят нещо. Но Мора не чу нищо друго, освен бесните удари на сърцето си.

— Може би си чула движението на водата по тръбите — заключи Джейн. — Пуснах сифона в тоалетната.

— Не беше от тръбите.

— И какво чу?

Д-р Айлс отмести рязко очи към древните греди, които заемаха цялата дължина на тавана.

— Там.

Откъм далечния край на коридора отново се чу нещо като драскане. Ризоли погледна нагоре.

— Какво, по дяволите, е това? Плъхове?

— Не — прошепна Мора. — Каквото и да е, определено е по-голямо от плъх.

Тръгна безшумно по коридора, следвана по петите от Ризоли.

Без предупреждение по тавана проехтя хор от удари, движещи се обратно натам, откъдето идваха.

— Насочи се към другото крило! — каза Джейн.

Този път начело с Ризоли, двете жени минаха през някаква врата в края на коридора. Полицайката натисна бутона за осветлението. Намираха се в празен коридор. Беше много студено, въздухът беше задушен и влажен. Виждаха се отворените врати на изоставени стаи и призрачните очертания на наметнати с чаршафи мебели.

Каквото и да беше, това, което бе вдигнало шума в крилото, сега не издаваше нито звук, който да ги ориентира къде се намира.

— Екипът ти претърси ли тази част на сградата? — попита Мора.

— Обиколихме всички тези стаи.

— Какво има горе? Над тавана?

— Тавански помещения.

— Е, нещо там се движи — промълви съдебната лекарка. — И е достатъчно разумно, за да знае, че го преследваме.

Клекнали в горната галерия на параклиса, Мора и Джейн изследваха махагоновата ламперия, която водеше към пространството с ниски тавани на сградата, както им беше казала Мери Клемънт. Ризоли я побутна и тя се отвори безшумно. Двете се озоваха пред тъмно помещение и настриха слух, за да чуят звуци от движение. Топъл полъх погали лицата им. Това място бе като капан за издигация се от сградата топъл въздух, който сега се пръскаше през отвора зад ламперията.

Джейн насочи светлината на фенерчето си натам. Зърнаха масивни дървени греди и розовия материал на наскоро поставена изолация. По пода се виеха електрически жици.

Ризоли мина първа през отвора. Мора включи своето фенерче и я последва. Мястото не беше достатъчно високо, за да се движи права; трябваше да сведе глава, за да избегне дъбовите греди на тавана. Светлините на фенерчетата им описваха широки дъги, отсичайки кръг в мрака. Отвъд него се намираше невидима граница. Мора усещаше, че дишането ѝ е прекалено учестено. Ниският таван и застоялият въздух я караха да се чувства като в гроб.

Почти подскочи, когато усети докосването на нечия ръка. Без да каже нито дума, Ризоли посочи надясно.

Дъските скърцаха под краката им, докато се движеха из мрака, начело с Джейн.

— Чакай — прошепна Мора. — Не трябва ли да повикаш подкрепление?

— Защо?

— Заради това горе, каквото и да е то.

— Няма да викам подкрепление, защото може да се окаже, че гоним някаква глупава миешка мечка... — Направи пауза, описвайки с фенерчето си дъга първо наляво, после надясно. — Мисля, че сега се намираме над западното крило. Тук става топло и приятно. Изгаси си фенерчето.

— Какво?

— Изгаси го. Искам да проверя нещо.

Д-р Айлс неохотно изгаси фенерчето си. Същото направи и нейната спътница.

Мора усети как пулсът ѝ се ускори във внезапно възцарилия се мрак. „Не можем да видим какво има около нас. Какво се движи евентуално към нас.“ Премигна, опитвайки се да свикне по-бързо с тъмнината. Тogaва забеляза светлината — тънки ивички, проблясващи през цепнатините на пода. Тук-там бяха по-широки, защото дъските се бяха раздалечили или където дупките от чепове се бяха свили от сухия зимен въздух.

Стъпките на Ризоли изскърцаха. Подобната ѝ на сянка форма внезапно се приведе и клекна, свела глава към пода. Остана за миг в тази поза, после се засмя тихичко.

— Хей. Все едно надничаме в съблекалнята на момчетата в гимназията.

— Какво виждаш?

— Стаята на Камий. Точно над нея сме. Тук има дупка от чеп.

Мора тръгна предпазливо в тъмнината натам, където беше клекнала Джейн. Отпусна се на колене и се взря през отворчето.

Гледаше право към бюрото на Камий.

Изправи се, усещайки как по гръбнака ѝ преминаха ледени тръпки. „Каквото и да е било това тук, е можело да ме види. Наблюдавало ме е.“

Дум-дум-дум.

Ризоли се изви толкова бързо, че лакътят ѝ се заби в д-р Айлс.

Мора затърси в тъмнината копчетата на фенерчето си; лъчът му заподскача във всички посоки. Пред погледа ѝ преминаваха дебели паяжини, ниско увиснали масивни греди. Тук горе беше толкова топло, въздухът — толкова спарен, а чувството, че се задушаваше подхранваше паниката ѝ.

Двете жени инстинктивно бяха заели защитни пози, гръб до гръб, и Мора усещаше напрегнатите мускули на Джейн, чуваше учестеното ѝ дишане, докато изследваха мрака. Търсеха блеснали очи, подивяло лице.

Мора оглеждаше толкова припряно своето обкръжение, че го пропусна при първата обиколка на лъча от фенерчето. Едва когато го върна, светлината спря в някаква неравност на грубия дъсчен под. Взря се натам, неспособна да повярва на това, което вижда.

Направи стъпка към него; ужасът ѝ нарастваше, колкото повече приближаваше, тъй като започна да различава и други подобни форми. Бяха толкова много...

Мили боже, това е гробище. Гробище на мъртви бебета.

Лъчът от фенерчето потрепери. Тя, която винаги бе държала здраво скалпела на масата за аутопсии, сега не можеше да спре треперенето на ръката си. Спря, насочила фенерчето си право надолу към някакво лице. Гледаха я сини очи, лъскави като стъклени топчета. Взираше се в него безмълвно, осъзнавайки бавно какво всъщност вижда.

И се засмя. Стръскащ смях, подобен на лай.

Ризоли вече бе застанала плътно зад нея, а светлината на фенерчето ѝ се местеше по розовата кожа, кукленската уста, безжизнения поглед.

— Какво е това, дяволите да го вземат? — рече тя. — Каква е тази скапана кукла?

Д-р Айлс насочи лъча на фенерчето си към другите обекти наоколо. Виждаше гладка, пластмасова кожа, пухкави ръце и крака. Блясък на стъклени очи.

— Цяла колекция от кукли — поясни тя.

— Виждаш ли как са наредени в редичка? Като някаква странна детска градина.

— Или ритуал — промълви Мора.

Лишен от святост ритуал в Божие светилище.

— О, боже! Сега вече накара косата ми да настръхне.

Дум-дум-дум.

И двете се извиха, светлината на фенерчетата им разряза мрака, без да открие нищо.

Звукът беше по-слаб. Онова, което се намираше в таванското помещение с тях, сега се отдалечаваше, ставайки недосегаемо за светлината. Мора се стресна, като видя, че Ризоли е извадила оръжието си; беше го направила толкова бързо, че тя го забеляза едва сега.

— Не мисля, че е животно — каза.

След кратка пауза Джейн отговори:

— Аз също не мисля, че е животно.

— Да се махаме оттук. Моля те.

— Да. — Ризоли пое дълбоко въздух и Мора чу за първи път потрепване от страх. — Да, добре. Контролирано излизане. Ще го направим стъпка по стъпка.

Тръгнаха обратно нагам, откъдето бяха дошли, без да се отделят една от друга. Въздухът ставаше по-хладен, по-влажен, или може би страхът смразяваше кожата на Мора. Когато приближиха отвора зад ламперията, вече едва се сдържаше да не си плюе на петите и да се махне оттук колкото може по-бързо.

Минаха през отвора, озоваха се в галерията на параклиса и още с първата глътка студен въздух страхът ѝ започна да се разсейва. Тук, на светло, усещането ѝ, че контролира положението се върна. И отново бе в състояние да разсъждава логично. Какво беше видяла всъщност на онова тъмно място? Редица от кукли, нищо повече. Пластмасова кожа, стъклени очи и найлонови коси.

— Не е било животно — обади се Джейн.

Беше коленичила и гледаше пода на галерията.

— Какво?

— Тук има отпечатък от крак.

Посочи петната върху прашния под. Отпечатък от маратонка.

Д-р Айлс сведе поглед зад своите обувки и видя, че тя също бе оставила следи в прахта. Онова, което бе оставило отпечатъка, бе избягало от таванското помещение точно преди тях.

— Е, това е нашето създание — обяви Ризоли и поклати глава. — Боже! Радвам се, че не стрелях. Не ми се мисли, че можеше...

Мора се вгледа в следата и потрепери. Беше детска.

ШЕСТ

Грейс Отис седеше на масата в манастирската трапезария и клатеше глава.

— Тя е само на седем години. Не може да вярвате на нито една нейна дума. Лъже ме постоянно.

— Въпреки всичко бихме искали да говорим с нея — настоя Ризоли. — С ваше позволение, разбира се.

— За какво да говорите?

— Какво е правила горе на тавана.

— Да не би да е счупила нещо? За това ли става дума? — Грейс погледна нервно към игуменката Мери Клемънт, която я бе извикала от кухнята. — Ще бъде наказана, преподобна майко. Опитах да я държа под око, но тя винаги върши безшумно всичките си лудории. Нямам представа откъде е взела тази...

Мери Клемънт постави възлестата си длан върху рамото на Грейс.

— Моля те. Просто остави полицията да говори с нея.

Грейс постоя известно време с несигурен вид. Престилката ѝ беше покрита с петна от мазнина и доматен сос от вечерното почистване, кичури кафява коса без блясък се бяха измъкнали от опашката ѝ и висяха безжизнено около потното ѝ лице. Беше грубовато, изморено лице, което вероятно никога не е било красиво, но беше допълнително обезобразено от бръчки на горчицина. Сега, докато другите очакваха решението ѝ, тя контролираше положението, тя имаше власт, и това като че ли ѝ доставяше удоволствие. Приятно ѝ беше да задържи решението си колкото може по-дълго, докато Ризоли и Мора чакаха.

— От какво се страхувате, мисис Отис? — попита тихо д-р Айлс. Въпросът ѝ изглежда породи враждебност в Грейс.

— Не се страхувам от нищо.

— Защо тогава не искате да говорим с дъщеря ви?

— Защото на нея не може да се разчита.

— Да, наясно сме, че е само на седем...

— Тя лъже. — Думите прозвучаха като удар с камшик. И без това непривлекателното лице на Грейс придоби дори още по-грозен вид. — Лъже за всичко. Дори за глупости. Не може да вярвате на нито една дума... нито една.

Мора погледна към игуменката, която поклати смутено глава.

— Момичето обикновено не пречи на никого — каза тя. — Затова разрешихме на Грейс да я води в манастира, когато работи.

— Не мога да си позволя детегледачка — прекъсна я готвачката. — Това е единственият начин да работя — като я водя тук след училище.

— И тя просто ви чака тук? — попита Мора. — Докато свършите работата си за деня?

— Какво друго мога да сторя? Трябва да работя. Никой няма да остави съпруга ми там безплатно. Днес човек не може дори да умре, ако няма пари.

— Моля?

— Съпругът ми. Пациент е в хоспис „Сейнт Катрин“. Един Господ знае колко време ще се наложи да остане там. — Грейс хвърли поглед към игуменката, остър като отровна стреличка. — Работя тук като част от уговорката.

„И тази уговорка очевидно не те прави щастлива“ — помисли си Мора. Грейс не беше на повече от трийсет и пет години, но явно ѝ се струваше, че животът ѝ вече е свършил. Беше хваната в капана на задълженията — към една дъщеря, към която очевидно не изпитваше голяма любов; към съпруг, който умираше прекалено дълго. За Грейс Отис манастирът „Грейстоунс“ не беше светилище, а затвор.

— Защо съпругът ви е в „Сейнт Катрин“?

— Казах ви. Умира.

— От какво?

— АЛС — отвърна без капчица емоция Грейс, но Мора знаеше каква ужасна реалност се крие зад това име.

Като студентка по медицина беше преглеждала пациент с амиотрофична латерална склероза. Макар и в пълно съзнание и способен да чувства болка, той не можеше да помръдне, защото мускулите му бяха залинели, превръщайки го в нещо като мозък, затворен в капан в станалото безполезно тяло. Докато бе преслушвала

сърцето и белите му дробове и бе опипвала корема, тя чувстваше погледа му върху себе си, но не пожела да го срещне, защото знаеше какво отчаяние щеше да види в него. А когато най-последно излезе от болничната му стая, изпита едновременно облекчение и полъх на вина... но само полъх. Неговата трагедия не беше нейна. Тя беше само студентка, преминаваща за кратко през живота му, и нищо не я задължаваше да сподели товара на неговото нещастие. Беше свободна да си тръгне и го бе направила.

Грейс Отис обаче не можеше да стори същото. Резултатът се бе отразил в бръчките на недоволство по лицето ѝ и в преждевременно побелелите кичури в косите ѝ.

— Поне ви предупредих — каза тя. — На нея не може да се разчита. Говори разни небивалици. Понякога са направо абсурдни.

— Разбираме — отвърна Мора. — Децата го правят често.

— Ако искате да говорите с нея, аз трябва да присъствам в стаята. Просто за да съм сигурна, че ще се държи както трябва.

— Разбира се. Това е ваше право, като неин родител.

Най-сетне Грейс се изправи.

— Нони се крие в кухнята. Отивам да я намеря.

Минаха няколко минути, преди да се появи отново, теглейки тъмнокосо момиче за ръката. Беше очевидно, че Нони не желае да излиза от скривалището си, тъй като се съпротивляваше през цялото време и всяка фибра на телцето ѝ бе напрегната срещу неуморното дърпане на Грейс. Най-накрая тя просто хвана дъщеря си под мишниците и я сложи на един стол — не нежно, а с умореното възмущение на жена, стигнала края на търпението си. Момиченцето постоя малко неподвижно, видимо сащисано от факта, че бе победено така бързо. Беше къдрокосо, с четвъртита брадичка и тъмни живи очи, които пъргаво обходиха всички присъстващи. Удостои Мери Клемънт само с бегъл поглед, който задържа по-дълго върху Мора, за да го насочи най-накрая върху Ризоли, без да го отмести от нея, сякаш тя бе единствената, която бе достойна за вниманието му. Също като куче, избрало да досажда на единствения астматик в помещението, Нони насочи вниманието си към единствения човек, който не си падаше особено по деца.

Грейс побутна дъщеря си.

— Трябва да разговаряш с тях.

Лицето на момичето се сгърчи в знак на протест. От гърлото ѝ се отрониха две думи, дрезгави като жабешко квакане.

— Не искам.

— Не ме интересува дали искаш. Те са от полицията.

Погледът на Нони все така не се отделяше от Джейн.

— Не приличат на полицията.

— Е, приличат — отвърна майка ѝ. — И ако не кажеш истината, ще те тикнат в затвора.

Това бяха думите, които ченгетата не искаха родителите да казват на децата си, защото така те се изпълваха със страх към хората, на които трябваше да се доверят.

Джейн даде незабавно знак на Грейс да спре да говори. Клекна пред стола на Нони, така че очите им да се озоват на едно ниво. Приликата помежду им беше изумителна: и двете бяха с къдрави коси и напрегнати погледи. Все едно Ризоли гледаше своя по-млада версия. И ако Нони се окажеше също толкова твърдоглава, нямаше да се мине без престрелка.

— Нека изясним едно нещо от самото начало — започна тя, рязко и безстрастно, сякаш говореше не на дете, а на миниатюрен възрастен човек. — Няма да те вкарвам в затвора. Никога не вкарвам деца в затвора.

Момиченцето я гледаше със съмнение.

— Дори лошите деца? — попита предизвикателно то.

— Дори лошите деца.

— Дори наистина, ама наистина лошите деца?

Джейн се поколеба, в очите ѝ проблесна раздражение. Нони нямаше да се предаде лесно.

— Добре, наистина, ама *наистина* лошите ги изпращам в отдела за малолетни.

— Това е затворът за деца.

— Да.

— Значи все пак пращаш деца в затвора.

Ризоли хвърли към Мора поглед, който сякаш казваше: „Можеш ли да повярваш, че това се случва наистина“.

— Добре — въздъхна тя. — Тук ме хвана натясно. Но *теб* наистина няма да те пратя в затвора. Искам само да поговорим.

— Защо нямаш униформа?

— Защото съм детектив. Ние не трябва да носим униформи. Но съм наистина полицай.

— Но ти си жена.

— Да. Добре. Полицайка. И така, искаш ли да ми кажеш какво правеше горе, на тавана?

В отговор Нони само се отпусна на стола си и се загледа като хипнотизирана в своята събеседничка. Двете се гледаха така повече от минута, като всяка очакваше другата първа да наруши мълчанието.

Най-накрая Грейс изгуби търпение и шляпна дъщеря си по рамото.

— Хайде! Кажи й!

— Моля ви, мисис Отис — обади се Ризоли. — Това не е необходимо.

— Но нали виждате как стоят нещата? Нищо никога не е лесно с нея. Всичко е борба.

— Нека просто се отпуснем, съгласна ли сте? Мога да чакам. — „Мога да чакам толкова, колкото и ти, хлапе“ — казваше погледът й. — Хайде, Нони. Кажи ни откъде взе тези кукли. Онези, с които си играеше горе.

— Не съм ги откраднала.

— Не съм казала подобно нещо.

— Намерих ги. Цяла кутия с кукли.

— Къде?

— На тавана. Там има и други кутии.

— Не трябваше да ходиш там — намеси се Грейс. — Трябваше да се навърташ край кухнята и да не смущаваш никого.

— Не съм смущавала никого. Дори да исках, на цялото това място няма никой, когото да смущавам.

— Значи намери куклите на тавана — продължи Джейн, насочвайки разговора отново към темата.

— Цяла кутия с кукли.

Ризоли обърна въпросителния си поглед към Мери Клемънт, която отговори:

— Те бяха част от благотворителен проект отпреди няколко години. Ушихме дрешки за куклите, които трябваше да бъдат дарени на едно сиропиталище в Мексико.

— Значи си открила куклите — обърна се Ризоли отново към Нони. — И си игра с тях направо там?

— Никой друг не ги използваше.

— А ти откъде научи как да ходиш на тавана?

— Видях мъжа да влиза там.

„Мъжът ли?“ Джейн хвърли поглед към Мора и се приведе по-близко към момиченцето.

— Какъв мъж?

— Имаше някакви неща на колана си.

— Неща ли?

— Чук и други неща. — Посочи към игуменката. — Тя също го видя. Разговаряше с него.

Мери Клемънт се засмя сепнато.

— О! Знам кого има предвид. През последните няколко месеца ремонтирахме доста неща. На тавана работеха неколцина мъже, поставиха нова топлоизолация.

— Кога беше това? — попита Ризоли.

— През октомври.

— Имате ли имената на всички тези мъже?

— Мога да направя справка с главната счетоводна книга. Документираме всички плащания, направени на хората, с които сме сключили договор.

Оказваше се, че това не е кой знае какво разкритие. Момиченцето бе видяло как работниците се бяха изкачвали на някакво скрито място, за което до този момент не знаеше. Тайнствено място, до което се стига само през една тайна врата. Изкушението да надникне вътре би било неустоймо за всяко дете, особено ако е толкова любопитно като Нони.

— Не ти ли е неприятно, че горе е тъмно? — поинтересува се Джейн.

— Имам си фенерче.

„Какъв глупав въпрос“ — прозвуча в тона й.

— И не се страхуваше там? Съвсем самичка?

— Защо?

„Защо наистина?“ — помисли си Мора. Това момиченце беше безстрашно и не се боеше нито от тъмното, нито от полицията. И наблюдаваше, без да трепне, своята събеседница, сякаш то, а не Ризоли

водеше разговора. Но каквото и самообладание да проявяваше, то бе все пак само едно дете, при това — дрипаво. Къдравата му коса беше направена в резултат на посещенията на тавана. Розовият му анцуг бе порядъчно износен, явно наследен от някой друг. Беше няколко размера по-голям и навитите му ръкави бяха изцапани. Само обувките му изглеждаха нови — чисто нови „Кедс“ със закопчалки от велкро. Краката му не стигаха до пода и то ги размахваше монотонно напред-назад. Метроном, захранван от излишна енергия.

— Повярвайте ми, не знаех, че е била там — обади се Грейс. — Не мога да ходя подире ѝ през цялото време. Трябва да приготвя храната и после да прибера и разчистя всичко. Не си тръгваме отук преди девет часа и не мога да я сложа в леглото преди десет. — Погледна към дъщеря си. — Това е част от проблема, нали разбирате. Тя е уморена и раздражителна през цялото време, затова всичко се превръща в спор. Миналата година ми причини язва. Създаде ми такъв стрес, че стомахът ми започна да се самоизяжда. Случвало се е да се превивам от болка, но на нея не ѝ пука. Продължава да прави сцени, когато дойде ред да си ляга или да се къпе. Никой друг не я интересува. Но всички деца са такива — пълни егоисти. Целият свят се върти около нея.

Докато Грейс даваше простор на насъбралите се отрицателни емоции, Мора наблюдаваше реакцията на Нони. Тя стоеше абсолютно неподвижно, вече с неподвижни крака, стиснала здраво упоритите се четвъртити челюсти. Но в тъмните ѝ очи за миг блеснаха сълзи. Те обаче изчезнаха мигновено, изтрити с бегло движение на мръсния ръкав. „Тя не е глуха — помисли си Мора. — Чува гнева в гласа на майка си.“ Всеки ден, по десетки различни начини, Грейс несъмнено споделяше отвращението си от това дете. И детето разбираше. Нищо чудно, че беше трудно, нищо чудно, че ядосваше майка си. Това беше единствената емоция, която успяваше да изтръгне от нея, единственото доказателство за съществуването на някакво чувство помежду им. Беше само на седем години, но вече знаеше, че е изгубила в опитите си да спечели любов. Знаеше повече, отколкото си даваха сметка възрастните, и онова, което чуваше и виждаше, несъмнено беше болезнено.

Ризоли беше стояла прекалено дълго коленичила пред стола на детето. Изправи се и протегна крака. Беше вече осем часа, бяха

пропуснали вечерята и енергията ѝ беше към края си. Стоеше права пред момиченцето, без да отделя погледа си от него — и двете бяха еднакво разчорлени и с еднаква решимост, изписана върху лицето.

— И така, Нони — започна Джейн с уморено търпение, — често ли се качваш на тавана?

Мръсните къдрици подскочиха от поклащането на главата.

— Какво правиш там?

— Нищо.

— Току-що каза, че играеш с куклите си.

— Вече ви го казах.

— Какво друго правиш?

Момиченцето сви рамене.

Ризоли настояваше.

— Хайде, там трябва да е доста скучно. Не мога да си представя защо би искала да ходиш на онзи таван, ако няма нищо интересно за гледане.

Нони сведе очи към скута си.

— Надничаш ли понякога, за да видиш сестрите? Искам да кажа, наблюдаваш ли какво правят?

— Виждам ги непрекъснато.

— Ами когато са в стаите си?

— Не ми е позволено да ходя там.

— Но наблюдаваш ли ги понякога, когато не гледат? Когато не знаят, че ги виждаш?

Главата на Нони оставаше все така сведена.

— Това е *надничане крадешком* — промълви в горницето на анцуга си тя.

— А ти знаеш, че такова нещо не трябва да се прави — намеси се Грейс. — Това е нахлуване в личното пространство на другия. Казвала съм ти го многократно.

Нони кръстоса ръце пред гърдите и обяви гръмко:

— Нахлуване в *личното пространство*.

Прозвуча като подигравка към майка ѝ. Грейс се изчерви и се приближи към дъщеря си, сякаш за да я удари.

Джейн я спря пъргаво с жест.

— Бихте ли излезли за малко от стаята заедно с майка Мери Клемънт, мисис Отис?

— Казахте, че мога да остана.

— Струва ми се, че Нони се нуждае от малко допълнително убеждение със средствата на полицията. Ще се получи по-добре, ако не сте в стаята.

— О! — Грейс кимна, в очите ѝ проблеснаха неприятни светлинки. — Разбира се.

Ризоли беше преценила правилно тази жена — тя не се вълнуваше от възможността да защити дъщеря си, а по-скоро искаше да види, че някой ще се заеме да я дисциплинира. Задоволена, Грейс хвърли към Нони поглед, който казваше: „сега си намери майстора“, и излезе от помещението, последвана от игуменката.

За момент никой не каза нищо. Момиченцето седеше със сведена глава, поставило длани в скута си. Олицетворение на детско послушание. Голяма актриса беше наистина.

Джейн придърпа един стол и седна право срещу детето. Зачака, без да изрича нито дума. Остави мълчанието помежду им да си върши работата.

Най-накрая Нони хвърли поглед към нея изпод къдравата си грива.

— Какво искаш? — попита тя.

— Да ми кажеш какво видя в стаята на Камий. Защото знам, че си я гледала тайничко. И аз правех така като бях малка. Шпионирах големите. Гледах странните неща, които правеха.

— Това е „нахлуване в личното пространство на другия“.

— Да, но е забавно, нали?

Момиченцето вдигна рязко глава и впери напрегнато тъмните си очи в своята събеседница.

— Това е номер.

— Аз не играя номера. Имам нужда от твоята помощ. Мисля, че си много умна. Обзалагам се, че виждаш неща, които големите даже не забелязват. Какво ще кажеш?

Нони сви мрачно рамене.

— Може би.

— Разкажи ми тогава за някои от нещата, които виждаш да правят монахините.

— Странни неща ли имаш предвид?

— Да.

Детето се приведе към Джейн и произнесе тихо:

— Сестра Абигейл носи памперси. Пишка в гащите си, защото е наистина, ама наистина стара.

— Колко е стара според теб?

— Май е на петдесет.

— Оу! Бая е стара.

— Сестра Корнелия си бърка в носа.

— Пфу!

— И го хвърля на пода, когато мисли, че никой не я гледа.

— Олеле.

— А ми казва да си мия ръцете, защото съм била мръсно момиченце. Тя обаче не мие своите ръце, дори след като си е бъркала в носа.

— Направо ми съсипа апетита, хлапе.

— Попитах я защо не си измива пипетата от ръцете и тя се вбеси. Каза, че съм говорела прекалено много. Сестра Урсула каза същото, тъй като я попитах защо онази дама няма пръсти, и ми каза да мълча. А мама ме кара да се извинявам непрекъснато. Тя пък казва, че не й давам „миг покой, защото все си пъхам носа там, където не ми е работата“.

— Добре, добре — прекъсна я Джейн с вид на човек, обзет от главоболие. — Това са наистина страшно интересни неща. Но знаеш ли какво искам да чуя?

— Какво?

— Какво видя в стаята на Камий. През онази дупчица в пода на таванското помещение. Гледала си през нея, нали?

Нони сведе поглед към скута си.

— Може би.

— Гледала си, нали?

Момиченцето кимна послушно.

— Искях да видя...

— Какво?

— Какво носят под дрехите си.

Мора едва се сдържа да не се разсмее. Спомни си дните, които бе прекарала в „Холи Иносънтс“, когато и тя се бе чудила какво ли носят сестрите под своите одежди. Монахините й се бяха стрували толкова загадъчни същества, със своите скрити под пластове дрехи тела, чиято

форма не можеше да бъде различена; черните роби спираха погледите на любопитните. Какво обличаше върху голата си кожа Христовата невеста? Беше си представяла дълги, грозни кюлоти, стигащи над пъпа, памучен сутиен, предназначен да прикрива и смалява, и плътни чорапи, обвиващи като кренвирш крака с изпъкнали сини вени. Беше си представяла тела, увивани в слоеве мека памучна материя. И тогава един ден бе видяла сестра Лоренсия, с вечно стиснатите устни, да вдига полите си, докато изкачва стълбите, и за свое изумление бе зърнала нещо аленочервено под тях. Червени пликчета, при това *сатенени* червени пликчета. Нито веднъж след това не можеше да гледа не само на сестра Лоренсия, но и на никоя монахиня по същия начин.

— Знаеш ли — каза Ризоли и се приведе към момиченцето, — и аз винаги съм се питала какво носят под монашеските си одежди. Ти видя ли?

Нони поклати глава със сериозен вид.

— Тя никога не си свали дрехите.

— Дори като си лягаше?

— Трябваше да се прибирам вкъщи, преди да си легнат. Никога не съм виждала.

— Е, какво видя все пак? Какво правеше Камий там, сама в стаята си?

Детето завъртя очи, сякаш отговорът беше толкова досаден, че не си заслужаваше да го споменава.

— Чистеше. През цялото време. Тя беше *най-чистата дама*.

Мора си спомни старателно лъснатия под, втритото в голите дъски лустро.

— Какво още правеше? — попита Джейн.

— Четеше книгата си.

— А друго?

Нони направи пауза.

— Плачеше много.

— Знаеш ли защо плачеше?

Момиченцето задъвка долната си устна, сякаш се замисли върху това. И изведнъж лицето му светна, защото намери отговора.

— Защото съжаляваше за Исус.

— Защо мислиш така?

Детето въздъхна, изгубило търпение.

— Ти не знаеш ли? Той е умрял на кръста.

— Може да е плакала заради нещо друго.

— Но тя непрестанно гледаше към него. Той е закачен на стената
й.

Мора си спомни разпятieto, окачено срещу леглото на Камий. Представи си младата послушница, просната пред кръста, как се моли за какво? Прощка за греховете си? Избавление от последствията? Но детето в нея е растяло месец след месец и след време несъмнено бе започнала да усеща как то се движи. Как рита. Никакви молитви и трескаво търкане на пода не биха могли да отмият подобна вина.

— Свършихме ли? — попита Нони.

Ризоли се облегна назад на стола си с въздишка.

— Да, хлапе. Свършихме. Можеш да отидеш при майка си.

Детето скочи от стола и се приземи шумно на пода, при което къдриците му подскочиха като пружинки.

— Беше тъжна и заради патиците.

— О, звучи супер за вечеря — възкликна Джейн. — Печена патица.

— Тя ги хранеше, но после те всичките отлетяха за зимата. Мама казва, че някои от тях никога няма да се върнат, защото ще ги изядат там, където отиват, на юг.

— Е, такъв е животът — махна с ръка Ризоли. — Сега си върви, майка ти те чака.

Момиченцето почти беше стигнало до кухненската врата, когато Мора го повика:

— Нони? Къде бяха патиците, които хранеше Камий?

— В езерцето.

— Кое езерце.

— Отзад. Дори когато отлетяха, тя продължаваше да ходи там, но мама казваше, че си хаби времето, защото те сигурно са вече във Флорида. Там, където е Дисни Уърлд — добави Нони и излезе от стаята.

Последва дълго мълчание.

Джейн се обърна бавно и погледна към Мора.

— Ти чу ли това, което аз чух току-що?

— Да.

— Мислиш ли...

Мора кимна.

— Трябва да претърсите езерцето с патиците.

Беше почти десет часа, когато Мора спря на алеята пред дома си. Осветлението в дневната ѝ беше запалено, създавайки илюзията, че в къщата има някой, който я чака и само тя знаеше, че е празна. Неизменно я посрещаше празна къща, чиито светлини бяха запалени не от човешка ръка, а от тройка автоматични таймери по 5.99 \$, купени от местния супермаркет. За кратките зимни дни ги настройваше за пет часа, така че да не се прибере в тъмна къща. Беше избрала предградията Бруклайн, западно от Бостън, заради усещането за сигурност, което я обземаше по неговите тихи улици, оградени с дървета. Повечето ѝ съседи бяха професионалисти, които също като нея работеха в големия град и вечер се връщаха тук в търсене на прибежище в неговото спокойствие. Съседът ѝ от едната страна, мистър Телушкин, беше инженер по роботика от Израел. Съседите ѝ от другата страна, Лили и Сюзън, бяха адвокати по гражданско право. През лятото всички поддържаха градините си спретнати и колите лъснати — осъвременена версия на американската мечта, където професионалистите, независимо дали са лесбийки или имигранти, си махаха щастливо през живите плетове. Кварталът осигуряваше възможно най-голямата безопасност, възможна в такава близост до големия град, но Мора знаеше колко илюзорни бяха представите за сигурност. По улиците в предградията можеха да се движат както жертвите, така и техните преследвачи. Масата ѝ за аутопсии беше напълно демократична и не дискриминираше никого.

Макар лампите в дневната да я посрещнаха с блясъка си, къщата ѝ се стори леденостудена. Или може би просто бе внесла зимата със себе си, подобно на един от героите от анимационните филми, над който винаги висяха буреносни облаци. Вдигна нагоре термостата и запали газовата камина — удобство, което някога ѝ се бе сторило отблъскващо изкуствено, но което впоследствие бе започнала да цени. Огънят си беше огън, независимо дали бе запален с електрически ключ или с триене на две пръчици над подпалки. Тази нощ копнееше за

неговата топлина, за жизнерадостната му светлина, и се радваше, че можеше да го запали така бързо.

Наля си чаша шери и седна на един стол край камината. През прозореца виждаше коледните светлилки, украсяващи къщата отсреща, като премигващи ледени висулки, увиснали от стрехите... непрекъснато напомняне доколко бе изгубила контакта си с празничния дух. Още не беше купила коледно дърво, нито подаръци, нито дори кутия с коледни картички. Втора година подред щеше да играе ролята на мисис Гринч. Миналата зима тъкмо се беше преселила в Бостън и, потънала в разопаковането на багажа, настаняването и привикването към новата работа, почти не беше забелязала как Коледа се бе изнизала покрай нея. „А какво е извинението ти тази година?“ — помисли си тя. Оставаше ѝ само една седмица, за да купи елхата и да окачи лампичките. Най-малкото трябваше да изсвири няколко коледни песни на пианото, както бе правила като дете. Книгата с коледни песни трябва да бе все още в табуретката, където я съхраняваше от...

От последната Коледа с Виктор.

Погледна към телефона върху масичката. Вече усещаше действието на шерито и знаеше, че каквото и решение да вземе сега, ще бъде оцветено от алкохола. От неспокойното състояние на духа ѝ.

Въпреки това взе слушалката. Докато операторът в хотела звънеше в стаята му, Мора се взираше в камината и си мислеше: „Правя грешка. Това само ще разбие сърцето ми“.

— Мора? — прозвуча от другия край на линията гласът му.

Не беше произнесла нито дума, но той знаеше, че е тя.

— Знам, че е късно — промълви.

— Само десет и трийсет.

— Въпреки това не би трябвало да ти се обаждам по това време.

— И защо го направи? — попита тихо Виктор.

Тя замълча и затвори очи. Но пак виждаше сиянието от пламъците. „Дори да не ги гледаш, дори да се преструваш, че ги няма, пламъците продължават да горят. Независимо дали ги виждаш, те горят.“

— Стори ми се, че е време да престана да те избягвам — отговори Мора. — Или никога няма да мога да продължа напред с живота си.

— Е, това е наистина ласкателна причина да се обадиш на някого.

Тя въздъхна.

— Не се получава както трябва.

— Не мисля, че има начин да се каже мило това, което искаш да ми кажеш. Най-малкото, което можеш да направиш, е да ми го кажеш лично. Не по телефона.

— Така по-мило ли ще бъде?

— Със сигурност ще бъде дяволски по-смело.

Това беше предизвикателство. Атака срещу куража ѝ.

Младата жена изправи гръб и погледна отново към огъня.

— Какво би променило това за теб?

— Ами, нека си го кажем, и двамата имаме нужда да продължим напред с живота си. Заседнали сме на място, тъй като никой от нас всъщност не е разбрал какво не се получи както трябва. Аз те обичах и мисля, че и ти ме обичаше, но виж къде се озовахме. Не можем да бъдем дори приятели. Обясни ми защо е така. Защо двама души, които са били женени, да не могат да разговарят цивилизовано? Както биха направили с всеки друг?

— Защото ти не си всеки друг.

„Защото те обичах.“

— Все пак можем да го направим, нали? Просто да поговорим, лице в лице. Да погребем призраците. Аз няма да остана дълго в града. Не го ли направим сега, не знам кога ще ни се удаде отново възможност. Или ще продължим да се крием един от друг, или ще извадим наяве това и ще поговорим за случилото се. Стовари вината върху мен, ако искаш. Признавам, че го заслужавам в голяма степен. Но нека престанем да се преструваме, че другият не съществува.

Мора се взираше в празната чаша от шерито в ръката си.

— Кога искаш да се срещнем?

— Мога да дойда веднага.

Декоративните светлини от другата страна на улицата внезапно изгаснаха, премигващите ледени висулки се стопиха в снежната нощ. До Коледа оставаше само една седмица, а Мора никога досега не се беше чувствала толкова самотна.

— Живея в Бруклайн — каза тя.

СЕДЕМ

Видя фаровете му през завесата от падащи снежинки. Той караше бавно, търсейки къщата ѝ, и спря в края на нейната алея. „И теб ли те измъчват съмнения, Виктор? — помисли си. — И ти ли се питаш дали това не е грешка и дали да не обърнеш, докато все още не е станало късно, и да се върнеш?“

Колата спря на завоя на алеята.

Мора се отдръпна от прозореца и застана насред дневната с разтуптяно сърце и влажни от пот длани. Звукът на звънеца я накара да поеме рязко въздух. Не беше готова да застане срещу него, но той вече беше тук и нямаше как да го остави да стои навън на студа.

Позвъни се отново.

Мора отвори вратата и няколко снежинки се устремиха вътре с пируети. Те блестяха по якето му, премигваха в косата му, в брадата. Класически момент, достоен за „Холмарк“ — някогашният любим стоеше на прага на дома ѝ, гладният му поглед обхождаше лицето ѝ, а тя не се сети да каже нищо друго, освен „влизай“. Нито целувка, нито прегръдка, нито дори докосване на ръцете.

Виктор влезе и свали якето си. Младата жена го пое, за да го окачи, и познатата миризма на кожа, на Виктор, я изпълни с болка и гърлото ѝ се сви. Затвори вратичката на стенния гардероб и се обърна към своя посетител.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Какво ще кажеш за малко кафе?

— Безкофеиново ли?

— Минаха само три години, Мора. Нужно ли е да питаш?

Не, не беше нужно да пита. Той винаги го беше пил без захар и сметана и с високо октаново число. Обзе я смущаващо усещане за близост, когато го поведе към кухнята, докато вадеше от фризера пакета с кафе на зърна „Мистър Сутро Роустърс“. Това бе любимата им марка, докато бяха живели в Сан Франциско, и досега от магазина ѝ изпращаха нов пакет от него всяка втора седмица. Бракът можеше и да

приключи, но от някои неща човек просто не беше в състояние да се откаже. Мора смля кафето и включи кафемашината, зървайки с периферното си зрение как Виктор бавно оглежда кухнята ѝ, хладилника ѝ от неръждаема стомана „Събзироу“, готварската печка „Викинг“, черния гранитен плот. Беше направила ремонт на кухнята малко след покупката на къщата и изпитваше нещо като гордост, че той се намира на *нейна* територия, че тя бе спечелила всичко, което виждаше сега той, със собствения си усилен труд. В това отношение разводът им беше относително лесен — никой не беше поискал нищо от другия. След като бяха женени само две години, всеки бе взел само собствените си притежания и бе поел по своя път. Този дом беше само неин и всяка вечер, щом прекрачеше прага му, тя знаеше, че ще намери всяко нещо там, където го е оставила. И че и най-малката дреболия беше избрана и купена от нея самата.

— Изглежда най-последно си се сдобила с кухнята на твоите мечти — каза той.

— Тя наистина ме прави щастлива.

— Кажи ми в такъв случай, яденето наистина ли е по-вкусно, ако бъде сготвено на модерна печка с шест котлона?

Сарказмът в думите му не ѝ допадна и тя отвърна рязко:

— Ами, всъщност, да. Порцелановите съдове на Ричард Джинори също допринасят за по-добрия му вкус.

— А какво се случи с добрите стари „Крейт енд Баръл“?

— Реших да се погледея малко, Виктор. Престанах да изпитвам вина, че имам пари и ги харча. Животът е прекалено кратък, за да го изживеем като хипита.

— О, Мора, нима животът ти с мен изглеждаше такъв?

— Ти ме караше да се чувствам така, сякаш даването на пари за нещо луксозно е предателство спрямо каузата.

— Каква кауза?

— За теб всичко беше кауза. В Ангола хората умират от глад, затова е грях да купуваш луксозно спално бельо. Или да ядеш стек. Или да притежаваш „Мерцедес“.

— Мислех, че и ти смяташ така.

— Знаеш ли какво, Виктор? Идеализмът изтощава. Аз не се срамувам, че имам пари, и няма да се чувствам виновна, задето ги харча.

Наля му кафе, като се питаше дали си дава сметка за следната иронична подробност: той, пристрастеният към кафето „Мистър Сутро“, пиеше нещо, което се транспортира из страната (прахосване на самолетно гориво). Виктор обаче пие чашата си мълчаливо. Странно послушен за човек, който винаги бе пришпорван от идеализма си.

А в началото именно тази страст я бе привлякла към него. Бяха се запознали на една конференция в Сан Франциско, посветена на медицината в Третия свят. Тя бе представила доклад за аутопсиите в другите страни; той бе прочел издържано напълно в духа на конференцията обръщение за многото човешки трагедии, с които се сблъскват лекарските екипи на One Earth. Застанал пред елегантно облечената си публика, Виктор имаше вид по-скоро на уморен и небръснат турист, отколкото на лекар. Той всъщност току-що бе слязъл от самолета от град Гватемала и не бе имал възможност да си изглади риза. Беше влязъл в залата само с кутия слайдове. Нямаше написана реч, нито никакви записки, само тази безценна колекция от картини, които се движеха по екрана в трагична последователност. Млади етиопски майки, умиращи от тетанус. Перуанско бебе с цепка на небцето, изоставено на пътя. Казахстанско момиче, умряло от пневмония, увито в погребален саван. Той беше наблегнал върху факта, че всички тези смъртни случаи можеха да бъдат предотвратени. Че това бяха невинни жертви на войната, мизерията и невежеството, които неговата организация, One Earth, би могла да спаси. Никога обаче нямаше да има достатъчно пари или достатъчно доброволци за посрещане нуждите на всяка хуманитарна криза.

Макар да ги делеше половината зала, Мора бе трогната от думите му, от страстта, с която описваше палатковите клиники и станции за даване на храна, за забравените от света бедни хора, които умираха незабелязано всеки ден.

Когато отново включиха осветлението, тя не виждаше вече лекаря с измачкани дрехи. Виждаше човек, чиято цел го правеше велик като самия живот. Тя, която настояваше за реда и логиката в живота, бе привлечена от този мъж с почти плашеща целеустременост, чиято работа го отвеждаше до най-хаотичните места по света.

А какво ли беше видял той в нея? Определено не сестра по призвание. Тя обаче внасяше стабилност и спокойствие в живота му. Тя балансираше чековата им книжка и организираше домакинството,

тя чакаше вкъщи, докато той пътуваше от криза към криза, от континент на континент. Куфарът бе неизменен спътник в наситения му с адреналин живот.

„Дали този живот не беше много по-щастлив без мен?“ — помисли си Мора. Той не ѝ изглеждаше особено щастлив, като го гледаше сега, седнал край кухненската ѝ маса, да отпива кафе. В много отношения си беше предишният Виктор. Косата му беше малко по-дълга от необходимото, ризата се нуждаеше от едно хубаво изглаждане, ръбовете на якичката му бяха леко оръфани — все доказателства за презрението му към повърхностното. В други отношения обаче беше различен. Беше един по-стар, по-уморен Виктор, който изглеждаше притихнал, дори тъжен, а огънят му бе поуталожен от зрелостта.

Младата жена седна, след като сервира своето кафе, и двамата се спогледаха през масата.

— Трябваше да проведем този разговор преди три години — произнесе той.

— Преди три години нямаше да ме изслушаш.

— Ти опита ли? Каза ли поне веднъж какво чувстваш? Сподели ли, че ти е писнало да бъдеш съпруга на активист?

Мора сведе поглед към кафето си. Не, не му беше казала. Беше таила всичко вътре в себе си, така както задържаше всички емоции, които я безпокояха. Гняв, обида, отчаяние — всички те я караха да чувства, че губи контрол над себе си и над своя живот и че не е в състояние да търпи повече това положение. Когато най-сетне бе подписала документите за развода, се бе почувствала неестествено дистанцирана от ставащото.

— Нямах представа колко ти е трудно — додаде той.

— Щеше ли да се промени нещо, ако ти бях казала?

— Можеше да опиташ.

— И ти какво щеше да направиш? Да си подадеш оставката в One Earth? Нямаше място за компромис. Ролята на свети Виктор ти допадна прекалено много. Всички тези награди, всички похвали. Никой не се появява на кориците на „Пийпъл“, защото е добър съпруг.

— Мислиш, че го правя заради това? Заради вниманието, заради известността? Божичко, Мора. Знаеш колко е важно това. Поне ми се довери.

Младата жена въздъхна.

— Прав си, не беше справедливо от моя страна. Но и двамата знаем, че нямаше да го направиш.

— Да, нямаше да го направя — съгласи се той и побърза да добави: — Но тогава не знаех колко много щеше да ми липсваш.

Тя остави тези думи да минат покрай нея, без да реагира. Остави помежду им да се възцари мълчание. Всъщност не знаеше какво да каже; признанието му я беше шокирало.

— Изглеждаш страхотно — продължи Виктор. — И изглеждаш доволна. Доволна ли си?

— Да.

Отговорът ѝ беше прекалено бърз, прекалено автоматичен. Мора усети, че се изчервява.

— Справяш ли се с новата работа?

— Непрекъснато ме поставя пред някакво предизвикателство.

— По-забавно ли е, отколкото да тероризираш студентите по медицина в Калифорнийския университет?

Тя се засмя.

— Не съм тероризирала студентите по медицина.

— Може би те не са на същото мнение.

— Просто имах високи изисквания, това е всичко. И те почти винаги отговаряха на тях.

— Ти беше добър учител, Мора. Сигурен съм, че университетът с радост би те приел обратно.

— Е, всички се движим напред, нали?

Усещаше погледа му върху лицето си и умишлено се стараше изражението ѝ да бъде непроницаемо.

— Вчера те видях по телевизията — каза той. — Във вечерните новини. Във връзка с нападението на монахините.

— Надявах се камерите да не ме хванат.

— Видях те веднага. Ти точно излизаше през портите на манастирския двор.

— Това е един от рисковете на професията. Вечно си пред очите на обществеността.

— Особено в този случай. Предавах го всички телевизии.

— Какво казаха за него?

— Че няма заподозрени. Че мотивът остава неизвестен. — Младият мъж поклати глава. — Звучи напълно нелогично — да атакуваш монахини. Освен ако става въпрос за сексуално насилие.

— И това го прави логично?

— Знаеш какво имам предвид.

Да, знаеше го, и познаваше Виктор достатъчно, за да не се обиди от коментара му. Наистина съществуваше разлика между хладната пресметливост на сексуалния насилник и психопата, който живее откъснат от реалността.

— Направих аутопсията тази сутрин — рече тя. — Множество фрактури на черепа. Разкъсана средна менингеална артерия. Удрял я е многократно, вероятно с чук. Не съм убедена, че подобно нападение може да бъде класифицирано като логично.

Той поклати глава.

— Как се справяш с това, Мора? От аутопсиите на ясните, чисти болнични смъртни случаи да преминеш към нещо подобно!

— Болничните смъртни случаи не са точно „ясни“ и „чисти“.

— Но не могат да се сравняват с аутопсията на жертва на убийство, нали? А и тя е била млада, нали така?

— Само на двайсет години.

Мора направи пауза, като едвам се удържаше да не му каже какво бе открила при аутопсията. Докато бяха женени, винаги бяха споделяли медицински клюки, тъй като си вярваха един на друг, че няма да разпространят наученото. Но тази тема беше прекалено мрачна и тя не искаше да намесва още повече Смъртта, която и без това бе навлязла някак незабележимо в разговора им.

Изправи се, за да напълни отново чашите с кафе. Когато се върна до масата с каничката, каза:

— А сега ми разкажи за себе си. С какво се занимава в момента свети Виктор?

— Моля те да не ме наричаш така.

— Преди ти се струваше забавно.

— А сега ми се струва зловец. Когато пресата започне да те нарича „светец“, става ясно, че само дебнат момента да те свалят от пиедестала.

— Забелязах, че и ти, и One Earth се появявате много в новините. Той въздъхна.

— За жалост.

— Защо за жалост?

— Това беше лоша година за международните благотворителни организации. Развихриха се толкова много нови конфликти и в резултат бежанците сега са още повече. Това е единствената причина да ни дават по новините. Защото ние сме тези, които трябва да се намесят. Просто имаме късмет, че тази година ни спонсорираха с огромна сума.

— В резултат от цялата тази положителна изява в пресата?

Виктор сви рамене.

— От време на време някоя голяма корпорация развива съвест и решава да напише чек.

— Сигурна съм, че не страдат и от намаляването на данъците.

— Но парите свършват толкова бързо. Достатъчно е поредният маниак да започне война и изведнъж се оказва, че имаме на ръцете си нови един милион бежанци. Още сто хиляди деца, умиращи от коремен тиф или холера. Ето това не ми дава да спя нощем, Мора. Мисълта за децата.

Отпи от кафето, после остави чашата на масата, сякаш повече не беше в състояние да понесе вкуса му.

Докато го наблюдаваше как стои тихо, забеляза новите бели нишки в светлокафявите му коси. „Може и да остарява, но не е изгубил нищо от идеализма си“ — помисли си тя. Точно този идеализъм я беше привлякъл към него в началото... и накрая пак той ги беше разделил. Тя не можеше да се съревновава с необходимостта на света от вниманието на Виктор и изобщо не трябваше да опитва. Връзката му с френската сестра не беше изненадваща. Това беше неговото предизвикателство, неговият начин да утвърди независимостта си от Мора.

Мълчаха, без да срещат погледите си — двама души, които някога се бяха обичали, а сега не знаеха какво да си кажат. Чу го как се изправя и го проследи с поглед, докато миеше чашата си в мивката.

— Как е Доминик? — попита тя.

— Нямам представа.

— Още ли работи за One Earth?

— Не. Напусна. И двамата не се чувствахме комфортно след...

Сви рамене.

— Не поддържате ли връзка?

— Тя не беше от значение за мен, Мора. Знаеш го.

— Странно. А за мен придоби голямо значение.

Той се обърна, за да я погледне.

— Мислиш ли, че някога гневът ти заради нея ще премине?

— Минаха три години. Вероятно би трябвало да премине.

— Това не отговаря на въпроса ми.

Младата жена сведе очи.

— Ти имаше връзка с друга жена. Налагаше се да се ядосам. Това беше единственият начин.

— Единственият начин ли?

— Да те напусна. Да се съвзема от раздялата с теб.

Виктор тръгна към нея. Постави ръце върху раменете ѝ; докосването му създаде в нея усещането за топлина и близост.

— Не искам да се съвземаш от раздялата с мен — промълви той.

— Дори това да означава да ме мразиш. Поне ще чувстваш *нещо*. Ето кое ме измъчваше най-много, че си отиде просто така. Че сякаш прие всичко хладнокръвно.

„Това е единственият начин, по който знам да се справям“ — помисли си тя, докато ръцете му я обгръщаха. Докато дъхът му стопляше косите ѝ. Отдавна се беше научила как да затваря вътре в себе си всички тези объркани емоции. Двамата изобщо не си подхождаха. Емоционалният Виктор, женен за Кралицата на мъртвите. Защо изобщо им бе минало през ума, че от това може да излезе нещо?

Защото исках неговия плам, неговата страст. Исках нещо, което самата аз никога няма да мога да бъда.

Телефонът иззвъня и ръцете на Виктор замръзнаха на раменете ѝ. Той се отмести и в нея моментално се породиха копнеж за топлината му. Младата жена се изправи и се приближи към телефонния апарат в кухнята. Изписаният върху дисплея телефонен номер ѝ събуди веднага, че това обаждане щеше да я изстреля обратно навън в нощта, под стеления се сняг. Докато разговаряше с детектива и записваше дадените указания, видя как Виктор поклати примирено глава. Тази нощ дългът беше призовал нея и изоставеният щеше да бъде той. Мора затвори телефона.

— Съжалявам, трябва да тръгна.

— Мрачният изкормвач зове, а?

— Престъпление в Роксбъри. Чакат ме.

Той я последва в коридора, към главния вход.

— Би ли искала да дойда с теб?

— Защо?

— За да ти правя компания.

— На всяко местопрестъпление има предостатъчно компания, повярвай ми.

Той погледна навън през прозореца на дневната, към дебелията снежна завеса.

— Нощта не е добра за шофиране.

— И за двама ни. — Тя се наведе, за да си обуе ботушите. Радваше се, че не можеше да види лицето ѝ, докато казваше: — Не е нужно да се връщаш в хотела. Защо не останеш тук?

— Да прекарам нощта, искаш да кажеш?

— Може би ще ти бъде по-удобно така. Можеш да си постелеш леглото в стаята за гости. Аз ще отсъствам вероятно няколко часа.

Мълчанието му я накара да се изчерви. Все така, без да го погледне, Мора започна да си закопчава палтото. Внезапно обзета от желанието да избяга, тя отвори входната врата.

И го чу да казва:

— Ще те чакам да се прибереш.

Сини светлини проблясваха през пелената на падащия сняг. Спря непосредствено зад една от патрулните коли и охраняващият полицай се приближи към нея с полузакрито зад вдигнатата яка лице, като костенурка, оттеглила се в черупката си. Мора свали стъклото на автомобила си и премигна срещу светлината на фенерчето му.

— Д-р Айлс, Канцелария на съдебния лекар — обяви тя.

— Добре, може да паркирате там, където сте, мадам.

— Къде е тялото?

— Вътре. — Мъжът махна с фенерчето към една сграда от другата страна на улицата. — Входната врата е заключена с катинар, трябва да влезете откъм алеята. По нея са струпани всевъзможни кутии и натурии.

Младата жена излезе от колата под дантелената снежна завеса. Тази нощ беше напълно подготвена за времето и благодарна, че

краката ѝ са сухи и топли в ботушите. Улицата бе покрита с поне петнайсетина сантиметра нов сняг, но той беше мек и пухкав и ботушите ѝ потъваха в него, без да срещат никакво съпротивление.

Щом стигна входа откъм алеята, включи фенерчето и видя увисналата полицейска лента, чийто жълт цвят бе закрит почти изцяло от бялата снежна покривка. Прескочи я и от нея се посипа бял пращец. Алеята бе запречена от няколко аморфни купчини, отчасти затрупани от снега. Ботушите ѝ се допряха в нещо твърдо и тя чу търкулване на бутилки. Алеята се използваше за сметище и Мора се запита какви ли отвратителни неща бяха скрити под бялото снежно одеяло.

Почука на вратата и извика:

— Ехо? Съдебният лекар.

Вратата се отвори и в очите ѝ блесна светлината на фенерче. Не можеше да види човека, но позна гласа на детектив Дарън Кроу.

— Здравей, докторке. Добре дошла в града на хлеббарките.

— Имаш ли нещо против да насочиш това нещо в друга посока?

Лъчът се отмести от лицето ѝ и тя видя силуета на детектива с широки рамене и някак заплашителен. Той беше един от по-младите служители в отдел „Убийства“ и всеки път, когато работеше по някой случай заедно с него, имаше усещането, че се озовава в серийно телевизионно шоу, чиято звезда е Кроу, ченге-звезда, с фризирана прическа и съответстващо поведение — наперен и самоуверен. Единственото, което мъже като него ценяха в жените, беше леденият професионализъм, и тя демонстрираше точно това. И докато съдебните лекари от мъжки пол можеха да се задяват с Кроу, за нея това не бе позволено; с бариерите трябваше да се съобразяват, а границите да бъдат ясно очертани, в противен случай той щеше да намери начин да накърни авторитета ѝ.

Мора сложи ръкавици и хартиени терлици върху ботушите си. Прокара лъча на фенерчето си из стаята и видя светлината му отразена от метални повърхности. Огромен хладилник и метални плотове. Многобройни котлони и фурни.

— Тук се е помещавал италианският ресторант „При мама Кортина“ — поясни Кроу, — докато бизнесът не западнал и „Мама“ обявила фалит. Сградата е била конфискувана преди две години и двата ѝ входа са били заключени с катинар. Но вратата към алеята изглежда така, сякаш е била разбита преди известно време. Цялото

кухненско оборудване е предназначено за търг, но не знам кой би го купил — толкова е мръсно. — Насочи лъча на фенерчето си към газовите котлони, където събиралата се в продължение на години мазнина се бе сгъстила до твърда черна кора. Светлината накара група хлебарки да се разбягат. — Това място гъмжи от тях. Как биха могли да устоят на всичката тази мазнинка.

— Кой намери тялото?

— Едно от нашите момчета от отдела за наркотиците. Имали са акция за откриване на наркотици, през една пресечка оттук. Заподозреният си плюл на петите и им се сторило, че тръгнал по тази алея. Забелязали, че вратата зее. Влезли, търсейки своя заподозрян, и се натъкнали на нещо неочаквано. — Насочи лъча на фенерчето си към пода. — По прахта се виждат следи — сякаш извършителят е влачил жертвата из помещението. — Размаха светлината към другия край на кухнята. — Тялото е натам. Трябва да минем през салона за хранене.

— Направихте ли вече видеозапис?

— Да. Трябваше да докараме два акумулатора, за да си осигурим достатъчно светлина. Вече ги изразходихме. Така че там ще бъде малко сумрачно.

Мора го последва към вратата на кухнята, притиснала ръце към тялото си — за да не забравя, че не трябва да докосва никакви повърхности; сякаш подобна мисъл би могла да ѝ мине през ума. Чуваше шумолене отвсякъде в заобикалящия я мрак и си представяше как хиляди крачка на насекоми се катерят по стените и пълзят по тавана над главата ѝ. Може и да проявяваше стоицизъм пред лицето на кръвта и следите от насилие, но хранещите се с трупове насекоми наистина я отблъскваха.

Щом се озова в салона за хранене, усети уморения букет от миризми, който бе характерен за алеите зад старите ресторанти: мирис на боклук и застояла бира. Но тук се долавяше и нещо друго и от тази зловеща позната миризма пулсът ѝ се ускори. Идваше от обекта, който бе причина за посещението ѝ, и породил в нея едновременно любопитство и ужас.

— Тук явно са идвали разни хъшлаци — каза Кроу, като насочи светлината на фенерчето си към пода, където младата жена видя старо одеяло и няколко купчини вестници. — А там пък има свещи. Слава богу, че не са подпалили сградата с всичкия този боклук.

Светлината пробяга през купчина опаковки от храна и празни консерви. Две жълти очи се взираха насреща им от върха на купчината — беше плъх, който не само не се страхуваше от тях, ами и сякаш ги предизвикваше да продължат да се приближават.

Плъхове и хлебарки. „При всички тези животни, които се хранят с мърша, какво ли ще е останало от тялото?“ — помисли си Мора.

— Зад онзи ъгъл е. — Кроу се движеше със спортна увереност между масите и струпаните столове. — Върви отсам. Опитваме да опазим едни отпечатъци от стъпки. Някой е разнесъл с обувките си кръв от тялото. Отпечатъците избледняват ей там.

Излязоха в къс коридор. От някаква врата в края му се процеждаше слаба светлина. Идваше от мъжката тоалетна.

— Докторката е тук — провикна се полицаят.

На вратата се появи лъчът на друго фенерче. Партньорът на Кроу, Джери Слийпър, излезе от тоалетната и махна на Мора уморено със скритата си в ръкавица ръка. Слийпър беше най-възрастният детектив в отдел „Убийства“ и всеки път, когато го видеше, раменете му като че ли бяха увиснали още малко по-надолу. Младата жена се запита до каква степен явното му обезсърчение се дължеше на партньорството му с Кроу. Нито мъдростта, нито опитът бяха в състояние да се справят с младежката агресивност, и Слийпър отдавна беше отстъпил контрола на своя неуморен партньор.

— Гледката не е приятна — предупреди Слийпър. — Да се радваме, че не е юли. Не смея да мисля как щеше да мирише, ако тук не беше толкова студено.

Кроу се засмя.

— По всичко личи, че някой си мисли за Флорида.

— Сладкото ми апартаментче е почти готово. Само на една пресечка от плажа. По цял ден ще нося само плувки. Няма да бързам за никъде.

„Топли плажове — помисли си Мора. — Подобен на захар пясък.“ Нима на някой от тях не му се искаше сега да бъде там, вместо в този тесен, мрачен коридор, осветен само от три фенерчета.

— Тялото е твое, докторке — обяви Слийпър.

Тя се приближи до вратата. Лъчът на фенерчето ѝ пробяга по мръсните черно-бели плочки на пода, наредени шахматно. По тях се виждаха стъпки и засъхнала кръв.

— Движи се покрай стената — напomini Кроу.

Д-р Айлс влезе в помещението, но веднага отскочи назад, стресната от някакво движение покрай стъпалата си.

— Божичко! — прошепна тя и се засмя смутено.

— Да, плъховете тук са доста едрички — обади се Кроу. — А и са се угощавали добре.

Младата жена видя как някаква опашка се плъзна под вратата на една от кабинките в тоалетната и се сети за старата градска легенда, според която плъховете плували през тръбите на мръсната канализация и излизали през тоалетните.

Бавно прокара лъча на фенерчето си през две мивки с липсващи кранчета, покрай един писоар, чийто канал бе задръстен с боклук и угарки. Лъчът докосна голото тяло, проснато на една страна под писоара. Между чорлавите черни коси се бялнаха оголени кости от лицето. Любителите на мършата вече си бяха устроили пир от този рог на изобилието от прясно месо и бяха нахапали торса на много места. Но онова, което я ужаси най-силно от всичко, не бяха следите от остриите зъби на гризачите, а размерите на трупа.

„Дете ли е това?“

Мора клекна покрай тялото. Лежеше така, че дясната му буза бе притисната в пода. Щом се приведе по-близо, видя напълно развити гърди — явно не беше дете, а съвсем нормална, но дребна жена, чиито черти нямаше как да бъдат различени. Гладните гризачи бяха оглозгали лакомо оголената лява страна на лицето, поглъщайки не само кожата, но и назалните хрущяли. Кожата, която все още бе останала по торса, беше силно пигментирана. „Латиноамериканка?“ — запита се Мора, местейки лъча на фенерчето си по костеливите рамене, и надолу по изпъкналите прешлени на гръбнака. Голият торс беше осеян с тъмни, почти пурпурни бучки. Фокусира светлината върху левия хълбок и видя още такива ранички. Ярките петна продължаваха надолу по бедрото и пресеца до...

Светлината на фенерчето ѝ замръзна на глезена.

— Боже мили — прошепна тя.

Лявото стъпало липсваше. Глезенът завършваше с чуқанче, почерняло от загниването на плътта.

Премести лъча към другия глезен и там също видя чуқанче. Дясното стъпало също липсваше.

— Сега виж какво е положението с дланите — обади се Кроу, който стоеше току зад нея.

Той присъедини светлината от своето фенерче към нейното, което вече бе насочено към ръцете, скрити в сянката зад торса.

Вместо длани Мора видя две чукачета, чиито краища бяха осяяни със следи от острите зъби на гризачите.

Д-р Айлс се залюля назад на петите си, зашеметена от видяното.

— Както разбирам, това не е дело на плъховете — каза Кроу.

Младата жена преглътна с усилие.

— Не. Не, били са ампутирани.

— Мислиш ли, че е било направено, докато е била още жива?

Тя се загледа към изцапаните плочки и видя само малки черни локви от засъхнала кръв покрай чукачетата, а не подобия от картечни откоси.

— Не е имало артериално налягане, когато са били отрязани. Частите са били отстранени след настъпването на смъртта. — Погледна към полицая. — Намерихте ли ги?

— Не. Той ги е взел. Един дявол знае защо.

— Има една логична причина за това — обади се Слийпър. — Сега не разполагаме с отпечатащи от пръсти. И не можем да я идентифицираме.

— Ако е искал да скрие самоличността й... — започна Мора и се загледа в лицето, в мрачно белеещите се кости. Смисълът на всичко това я накара да потрепери отново от ужас. — Трябва да я обърна.

Извади голям найлон от чантата си и го разгъна покрай тялото. Двамата детективи обърнаха с общи усилия тялото върху него.

Слийпър изхълца и се отдръпна рязко назад. Дясната страна на лицето, която бе лежала върху пода, сега се виждаше ясно. Виждаше се самотната дупчица от куршум в лявата гърда.

Но не раната от куршума бе отвратила полицая, а лицето, от което ги гледаше око без клепач. Тъй като бе обърната към пода, тази част бе останала недосегаема за зъбите на гризачите, но въпреки това кожата я нямаше. Оголеният мускул бе изсъхнал и напомняше ивици животинска кожа, през които се подаваше костта на скулата.

— Това също не е дело на плъховете — каза Слийпър.

— Не е — съгласи се Мора. — Не е направено от хранещи се с мърша животни.

— Божичко, няма просто я е разкъсал така? Все едно е обелил нещо, свалил е...

„Маска.“ Само дето тази маска не беше изработена от гума или пластмаса, а от човешка кожа.

— Рязал е от лицето. Отрязал е ръцете. Не ни е оставил начин да я идентифицираме — обади се Слийпър.

— Но защо са му били стъпалата? — попита Кроу. — Няма никакъв смисъл. Никога не идентифицират по отпечатащи от пръстите на краката. Освен това тя не изглежда като някоя от жертвите, чиято липса ще бъде забелязана. Каква е? Чернокожа? Латиноамериканка?

— Какво общо има расата ѝ с това дали ще се забележи нейната липса? — попита д-р Айлс.

— Искам да кажа само, че това явно не е някоя домакиня от предградията. Защо иначе би свършила в този квартал?

Съдебната лекарка се изправи. Внезапно я бе обзела толкова силна антипатия към Кроу, че ѝ стана непоносимо да стои толкова близо до него. Лъчът на фенерчето ѝ обходи помещението, спря се върху всяка мивка и писоар.

— Има кръв ей там, на стената.

— Ако питате мен, той я е насякъл тук — заяви Кроу. — Издърпал я е насила, блъснал я е в стената и е натиснал спусъка. А после е извършил ампутациите, направо там, където е паднала.

Мора се вираше в кръвта по плочките. Само няколко петна, защото жертвата е била вече мъртва. Сърцето ѝ е спряло да бие, престанало е да изтласква кръвта. И не е усещала нищо, когато убиецът е коленичил край нея и острието е потънало дълбоко в китката ѝ, за да откърти ставата. Докато е разрязвал плътта и е смъквал кожата на лицето ѝ така, сякаш дере мечка. И когато е приключил със събирането на трофеите си, я е захвърлил тук, като ненужна вещ, подарък за хранещите се с мърша животни, с които бе пълна изоставената сграда.

Плъховете бяха стигнали до мускулите само за дни, тъй като не бе имало дрехи, които да затруднят работата им.

А преди да мине месец щяха да стигнат до костите.

Мора вдигна поглед към Кроу.

— Къде са дрехите ѝ?

— Открихме само една обувка. За тенис, четвърти номер. Мисля, че я е изпуснал на излизане. Намерихме я в кухнята.

— Имаше ли кръв по нея?

— Да. Беше оплискана отгоре.

Д-р Айлс погледна към пънчето, където трябваше да се намира дясното стъпало.

— Значи я е съблякъл тук, в това помещение.

— Сексуално насилие след настъпването на смъртта? — намеси се Слийпър.

Кроу изсумтя.

— Кой би искал да чука жена с подобни язви по цялата кожа? Какъв е този обрив, между другото? Нали не е заразен? Не е дребна шарка или нещо от този род?

— Не, тези язви изглежда са хронични, а не резултат на остро заболяване. Виждаш ли, че някои от тях са образували коричка?

— Е, аз не виждам как някой би пожелал да я докосне, камо ли да я изчука.

— Но подобна възможност винаги съществува — отвърна Слийпър.

— Може да я е съблякъл, просто за да разголи трупа — каза Мора. — За да ускори разрушаването му от гризачите.

— А защо си е направил труда да отнесе дрехите?

— Може би това е още един начин да скрие самоличността ѝ.

— Мисля, че просто ги е искал — заяви Кроу.

Съдебната лекарка го изгледа.

— Защо?

— Поради същата причина, поради която е взел краката, ръцете и лицето ѝ. Искал е сувенири. — Кроу я погледна и на косо падащата светлина ѝ се стори по-висок. Заплашителен. — Мисля, че нашият човек е колекционер.

Осветлението пред главния вход бе включено; виждаше жълтеникавото му сияние през пелената на падащия сняг. Нейната къща бе единствената осветена в този час на денонощието сграда в тази част на улицата. Толкова много ноци преди се бе прибирала в дом, чието осветление бе включено не от човешки ръце, а от

електрически таймери. „Тази нощ — помисли си тя, — някой наистина ме чака.“

После видя, че колата на Виктор не е вече пред къщата. „Тръгнал си е — помисли си тя. — Както обикновено, се прибирам в празна къща.“ Светлината пред главния вход, която само допреди миг ѝ бе изглеждала толкова примамливо, сега ѝ се стори студено анонимна.

Усети в гърдите си някаква празнина, толкова силно бе разочарованието ѝ, когато зави към алеята пред своя дом. Но най-много я смути не това, че той си беше тръгнал, а собствената ѝ реакция. „Само една вечер с него — рече си тя, — и отново се намирам там, където бях преди три години, решимостта ми е пропукана, независимостта — срутена.“

Натисна дистанционното на гаража. Вратата се отвори с пъшкане и Мора се засмя изненадано, когато в лявата му част видя синя „Тойота“.

Виктор просто бе преместил колата си в гаража.

Паркира край взетата под наем „Тойота“ и докато вратата на гаража се затваряше зад нея, постоя неподвижно, впечатлена от ускорения си пулс, от очакването, което се разпространи по цялото ѝ тяло като наркотик. От отчаяние до ликуване само за десетина секунди. Наложил си да си напомни, че помежду им нищо не се беше променило. Че нищо не можеше да се промени помежду им.

Излезе от автомобила си, пое дълбоко въздух и влезе в къщата.

— Виктор?

Никой не отговори.

Надникна в дневната, после прекоси вестибюла към кухнята. Чашите за кафе бяха измити и прибрани встрани, всички доказателства за посещението му — премахнати. Хвърли поглед в спалните и в кабинета си, но така и не го откри.

Едва когато се върна в дневната, забеляза краката му, обути в семпли бели чорапи, да стърчат от единия край на дивана. Остана известно време край него, гледайки го как спи, с увиснала до пода ръка, с умиротворено лице. Това не беше Виктор, когото помнеше, мъжът, чиито вулканични страсти в началото я бяха привлекли, а след това — отблъснали. Онова, което помнеше от брака им, бяха споровете, дълбоките рани, които може да причини само любимият човек. Бракът бе изкривил представата ѝ за него, беше го направил по-

черен, по-гневен. Беше подхранвала именно тези спомени толкова дълго, че сега, когато го видя така, без всякаква защита, в нея внезапно се пробуди нещо отдавна забравено.

Някога те наблюдавах, докато спиш. Някога те обичах.

Отиде да вземе одеяло, за да го завие. Пресегна се, за да докосне косата му, но спря, с увиснала във въздуха над главата му длан.

Очите му бяха отворени и я наблюдаваха.

— Ти си буден — прошепна тя.

— Нямах намерение да заспивам. Колко е часът?

— Два и трийсет.

Виктор изпъшка.

— Смятах да тръгна...

— Спокойно можеш да останеш. Навън снегът вали като побеснял.

— Преместих колата в гаража. Надявам се нямаш нищо против. Мина снегорин...

— Няма проблем. — Усмихна се и добави тихо: — Заспивай.

Двамата се гледаха известно време. Разкъсвана между копнеж и съмнение, Мора не каза нищо; знаеше прекалено добре какви са последствията от един неправилен избор. Несъмнено и двамата мислеха едно и също: че спалнята ѝ беше наблизко по коридора. Бяха достатъчни няколко крачки, една прегръдка и всичко щеше да се върне там, където бе завършило. А тя бе положила големи усилия да избегне подобно развитие.

Изправи се и това ѝ коства толкова усилия, колкото ако трябваше да се измъкне от подвижни пясъци.

— Ще се видим сутринта — обяви младата жена.

Разочарование ли видя в очите му? Не успя да се сдържи да не изпита щастливо пробуждане в гърдите от тази вероятност.

Легна си, но не можа да заспи, като знаеше, че той е под същия покрив. Нейният покрив, нейната територия. В Сан Франциско бяха живели в къщата, която той бе притежавал, преди да се оженят и тя всъщност никога не бе я почувствала като своя. Тази нощ ситуацията беше точно обратната и контролът бе в нея. Какво щеше да се случи от тук нататък, зависеше от нейния избор.

Възможностите я измъчваха.

Едва когато се събуди изведнъж, си даде сметка, че все пак беше заспала. През прозореца струеше дневна светлина. Полежа известно време, питайки се какво я беше събудило. И какво щеше да му каже. Тогава чу отварянето на вратата на гаража и ръмженето на автомобилен двигател.

Скочи от леглото и погледна през прозореца тъкмо навреме, за да види как колата на Виктор изчезва зад ъгъла.

ОСЕМ

Джейн Ризоли се събуди призори. Улицата пред блока ѝ все още тънеше в тишина; утринното оживление тепърва предстоеше. Впери поглед в полумрака в стаята си, мислейки: „Хайде, трябва да го направиш. Не може да продължаваш да си криеш проклетата глава в пясъка“.

Включи осветлението и седна на единия край на леглото, докато стомахът ѝ се свиваше от предизвикващите гадене спазми. Макар в стаята да беше студено, Джейн се бе изпотила и тениската бе залепнала за мокрите ѝ мишници.

Време беше да си каже истината.

Влезе боса в банята. Пакетът лежеше на плота, където го беше оставила предишната нощ, за да бъде сигурна, че няма да го забрави на сутринта. Сякаш имаше нужда от напомняне. Отвори кутията, разкъса фолиото и извади пръчицата за тестване. Снощи бе прочела няколко пъти указанията, практически ги беше наизустила. Въпреки това сега ги прочете отново. Отлагайки мига с още мъничко.

Най-накрая седна на тоалетната чиния. Пъхна пръчицата за тестване между бедрата си и се изпишка върху нея, измокряйки я с ранната утринна урина.

„Изчакайте две минути“ — пишеше в инструкциите.

Остави пръчицата на плота и влезе в кухнята. Наля си чаша портокалов сок. Същата ръка, която можеше здраво да държи оръжие и да произвежда изстрел след изстрел, неизменно улучвайки мишената, сега трепереше, когато повдигна чашата към устните ѝ. Загледа се в кухненския часовник, без да изпуска подскачащите движения на стрелката за секундите. Усети как пулсът ѝ се ускори, когато двете минути изминаха. Никога не се бе държала като страхливка, никога не бягаше от среща с неприятеля, но това бе друг вид страх, самотен и терзаещ. Страхът да не направи погрешен избор и да страда от него до края на живота си.

„Дяволите да те вземат, Джейн. Приключи с това.“

Внезапно разгневена на себе си, отвратена от страхливостта си, младата жена остави чашата със сока и се върна в банята. Дори не спря на прага, за да си поеме въздух, а се приближи право до плота и взе пръчицата за тестване.

Нямаше нужда да четете указанията, за да разбере какво означава пурпурната линия на нея.

Не помнеше кога се е върнала в спалнята си. В един момент установи, че седи на леглото си, с пръчицата в скута. Никога не беше харесвала пурпурния цвят; беше прекалено ярък и крещящ. А сега ѝ се гадеше дори от вида му. Мислеше, че е готова за резултата, но се оказа, че изобщо не е така. Краката ѝ изтръпнаха от дългото стоене в една и съща позиция, но тя като че ли не бе в състояние да помръдне. Дори мозъкът ѝ бе преустановил дейността си, всяка мисъл беше затрупана от шока и нерешителността. Не можеше да измисли какво да прави. Първият ѝ импулс беше детински и нелогичен.

„Искам мама.“

Беше на трийсет и четири години и беше независима. Беше разбивала врати с ритник и бе преследвала убийци. Беше убила човек. А ето че сега изведнъж я бе обзело непреодолимо желание да е в прегръдките на майка си.

Телефонът иззвъня.

Тя го погледна неразбиращо, сякаш не знаеше какво е това. Вдигна го едва на четвъртото позвъняване.

— Хей, още ли си вкъщи? — попита Фрост. — Целият екип е тук.

С голямо усилие успяваше да се фокусира върху думите му. Екипът. Обърна се да види часовника на нощната си масичка и установи почти стреснато, че минава осем и петнайсет.

— Ризоли? Хората са готови да започнат търсенето. Искаш ли да тръгваш с всички?

— Да. Ще дойда направо там.

Затвори телефона. Звукът от наместването на слушалката върху вилката ѝ подежда като щракването с пръсти на хипнотизатора. Джейн се изправи, излязла от транса си; работата отново изискваше цялото ѝ внимание.

Хвърли пръчицата за тестване в кошчето за боклук. После се облече и тръгна за работа.

* * *

Дамата с плъховете.

„Ето до какво се свежда цял един живот — мислеше си Мора, докато гледаше тялото върху масата, а претърпените от него ужасии бяха скрити под метнатия отгоре му чаршаф. — Без име, без лице, съществуването ти е обобщено с три думи, които само подчертават недостойния край на живота ти. Като храна за гризачи.“

Дарън Кроу бе измислил наименованието за трупа снощи, докато стояха в сградата, заобиколени от гадинките, тичащи във всички посоки там, където свършваше светлината от фенерчетата им. Той беше изгърсил небрежно прякора пред екипа от моргата и на другата сутрин, когато Мора влезе на работното си място, хората ѝ вече наричаха жертвата „Дамата с плъховете“. Знаеше, че това е просто удобен прякор за жената с неизвестна самоличност, но не се съдържа да не трепне, когато чу, че дори детектив Слийпър го използва. „Ето как минаваме отвъд ужаса — помисли си тя. — Как държим жертвите на една ръка разстояние. Говорим за тях с прякори, диагноза или номер. Тогава те не приличат на хора и така съдбата им не разбива нашите сърца.“

Вдигна очи, когато Кроу и Слийпър влязоха в лабораторията. Слийпър беше изтощен от снощното напрежение и ярката светлина в залата за аутопсии подчертаваше безмилостно торбичките под очите и увисналата кожа под брадичката му. До него Кроу изглеждаше като млад лъв, самоуверен, със слънчев загар и в отлична форма. Кроу не беше от хората, които някой би посмял да унижи; под лустрото на арогантния човек обикновено прозираше жестокостта. В момента той гледаше трупа, присвил отвратно устни. Аутопсията определено нямаше да бъде приятна и явно дори Кроу я очакваше с известен трепет.

— Рентгеновите снимки са окачени — обясни Мора. — Нека ги погледнем, преди да започнем.

Приближи се до далечната стена и натисна бутона за осветлението на екрана. Появиха се призрачните изображения на ребра, гръбнак и таз. В гръдния кош, като галактика от звезди,

пръснати между белите дробове и сърцето, се виждаха ярки метални петънца.

— Прилича на гилза — каза Слийпър.

— Точно така си помислих в началото и аз — отвърна съдебната лекарка. — Но ако се вгледаш тук, до това ребро, ще видиш тази тъмна сянка. Почти се губи поради очертанията на гръдния кош.

— Метална жилетка? — попита Кроу.

— Така изглежда.

— Значи не е гилза.

— Не. Прилича на куршум Glaser. Ако съдя по броя на парченцата, които се виждат тук, вероятно е със син връх. Медна обвивка, пъхната в гилза номер дванайсет.

Предназначени да предизвикат много по-сериозни поражения от конвенционалните куршуми, след като улучат мишената си, патроните Glaser се пръсват на много парченца. Мора нямаше нужда да срязва торса, за да се увери, че пораженията от този единствен куршум бяха съкрушителни.

Свали снимките на гръдния кош и ги замени с две други. Те бяха дори още по-смуцаващи поради липсващите по тях части. Гледаха дясната и лявата ръка. Лъчевата и лакътната кост, двете дълги кости на ръката, обикновено се простираха от лакътя до китката, където се свързваха с плътните, подобни на чакъл карпални кости. Но тук въпросните кости на ръката се прекъсваха внезапно.

— Лявата длан е била отрязана тук, точно в точката между стилоидния процес на лъчевата и ладиевидната кост — поясни Мора. — Убиецът е отстранил всички карпални кости заедно с дланта. На другата снимка дори се виждат грапавини там, където е одраскал ръбовете на стилоидния процес. Отрязал е дланта точно на мястото, където костите на ръката се срещат с костите на китката. — Посочи другата рентгенова снимка. — Не е срязал право през ставата на китката и при отделянето на дланта е останала кукестата кост. Ето тук се вижда разрезът, направен с ножа. Явно не е успял да намери точното местонахождение на ставата и е рязал слепешката, докато я открие.

— Значи тези ръце не са били отсечени с брадва например — промълви Слийпър.

— Не. Направено е с нож. Отрязал ги е така, както разфасоваме пиле. Прегъваш крайника, така че ставата да изпъкне, и прерязваш

сухожилията. Така не се налага да режеш костта.

Слийпър направи гримаса.

— Не мисля, че тази нощ ще мога да ям пилешко.

— Какъв нож е използвал? — попита Кроу.

— Може да е бил за рязане на кости, или пък скалпел. Пънчето също е било гризано от плъховете, така че няма как да разберем от ръбовете на раната. Ще трябва да сварим меките тъкани и да видим как ще изглеждат под микроскоп следите от рязане.

— Тази вечер явно няма да ям и супа — отбеляза Слийпър.

Кроу погледна към големия корем на своя партньор.

— Може би ще е добре по-честичко да се навърташ около моргата. Тогава може би ще се избавиш от този допълнителен пояс около кръста.

— Вместо да си прахосам живота в спортната зала ли искаш да кажеш? — не му остана дължен Слийпър.

Мора го погледна, изненадана от реакцията. Дори обикновено сговорчивият Слийпър не беше в състояние да издържи всички безобразия на своя партньор.

Кроу просто се изсмя, без да усеща, че дразни другите.

— Хей, когато си готов да понатрупаш нещичко — над кръста, искам да кажа — си добре дошъл да се присъединиш към мен.

— Имаме да гледаме и други рентгенови снимки — прекъсна го съдебната лекарка, като свали снимките на ръцете с делова експедитивност.

Йошима й подаде следващите и тя ги закачи пред светлия екран. Това бяха изображения на главата и врата. Снощи, когато бе гледала лицето на трупа, беше видяла само оголено месо, допълнително разкъсано от гладните гризачи. Но лицевите кости под него бяха напълно запазени, с изключение на липсващия връх на назалната кост, откъснат, когато убиецът бе одрал трофея си от лицето.

— Предните зъби липсват — обади се Слийпър. — Мислиш ли, че е взел и тях?

— Не. Тук се виждат атрофични промени. И това ме изненадва.

— Защо?

— Тези промени обикновено са свързани с напредналата възраст. Но не подхождат на жена, която във всяко друго отношение изглежда доста млада.

— Как можеш да разбереш при положение, че лицето го няма?

— На снимките на гръбнака не се виждат следи от дегенеративните промени, които се наблюдават обикновено при възрастните хора. Освен това няма бели косми, нито на главата, нито по пубиса. Нито пък старческа дъга в очите.

— На каква възраст е според теб?

— На не повече от четирийсет. — Мора се вгледа в рентгеновите снимки, закачени на светлия екран. — Но тези снимки отговарят по-скоро на жена в напреднала възраст. Никога не съм виждала толкова силно костно резорбиране при някого, камо ли при млада жена. Не е била в състояние да носи изкуствени зъби, дори да е можела да си ги позволи. Очевидно при тази жена не са полагани дори елементарни грижи за зъбите.

— Значи не можем да разчитаме на зъбни рентгенови снимки за сравнение.

— Съмнявам се, че е ходила на зъболекар през последните десетилетия.

Слийпър въздъхна.

— Няма отпечатъци от пръсти. Няма лице. Няма зъбни рентгенови снимки. Никога няма да открием самоличността ѝ. Кое то може би е и целта на занятието.

— Но не обяснява защо е отрязал стъпалата ѝ — отвърна д-р Айлс, все така, без да откъсне поглед от анонимния череп. — Мисля, че го е направил по други причини. Власт, може би. Ярост. Когато одираш женско лице, не вземаш просто сувенир. Отнемаш същината на това, което е тя. Вземаш душата ѝ.

— Но не и когато става дума за тази — обади се Кроу. — Кой би искал жена без зъби и с язви по цялата кожа? Ако е решил да колекционира лица, не мислите ли, че би избрал някоя, която би изглеждала по-добре върху камината му?

— Може би сега започва — отвърна тихо Слийпър. — Може би това е първото му убийство.

Мора се обърна към масата.

— Да започваме.

Докато двамата детективи завързваха маските пред лицата си, тя свали чаршафа и в носа я удари силна миризма на разложение. Снощи беше изтеглила стъкловидното тяло от очите и резултатите показваха,

че жертвата бе умряла около трийсет и шест часа преди да бъде открита. Трупното вкочаняване бе все още налице и крайниците се манипулираха трудно. Въпреки студата на мястото на престъплението, разлагането бе започнало. Бактериите бяха започнали работата си, разграждайки протеините, издувайки въздушни пространства. Ниската температура само забавяше, но не спираше процеса.

Въпреки че вече беше видяла съсипаното лице, видът му я стресна отново. Както и многобройните язви по кожата, които под яркото осветление се открояваха като тъмни, биещи на очи възелчета, подчертани от ухапванията на пльховете. На фона на тези кожни поражения раната от куршума изглеждаше незначителна — някаква дупчица вляво от гръдната кост. Куршумите Glaser бяха предназначени да сведат до минимум опасността от рикошет, същевременно нанасяйки максимални поражения при влизане в тялото. След проникването им следваше експлозията на оловните сачми, намиращи се в медната обвивка на патрона. Тази малка рана не даваше представа за пораженията в гръдния кош.

— И какви са тези кожни гадости? — попита Кроу.

Мора се фокусира върху участъците, които не бяха изгризани от пльховете. Пурпурните буци бяха осеяли както торса, така и крайниците, и някои имаха коричка.

— Не знам какво е това — отвърна тя. — Изглежда нещо системно. Може да е реакция към лекарство. Би могло да бъде проява на рак. — Направи пауза. — Или пък да е с бактериален произход.

— Искаш да кажеш — заразно? — възкликна Слийпър и отстъпи от масата.

— Затова предложих да си сложите маски.

Д-р Айлс прокара скрития си в ръкавицата показалец по една от хваналите коричка ранички и се обелиха няколко бели люспици.

— Донякъде ми напомня псориазис. Но той засяга обикновено най-вече лактите и коленете.

— Хей, няма ли лечение за това? — попита Кроу. — Гледах реклама по телевизията. Пробив в псориазиса.

— Това е възпалително заболяване, затова реагира на стероидни кремове. Терапията с ултравиолетова светлина също помага. Но вижте само състоянието на венците. Тази жена не е имала средства за скъпи

кремове или за плащането на лекарски сметки. Ако е псориазис, вероятно е останал нетретиран години наред.

„Какво жестоко изпитание трябва да е било това кожно възпаление — помисли си Мора, — особено през лятото. Дори през най-горещите дни сигурно е ходела с дълги панталони и блузи с дълги ръкави, за да крие тези язви.“

— Нашият извършител не само избира жертва, която няма зъби — заяви Кроу, — ами и дере лице с подобна кожа.

— Не е задължително псориазисът да засегне лицето.

— Мислиш ли, че това е имало значение? Може би е одрал и отрязал само частите, където кожата е била наред.

— Не знам — отвърна тя. — Не мога да си представя защо някой би направил нещо подобно.

Насочи вниманието си към пънчето на дясната китка. Между възпалената плът се белееше костта. Зъбите на гладните гризачи се бяха впивали в отворената рана, разрушавайки следите от рязането, оставени от ножа, но огледът с електронен микроскоп на срязаната костна повърхност може би щеше да им даде характеристиките на острието. Вдигна ръката над китката от масата, за да огледа долната страна на раната, и погледът ѝ беше привлечен от жълто петънце.

— Йошима, би ли ми подал пинсетите? — каза Мора.

— Какво има? — попита Кроу.

— Някакво влакно е залепнало за ръба на раната.

Йошима се движеше толкова безшумно, че пинсетите сякаш се материализираха в ръката ѝ като по магия. Изви увеличителното стъкло над пънчето. С пинсетите отдели фрагмента от засъхналата кръв и плът и го постави на една табличка.

През увеличителното стъкло видя дебел конец, боядисан в изненадващ канареножълт цвят.

— От дрехите ѝ ли е? — попита Кроу.

— Изглежда страшно груб, за да е от плат за дрехи.

— Килим, може би?

— Жълт килим? Не мога да си го представя. — Пъхна конца в торбичката за доказателствен материал, която Йошима вече бе отворил пред нея, и попита: — Имаше ли на сцената на престъплението нещо, което отговаря на това?

— Нищо жълто — отговори Кроу.

— Жълто въже? — предположи Мора. — Може да е завързал китките ѝ.

— И после да е отнесъл отрязаните въжета? — Слийпър поклати глава. — Странно, колко подреден е този човек.

Д-р Айлс сведе поглед към дребния, почти детски труп.

— Надали е имало нужда да ѝ връзва китките. Не е било трудно да бъде овладяна.

Колко лесно трябва да е било да отнемат живота ѝ. Две толкова слаби ръце не биха могли да се съпротивляват дълго срещу нападателя; толкова къси крака не биха могли да го надбягат.

„Върху тебе вече е извършено насилие — помисли си тя. — А сега и моят скалпел ще остави следи върху плътта ти.“

Работеше безмълвно и ефективно, ножът ѝ режеше кожа и мускули. Причината за смъртта беше очевидна благодарение на парченцата от шрапнели, които се виждаха на рентгеновата снимка, и когато най-после торсът зейна пред нея, тя не се изненада при вида на подутата обвивка на перикарда и кръвоизливите в белите дробове.

Куршумът Glaser бе пробил гръдния кош и беше експлодирал вътре в него, разпръсквайки смъртоносните си частици из целите гърди. Металът беше разкъсал артерии и вени, бе направил отвори в сърцето и дробовете. И кръвта беше напълнила обвивката около сърцето, като го беше притиснала така, че то нямаше как да се разширява, нямаше как да я изтласква повече. Тампониране на перикарда.

Смъртта бе настъпила сравнително бързо.

Интеркомът избръмча.

— Д-р Айлс?

Мора се обърна към него.

— Да, Луиз?

— Детектив Ризоли е на първа линия. Можете ли да отговорите?

Младата жена свали ръкавиците и се приближи до телефона.

— Ризоли? — започна тя.

— Здравей, докторке. Изглежда имаме нужда от теб тук.

— Какво има?

— При езерцето сме. Беше ни нужно време, докато изгребем всичкия лед.

— И приключихте ли?

— Да. Открихме нещо.

ДЕВЕТ

Вятърът брулеше въздуха на открито, шибаше палтото на Мора и развяваше вълнения ѝ шал, докато тя минаваше през задната манастирска порта. Веднага видя мрачната групичка от полицаи, които очакваха идването ѝ на брега на езерцето. Върху падналия сняг се бе образувала ледена коричка, която хрущеше под подметките на ботушите ѝ като карамелизирана захар. Усещаше вперените в нея погледи — монахините я наблюдаваха откъм портата отзад, отпред представителите на полицията очакваха приближаването ѝ. Тя беше самотната фигура, движеща се през този бял свят, и в следобедната тишина всеки звук изглеждаше преувеличен, от хрускането под ботушите до звука от дишането ѝ.

Ризоли се отдели от чакащата групичка и тръгна към д-р Айлс.

— Благодаря, че дойде толкова бързо.

— Значи Нони се оказа права за езерцето с патиците.

— Да. Тъй като Камий е прекарвала толкова време тук, не се изненадвам, че се е сетила да използва езерото. Ледът беше все още сравнително тънък. Вероятно се е образувал само преди ден-два. — Джейн погледна към водата. — Натъкнахме се на него при третото минаване.

Езерцето беше малко, плосък черен овал, който през лятото отразяваше облаците в синьото небе и прелитащите птици. В единия му край се извисяваше папур, наподобявайки покрити с лед сталагмити. Снегът наоколо беше здраво изпотъпкан и белотата му беше размесена с кал.

Току край водата лежеше мъничка форма, покрита с чаршаф за еднократна употреба. Мора коленичи до нея и детектив Фрост мрачно повдигна чаршафа, за да открие пеленачето, покрито с мокра кал.

— Изглежда са го задържали долу с камъни — поясни той. — Затова е седяло на дъното. Все още не сме го разповили. Решихме да те изчакаме.

Мора свали вълнените си ръкавици и на тяхно място сложи латексови. Те не защитаваха от студа и пръстите ѝ се вледениха бързо, докато махаше външния слой муселин. От него изпаднаха два камъка колкото човешки юмрук. Следващият слой беше също толкова мокър, но не кален. Това беше вълнено, пастелносиво одеялце. „Цвят номер едно за повиване на бебе — помисли си тя. — Одеялце, предназначено да му топли.“

Пръстите ѝ вече се бяха вдървили и станали непохватни. Вдигна единия край на одеялцето, колкото да зърне едно краче. Миниатюрно, почти като на кукла, с тъмна, мраморносива кожа.

Нямаше нужда да види повече.

Покри го отново с чаршафа. Изправи се и погледна Ризоли.

— Да го пренесем направо в моргата. Там ще довършим разповиването.

Джейн кимна и сведе безмълвно поглед към вързопчето. Мокрите пелени започваха да се втвърдяват на ледения вятър.

— Как е могла да го направи? — промълви Фрост. — Да си изхвърли просто така бебето във водата?

Мора свали латексовите ръкавици и напъха безчувствените си пръсти във вълнените. Светлосивото вълнено одеялце, с което беше увито бебето, не ѝ излизаше от главата. Топло одеялце, като ръкавиците ѝ. Камий можеше да го увие в каквото и да е — вестници, стари чаршафи, парцали — но беше избрала да го увие в одеялце, сякаш за да го защити, да го изолира от ледената вода в езерцето.

— Имам предвид — да удавиш собственото си дете — продължаваше Фрост. — Трябва да се е била побъркала.

— Бебето може вече да е било мъртво.

— Добре, значи първо го е убила. Пак означава, че е луда.

— Не можем да разчитаме само на предположения. Нека изчакаме резултатите от аутопсията. — Мора погледна към манастира. Три монахини стояха като тъмни духове край задната порта. — Казахте ли вече на Мери Клемънт? — обърна се тя към Ризоли.

Джейн не отговори. Погледът ѝ все още беше вперен в това, което им беше предало езерото. Един чифт ръце беше предостатъчен, за да пъхне вързопчето в огромния плик за трупове и да затвори с едно движение ципа. Тя трепна при звука от гласа ѝ.

— Сестрите знаят ли? — попита д-р Айлс.

Ризоли най-сетне я погледна.

— Казахме им какво намерихме.

— Трябва да имат представа кой е бащата.

— Отричат дори вероятността да е била бременна.

— Но доказателството е тук.

Джейн изсумтя.

— Вярата е по-силна от доказателствата.

„Вяра в какво? — запита се съдебната лекарка. — В добродетелта на една млада жена?“ Съществува ли по-нестабилна картонена кула от вярата в човешкото целомъдрие?

Настъпи тишина, докато отнасяха плика с тялото. Нямаше нужда да вземат носилка в снега; помощникът беше обгърнал плика в обятията си така, сякаш вдигаше своето дете, и сега вървеше с мрачна целеустременост по ветровитата поляна към манастира.

Мобилният телефон на Мора звънна, нарушавайки скръбното мълчание.

— Д-р Айлс — отговори тихо тя.

— Съжалявам, че се наложи да тръгна, без да ти кажа „довиждане“ тази сутрин.

Мора усети, че се изчервява, а пулсът ѝ се ускори два пъти.

— Виктор.

— Трябваше да отида на срещата си в Кеймбридж. Не исках да те будя. Надявам се не помисли, че бягам от теб.

— Всъщност точно това се помислих.

— Може ли да се видим по-късно, за вечеря?

Младата жена замълча, внезапно усетила погледа на Ризоли върху себе си и осъзнала физическата си реакция на гласа на Виктор. Ускореният пулс, щастливото вълнение. „Вече си е проправил обратен път в живота ми — помисли си тя. — Вече си мисля за възможностите.“

Обърна се, за да избяга от погледа на Джейн, и сниши глас до шепот.

— Не знам кога ще се освободя. В момента имаме толкова работа...

— Докато вечеряме, ще можеш да ми разкажеш всичко за днешния си ден.

— Той вече се класира в категорията на зашеметяващите дни.

— Трябва да ядеш по някое време, Мора. Може ли да те изведе някъде навън? В любимия ти ресторант?

Тя отговори прекалено припряно, прекалено пламенно:

— Не. Ще се срещнем вкъщи. Ще се постарая да се прибера към седем.

— Не очаквам да ми сготвиш нещо.

— Тогава ще оставя готвенето на теб.

Той се засмя.

— Смела жена.

— Ако закъснея, може да влезеш през страничната врата за гаража. Вероятно знаеш къде е ключът.

— Само не ми казвай, че все още го криеш в онази стара обувка?

— Досега никой не го е открил. До довечера.

Затвори телефона и като се обърна, установи, че сега и Ризоли, и Фрост я наблюдаваха.

— Среща с гадже? — попита Джейн.

— На моята възраст е истински късмет да се срещнеш с когото и да е — отвърна Мора и пусна телефона в чантата си. — Ще се видим в моргата.

Докато вървеше забързано обратно към манастира, следвайки пътеката от отъпкан сняг, усещаше погледите им в гърба си. Изпита истинско облекчение, когато най-после мина през задната порта и се скри зад манастирските стени. Но едва бе направила няколко крачки по двора, когато чу името си.

Обърна се и видя отец Брофи, който се появи през някаква врата. Той тръгна към нея, тържествена фигура, облечена в черно. На фона на мрачното небе очите му изглеждаха смайващо сини.

— Майка Мери Клемънт би искала да говори с вас — каза той.

— Детектив Ризоли е човекът, с когото вероятно би трябвало да говори.

— Тя предпочита да говори с вас.

— Защо?

— Защото не сте от полицията. Поне изглеждате готова да изслушате притесненията й. Да ги разберете.

— Да разбере какво, отче?

Той направи пауза. Вятърът развяваше палтата и щипеше лицата им.

— Че вярата не е нещо, което трябва да бъде осмивано — отговори той.

Това беше причината игуменката Мери Клемънт да не иска да разговаря с Ризоли, която не успяваше да скрие своя скептицизъм, презрението си към църквата. Нещо толкова дълбоко лично като вярата не трябваше да става обект на презрението на друг човек.

— Това е важно за нея — настоя отец Брофи. — Моля ви.

Мора го последва в сградата, по мрачния, ветровит коридор, към кабинета на игуменката. Мери Клемънт седеше зад бюрото си. Тя вдигна поглед при влизането им и очите зад дебелия стъкла на очилата бяха очевидно гневни.

— Седнете, д-р Айлс.

Макар от „Холи Иносънтс Академи“ да я делиха години, видът на ядосана монахиня бе все още в състояние да я разтърси, и Мора се подчини безшумно, като се намести на стола като виновна ученичка. Отец Брофи застана встрани, мълчалив наблюдател на предстоящото изпитание.

— Така и не ни обясниха причината за това претърсване — започна игуменката. — Вие ни объркахте живота. Нахлухте в уединението ни. От самото начало сътрудничехме по всякакъв възможен начин, но въпреки това се отнасяхте към нас така, сякаш сме ви врагове. Дължахте ни поне любезността да обясните какво търсите.

— Мисля, че по този въпрос би трябвало да говорите с детектив Ризоли.

— Но вие предизвикахте претърсването.

— Казах им само това, което открих при аутопсията. Че сестра Камий е родила съвсем неотдавна. Детектив Ризоли взе решение да претърси манастира.

— Без да ни каже защо.

— Полицейските разследвания обикновено се правят при максимална секретност.

— Защото ни нямахте доверие. Нали?

Мора се вгледа в обвинително гледащите очи на Мери Клемънт и установи, че не може да отговори по друг начин, освен с истината.

— Нямахме друг избор, освен да действваме предпазливо.

Вместо да я разгневи още повече, честният отговор изглежда разпръсна обидата на игуменката. Внезапно тя придоби изтощен вид,

облегна се назад в стола си и се превърна в крехката възрастна жена, каквато беше всъщност.

— Що за свят е това, когато дори на нас не може да ни имат доверие.

— Както на всички останали, преподобна майко.

— Но точно за това става дума, д-р Айлс. Ние не сме като всички останали. — Каза го без нотка на превъзходство. По-скоро в гласа ѝ прозвучаха тъга и смут. — Можехме да ви помогнем. Можехме да ви сътрудничим, ако знаехме какво търсите.

— Наистина ли няхахте представа, че Камий е бременна?

— Откъде бихме могли да имаме? Когато детектив Ризоли ми го съобщи тази сутрин, не ѝ повярвах. Все още не мога да го повярвам.

— Страхувам се, че доказателството бе открито в езерцето.

Игуменката като че ли потъна още по-дълбоко в стола си и се смали. Сведе поглед към изкривените си от артритата ръце. Съзерцава ги дълго в мълчание така, сякаш не бяха нейните. Най-сетне произнесе тихо:

— Как е възможно да не сме разбрали?

— Възможно е бременността да бъде скрита. Известни са случаи, в които момичета в пубертета са успявали да я скрият дори от своите майки. Някои жени отричат това дори пред себе си, докато не настъпи моментът да родят. Самата Камий също е отричала. Трябва да призная, че откритието ми при аутопсията ме свари напълно неподготвена. Най-малко съм очаквала да открия това в една...

— Монахиня — довърши вместо нея Мери Клемънт.

Погледна я право в очите.

— С това не искам да кажа, че монахините не са хора.

Игуменката се усмихна едва забележимо.

— Благодаря, че го осъзнавате.

— И е била толкова млада...

— Мислите ли, че само младите се борят с изкушението?

Мора си помисли за собствената си неспокойна нощ. За Виктор, който спеше от другата страна на коридора.

— През целия си живот — продължи игуменката — сме изкушавани от едно или от друго. Изкушенията се променят, разбира се. Когато сме млади, приемат вид на красиво момче. После на сладки или храна. А когато те достигнат старостта и умората — просто

възможността да поспиш един час повече сутрин. Толкова много дребни желаниа и ние сме също толкова уязвими от тях, колкото и другите, само дете не ни е позволено да го признаем. Нашият обет ни отделя. Монашеството може да носи радост, д-р Айлс. Но съвършенството изисква упорит труд и въпреки всичко никой от нас не може да го достигне.

— Още по-малко една толкова млада жена.

— Задачата не се улеснява с възрастта.

— Камий беше едва дваайсетгодишна. Трябва да е имала известни съмнения, когато е приела окончателно монашеството.

Игуменката не отговори веднага. Взираше се през прозореца, който гледаше към някаква гола стена. Гледка, която всеки път, когато погледнеше навън, ѝ напомняше, че нейният свят е затворен между камъни.

— Аз бях на дваайсет и една, когато приех монашеството.

— И имахте ли съмнения?

— Нито едно. — Погледна към своята събеседница. — Аз знаех.

— Как така?

— Защото Господ ми говореше.

Мора не каза нищо.

— Знам какво си мислите. Че само психичноболните чуват гласове. Само психичноболните чуват как им говорят ангели. Вие сте лекар и вероятно виждате всичко през очите на учения. Ще обясните, че това е било само сън. Или химически дисбаланс. Временен пристъп на шизофрения. Знам всички теории. Знам какво разправят за Жана д'Арк — че са изгорили на кладата една побъркана. И вие мислите така, нали?

— Страхувам се, че не съм религиозна.

— Но някога сте били.

— Отгледана съм като католичка. Това бе вярата на родителите, които ме осиновиха.

— Тогава сте запозната с живота на светците. Много от тях са чували Божия глас. Как ще го обясните?

Мора се поколеба, защото онова, което смяташе да каже, вероятно щеше да обиди събеседницата ѝ.

— Слуховите халюцинации често се интерпретират като религиозно преживяване.

Мери Клемънт като че ли не се обиди, както бе очаквала съдебната лекарка. Тя просто впери поглед в нея.

— Аз изглеждам ли ви психичноболна?

— Ни най-малко.

— Но ви казвам, че някога чух гласа на Бог. — Отмести отново очи към прозореца. Към сивата стена, по чиито камъни проблясваше лед. — Вие сте едва вторият човек, на когото го казвам, защото знам какво си мислят хората. Аз самата нямаше да повярвам, ако не се беше случило с мен. Ако си само на осемнайсет години и Той те призове, какъв избор имаш, освен да Го послушаш? — Отпусна се назад на облегалката и додаде тихо: — Аз имах любим. Мъж, който искаше да се ожени за мен.

— Да — отвърна Мора. — Казахте ми го.

— Той не разбра. Никой не разбра защо една млада жена би поискала да се скрие от живота. Така го нарече той. Че се крия като страхливка. Че предавам волята си на Бог. Разбира се, той опита да ме накара да си променя решението. Същото опита да направи и майка ми. Но аз знаех какво върша. Знаех го от мига, в който бях призована. Докато седях в задния двор и слушах песента на щурците, чух Неговия глас, ясен като камбана. И разбрах.

Погледна към своята събеседница, която се размърда на стола си, нетърпелива да сложи край на разговора. Тези приказки за божествени гласове я караха да се чувства некомфортно.

Мора погледна часовника си.

— Преподобна майко, страхувам се, че трябва да тръгвам.

— Чудите се защо ви казвам това.

— Да, чудя се.

— Казахла съм го само на още един човек. И знаете ли кой е той?

— Не.

— Сестра Камий.

Лекарката се взря в сините очи на монахинята.

— Защо на Камий?

— Защото и тя беше чула гласа. Затова беше дошла при нас. Беше отгледана в изключително богато семейство, израснала в огромна къща с имение в Хаянис Порт, недалеч от имението на Кенеди. Но беше призована за този живот, също като мен. Когато бъдеш призован, д-р Айлс, знаеш, че си благословен, и отговаряш с радост в сърцето. Тя

нямаше съмнения дали да даде обет. Беше напълно отдадена на този орден.

— Как тогава да обясним бременността ѝ? Как се е случило това?

— Детектив Ризоли вече ми зададе този въпрос. Но тя искаше само имена и дати. Кои са работниците, извършили ремонта в манастира. През кой месец Камий е посетила семейството си. Полицията се интересува само от конкретни подробности, а не от духовните въпроси. Не от призванието на Камий.

— Но тя все пак е забременяла. Или е било в резултат на мимолетно поддаване на изкушението, или е било изнасилване.

Игуменката замълча, свела очи към дланите си. Накрая произнесе тихо:

— Има и трето обяснение, д-р Айлс.

Мора се намръщи.

— И какво е то?

— Знам, че ще ми се подиграете. Вие сте лекар. Вероятно разчитате на лабораторните си изследвания, на това, което виждате под микроскопа. Но не ви ли се е случвало да видите нещо необяснимо? Когато пациент, който би трябвало да е мъртъв, внезапно се съживява? Не ви ли се е случвало да станете свидетел на чудо?

— Всеки лекар е оставал изненадан поне няколко пъти в кариерата си.

— Не само изненадан. Говоря за нещо, което те изумява. Нещо, което науката не е в състояние да обясни.

Мора си спомни годините, през които бе работила в болницата в Сан Франциско.

— Имаше една жена с рак на панкреаса.

— Той е нелечим, нали?

— Да. Почти равносилен на смъртна присъда. Не би трябвало да остане жива. Когато я видях за първи път, смятах, че е в терминален стадий. Вече беше пожълтяла и съзнанието ѝ беше объркано. Лекарите бяха решили да престанат да я хранят, защото смъртта беше съвсем близко. Помня указанията върху болничния ѝ картон — просто да ѝ помагаме да се чувства по-комфортно. Това е единственото, което можем да направим в края — да притъпим болките им. Мислех, че от смъртта я делят броени дни.

— Но тя ви изненада.

— Събуди се една сутрин и каза на сестрата, че е гладна. Прибра се вкъщи четири седмици по-късно.

Мери Клемънт кимна.

— Ето едно чудо.

— Не, преподобна майко. — Мора срещна погледа ѝ. — Спонтанна ремисия.

— Това е просто начин да назовете нещо, което не можете да обясните.

— Ремисиите се признават от медицината.

Раковото образуване се свива от само себе си. Или пък диагнозата е била грешна от самото начало.

— Било е нещо друго. Нещо, което науката не може да обясни.

— Искате да кажа, че е било чудо.

— Искам да допуснете съществуването и на други възможности. Толкова много от хората, преживели близко до смъртта състояние, споделят, че са видели ярка светлина. Или са видели любими хора, които са им казали, че времето им още не е дошло. Как бихте обяснили подобно универсално видение?

— Халюцинации на лишен от кислород мозък.

— Или доказателство за съществуването на божественото.

— Много бих искала да открия такова доказателство. Утешително е да мислиш, че съществува нещо друго, освен този физически живот. Но не мога да го приема само на вяра. Вие за това намекувате, нали? Че бременността на Камий е била вид чудо? Друг пример за божественото.

— Казвате, че не вярвате в чудеса, но не можете да обясните защо болната ви от рак на панкреаса пациентка е останала жива.

— Обяснението не се намира винаги лесно.

— Защото медицинската наука не разбира напълно смъртта. Нали?

— Но затова пък сме наясно със зачеването. Знаем, че са нужни и яйцеклетка, и сперматозоид. Елементарна биология, преподобна майко. Аз не вярвам в непорочното зачатие. Вярвам, че бременността на Камий е резултат от полов акт. Може да е бил доброволен или насилствен. Но детето ѝ е било заченато по обичайния начин. Вярвам и, че самоличността на бащата може да ни помогне да открием убиеца.

— А ако не бъде открит баща?

— Разполагаме с ДНК на детето. Нужно ни е само името на бащата.

— Толкова сте уверена във вашата наука, д-р Айлс. Тя е отговорът на всичко!

Мора стана от стола си.

— Поне съм в състояние да вярвам на тези отговори.

Отец Брофи излезе от кабинета на игуменката с Мора и я придружи по полутъмния коридор. Обувките им скърцаха по изтърканите дъски на пода.

— Бихме могли да подхванем темата още сега, д-р Айлс — започна той.

— Коя тема?

Той спря и я погледна.

— Дали детето е мое. — Срещна погледа ѝ без да трепне; затова пък нея я обзе желание да извърне глава, да се спаси от напрегнатия му взор. — Задавате си този въпрос, нали?

— Несъмнено разбирате защо.

— Да. Както казахте преди малко, неизбежните закони на биологията изискват както яйцеклетка, така и сперматозоид.

— Вие сте единственият мъж, който има постоянен достъп до този манастир. Вие водите месата. Вие слушате изповедите.

— Да.

— Запознат сте с най-интимните им тайни.

— Само с онези, които избераат да ми кажат.

— Вие сте символ на авторитета.

— Някои гледат на свещениците по този начин.

— Една млада послушница несъмнено гледа по този начин на тях.

— И това автоматично ме превръща в заподозрян?

— Няма да сте първият свещеник, нарушил обета си.

Той въздъхна и за първи път отмести погледа си от нейния. Не за да го избегне, а като тъжно кимване в знак на съгласие с думите ѝ.

— Това не е лесно днес. Погледите на хората към нас, шегите, подмятани зад гърба ни. Когато казвам месата, гледам лицата в моята църква и разбирам кой какво мисли. Питат се дали опипвам млади

момчета или лягам с млади момичета. Всички си задават този въпрос, не само вие. И винаги предполагат най-лошото.

— Ваше ли е детето, отец Брофи?

Сините очи се спряха отново върху лицето ѝ с абсолютна непоколебимост.

— Не, не е. Никога не съм нарушавал обета си.

— Нали разбирате, че не можем да приемем вашата дума просто така?

— Не, може да лъжа, нали така? — Макар да не бе повишил глас, тя усети гневни нотки в гласа му. Той се приближи на сантиметри от нея и тя устоя с усилие на импулса си да се отдръпне. — Възможно е да върша грях след грях. Къде виждате да води тази спирала, тази поредица от грехове? Лъжи. Прелъстяване на монахиня. Убийство?

— Полицията трябва да огледа всички мотиви. Дори вашите.

— И вероятно ще ви трябва моя ДНК.

— Така ще елиминираме възможността вие да сте бащата.

— Или ще меzakлеймите като главен заподозрян за убийството.

— Може да стане едното или другото, в зависимост от резултатите.

— *Вие* какви мислите, че ще бъдат те?

— Нямам представа.

— Но все пак трябва да клоните в едната или другата посока. Ето, стоите пред мен и ме гледате. Виждате ли убиец?

— Вярвам само на доказателствата.

— На цифри и факти. Това е единственото, на което вярвате.

— Да.

— А ако ви кажа, че нямам абсолютно нищо против да ви дам проба от моето ДНК? Че ще ви дам кръв още тук и сега, ако сте готова да я вземете?

— Не е нужна кръвна проба. Просто прокараване на тампон по устната лигавица.

— Тампон тогава. Просто искам да бъде ясно, че го правя доброволно.

— Ще кажа на детектив Ризоли. Тя ще вземе пробата.

— Това ще промени ли мнението ви? Относно моята вина?

— Както казах, ще знам, когато видя резултатите.

Младата жена отвори вратата и излезе навън.

Той я последва на двора. Беше без горна дреха, но като че ли не забелязваше студа, съсредоточил цялото си внимание върху нея.

— Казахте, че сте отгледана като католичка — рече той.

— Ходех в католическа гимназия. „Холи Иносънтс“ в Сан Франциско.

— Но въпреки това вярвате само в кръвните си изследвания. Във вашата наука.

— А на какво друго да разчитам?

— На инстинктите си? На вярата?

— Може би на вас? Само защото сте свещеник?

— „Само защото“ ли? — Той поклати глава и се засмя тъжно, а дъхът му образува бяло облаче в студения въздух. — Мисля, че това отговаря на въпросите ми.

— Аз не разчитам на онова, което ми се струва. Не правя предположения за другите човешки същества, защото твърде често те ни изненадват.

Стигнаха до входната порта. Той ѝ я отвори и Мора излезе. Вратата се залюля помежду им и се затвори, внезапно разделяйки неговия от нейния свят.

— Сещате ли се за човека, който припадна на тротоара? На когото правихме изкуствено дишане?

— Да.

— Той е жив. Посетих го тази сутрин. В съзнание е и говори.

— Радвам се да го чуя.

— Вие не мислехте, че ще оживее.

— Обстоятелствата бяха срещу него.

— Виждате ли? Понякога цифрите, статистиките грешат. — Тя се обърна да си върви. — Д-р Айлс! — извика подире ѝ отец Брофи. — Израснали сте в църквата. Нима не е останало нищо от вярата ви?

Мора се обърна да го погледне.

— Вярата не се нуждае от доказателства — отвърна тя. — Но аз се нуждая.

Аутопсията на дете беше нещо, от което се страхуваше всеки патолог. Докато слагаше ръкавиците и подреждаше инструментите си, Мора избягваше да поглежда към миниатюрното вързопче на масата,

опитвайки да се дистанцира колкото може по-дълго от тъжната реалност на това, с което ѝ предстоеше да се сблъска. Единствените звуци в стаята идваха от потракването на инструментите. Никой от наредилите се покрай масата хора не произнасяше дума.

Д-р Айлс винаги държеше в лабораторията ѝ да цари изпълнена с уважение и респект атмосфера. Като студентка по медицина беше наблюдавала аутопсиите на пациентите, починали под нейните грижи, и макар извършващите ги патолози да гледаха на тях като на анонимни непознати, тя беше познавала тези пациенти като живи хора и не беше в състояние да ги гледа, проснати върху масата, без да чува гласа им или да си спомня как съзнанието е светило в очите им. Лабораторията за аутопсии не беше място за разказване на видове или обсъждане на снощната среща с гаджето, и тя не понасяше подобно поведение. Един строг поглед беше достатъчен да усмири и най-неуважителното ченге. Знаеше, че тези хора не са безсърдечни, че хуморът им позволяваше да се справят с тъмната страна на своята професия, но очакваше от тях да го оставят пред вратата, ако не искат да чуят някоя и друга остра дума от нея.

Такива думи обаче никога не ставаха нужни, когато на масата лежеше дете.

Погледна към двамата детективи. Както обикновено, лицето на Бари Фрост бе придобило болезнена бледност и той бе отстъпил една-две крачки от масата, сякаш готов да избяга всеки момент. Днес аутопсията щеше да бъде трудна не заради неприятната миризма, а заради възрастта на жертвата. Ризоли стоеше до него с решително изражение, дребната ѝ фигура почти се губеше в хирургическата престилка, която ѝ беше няколко номера по-голяма. Цялата позиция на изправеното ѝ тяло говореше: „Аз съм готова. Мога да се справя с всичко“. Същото поведение Мора беше забелязвала сред обучаващите се за хирурзи жени. Мъжете може и да ги наричаха „кучки“, но тя ги виждаше такива, каквито бяха в действителност: борбени жени, които полагаха такива усилия, за да се докажат в една мъжка професия, че в крайна сметка придобиваха типичната мъжка напереност. Ризоли бе усвоила наперената стойка, но лицето ѝ не отговаряше на безстрашната поза. Беше бледо и напрегнато, кожата под очите ѝ бе потъмняла от умора.

Йошима бе насочил светлината към вързопчето и стоеше в очакване покрай табличката с инструментите.

Одеялцето беше подгизнало и ледената езерна вода започна да се процежда на тънки струйки, когато Мора го разгърна, разкривайки нов слой. Крачето, което бе зърнала вече днес, се подаваше измежду мокър ленен плат. Бебешкото телце бе плътно обвито от калъфка за възглавница, придържана увита с безопасни игли. По нея се виждаха розови петънца.

Мора посегна към пинсетите и едно по едно ги премести в малък поднос.

— Какво е това? — попита Фрост.

— Прилича на конфети — отвърна Ризоли.

Лекарката пхна пинсетите в една по-дълбока гънка и извади оттам клонче.

— Не са конфети — поясни тя. — Сухи цветя са.

Значението на това откритие породило ново смълчаване в стаята. „Символ на любов — помисли си тя. — На дълбока скръб.“ Спомни си колко се бе трогнала преди години, когато бе научила, че неандерталците погребвали своите мъртъвци с цветя. Това бе доказателство за тяхната мъка и следователно — за хуманността им. „Това дете е било оплаквано — помисли си тя. — Увито в лен, обсипано с листенца от сухи цветя, и повито във вълнено одеялце. Не изхвърлено, а погребано. Било е сбогуване.“

Съсредоточи се върху кукленското стъпалце, което се подаваше изпод погребалния саван. Кожата му беше набръчкана от престоая в сладка вода, но нямаше видими следи от разлагане. Температурата на водата в езерото беше близо до нулата и тялото можеше да остане почти напълно запазено седмици наред. Щеше да бъде трудно, ако не и невъзможно да се определи времето на смъртта.

Остави пинсетите и разкопча четирите безопасни игли, задържащи долната част на калъфката за възглавница. Те издадоха тих мелодичен звук, когато ги пусна в една табличка. Вдигна плата и внимателно го изтегли нагоре; появиха се две крачета със свити коленца и разтворени бедърца като на малко жабче.

Размерите съответстваха на големината на доносен плод.

Откри гениталиите и след това — пъпната връв, завързана с червена сатенена панделка. Внезапно си спомни насядалите около

масата монахини, чиито възлести ръце пълнеха торбички със сухи цветя и ги завързваха с панделки.

— Момче е — каза Ризоли и гласът ѝ потрепери.

Мора вдигна поглед и видя, че Джейн беше пребледняла дори още по-силно, че се бе подпряла на масата, сякаш за да не падне.

— Имаш ли нужда да се отдалечиш?

Младата жена преглътна с усилие.

— Просто...

— Какво?

— Нищо. Добре съм...

— Това е трудно за понасяне, знам. Децата винаги са най-трудни.

Ако искаш да седнеш...

— Казах ти, че съм добре.

Най-лошото тепърва предстоеше.

Д-р Айлс вдигна калъфката над гърдите, като изпъна внимателно първо едната, а след това — и другата ръчичка, за да не ги повлече мокрият плат. Дланите бяха напълно оформени, мъничките пръстчета бяха създадени да се протягат към майчиното лице, да стискат кичур от майчините коси. След лицето именно ръцете носеха най-отчетлив човешки отпечатък и беше мъчително да ги гледаш.

Мора бръкна в калъфката, за да повдигне главичката, докато измъкне останалата част от калъфката.

И незабавно разбра, че нещо не е наред.

Дланта ѝ държеше череп, който не усещаше нормален, не усещаше човешки. Спря с пресъхнало гърло. С ужас свали останалия плат и главичката на бебето се появи.

Ризоли ахна и отскочи назад от масата.

— Божичко! — изпъшка Фрост. — Какво, по дяволите, се е случило с него?

Прекалено изумена, за да говори, Мора не бе в състояние да направи нищо друго, освен да се взира в ужасната гледка, която представляваше зейналият отзад череп с оголен мозък. И лицето, нагънато като гумена маска.

Една от металните таблички внезапно се стовари с трясък на пода.

Лекарката вдигна поглед тъкмо навреме, за да види как Джейн Ризоли, с бледо като платно лице, се свлича бавно на земята.

ДЕСЕТ

— Не искам да ходя в „Бърза помощ“.

Мора попи последната останала кръв и се намръщи при вида на дългата два-три сантиметра рана на челото на Джейн.

— Аз не съм пластичен хирург. Мога да зашия цепката, но не и да гарантирам, че няма да остане белег.

— Просто го направи, става ли? Не желая да чакам часове в някоя болнична чакалня. И без това сигурно ще ме поверят на някой студент по медицина.

Мора обтри раната с бетадин, после взе шишенце с ксилокаин и спринцовка.

— Първо ще обезболя кожата ти. Ще пощипе малко, но след това няма да усещаш нищо.

Ризоли лежеше абсолютно неподвижно на кушетката, вперила поглед в тавана. Макар да не трепна, когато иглата проникна в кожата ѝ, тя стисна ръка в юмрук и я държа така, докато ѝ инжектираха местната упойка. Никакво оплакване, нито стон не излезе от устата ѝ. Достатъчно се беше изложила с падането си в лабораторията. Още повече се унизи, когато се оказа, че е прекалено замаяна, за да върви, и Фрост я бе отнесъл на ръце като булка в офиса на Мора. Сега лежеше там със стиснати челюсти и мрачната решимост да не проявява повече слабост.

Докато Мора пробиваше ръбовете на раната с извитата хирургическа игла, тя попита с абсолютно спокоен глас:

— Ще ми кажеш ли какво се е случило с това бебе?

— Нищо не се е случило.

— Но не може да се каже, че е нормално. Божичко, половината му глава липсва.

— Родено е така — обясни д-р Айлс, като срязва конеца и направи възелче. Шиенето на кожа беше като съшиване на жив плат и тя беше просто шивачка, която свързваше двата края на материята и правеше възелчета. — Бебето е родено без мозък.

— Какво значи това?

— Мозъкът му не се е формирал.

— Струва ми се, че е нещо много по-сериозно от частично липсващ мозък. Изглеждаше така, сякаш горната част на главата му е била отсечена. — Ризоли преглътна отново с усилие. — А лицето...

— Става дума все за същия вроден дефект. Мозъкът се развива от специална обвивка. Ако горната ѝ част не се затвори както би трябвало, бебето ще се роди без голяма част от мозъка, черепа, дори скалпа. Ето това означава *родено без мозък*.

— Виждала ли си нещо подобно преди?

— Само в музей. Но това явление не е толкова рядко. Случва се средно при едно на хиляда раждания.

— Защо?

— Никой не знае.

— В такъв случай това би могло... би могло да се случи на всяко бебе?

— Точно така. — Мора завърза последния шев и измъкна излишния конец. — Това дете е родено със сериозни малформации. Ако не е било мъртво при раждането, почти сигурно е починало малко след това.

— Значи Камий не го е удавила.

— Ще проверя бъбреците за диатоми. Така ще разберем дали детето е умряло от удавяне. Аз обаче не смятам, че става въпрос за случай на убиване на новородено. Мисля, че детето е умряло от естествена смърт.

— Слава богу — промълви едва чуто Ризоли. — Ако това нещо беше останало живо...

— Невъзможно е. — Д-р Айлс закрепил превръзката на раната и свали ръкавиците си. — Готова си, детектив. Конците трябва да бъдат махнати след пет дни. Можеш да се отбиеш тук и аз ще свърша тази работа. Но продължавам да мисля, че е добре да отидеш на лекар.

— Ти си лекар.

— Аз работя с мъртви хора. Забрави ли?

— Но ме заши чудесно.

— Не говоря за правенето на няколко шева. Притеснява ме какво всъщност става с теб.

— Какво имаш предвид?

Мора се приведе напред, без да отделя поглед от Джейн.

— Ти загуби съзнание. Нали не си го забравила?

— Не съм обядвала. А това нещо... бебето... ме шокира дълбоко.

— Шокира всички ни. Но ти се свлече на земята.

— Просто никога не съм виждала нещо подобно.

— Джейн, в тази зала за аутопсии си виждала какви ли не ужасии. Виждали сме ги заедно, мирисали сме ги заедно. Винаги си имала здрав стомах. Що се отнася до ченгетата от мъжки пол, все трябва да ги държа под око, защото се срутват като подсечени. Но ти винаги си успявала да се държиш. Досега.

— Може би не съм толкова корава, колкото си мислиш.

— Не, мисля, че нещо не е наред. Не е ли така?

— Какво например?

— Само преди няколко дни ти се зави свят.

Младата жена сви рамене.

— Трябва да започна да закузвам.

— Защо не го правиш? Гади ли ти се? Забелязах, че тичаш в тоалетната буквално на всеки десет минути. Ходи там два пъти само докато подготвих лабораторията.

— Какво е това, по дяволите? Разпит?

— Трябва да отидеш на лекар. Трябва да си направиш пълен преглед и изследвания на кръвта, за да се изключи вероятността от анемия. Поне това.

— Просто трябва да подишам малко свеж въздух. — Ризоли се изправи, но веднага отпусна глава в дланите си. — Господи, какво главоболие само!

— Дрънна си доста силно главата в пода.

— И преди съм я дрънвала.

— Но повече ме притеснява причината да загубиш съзнание. Защо си толкова уморена?

Джейн вдигна глава и я погледна. И в този миг Мора видя отговора. Вече имаше подозрения, но сега ги видя потвърдени в погледа на своята събеседница.

— Животът ми е *толкова* объркан — прошепна Ризоли.

Сълзите изненадаха д-р Айлс. Никога не беше виждала Ризоли да плаче, беше я смятала за прекалено силна, прекалено упорита, за да се пречупи, но сега сълзите се стичаха по бузите ѝ, и всичко това бе

сварило Мора напълно неподготвена, така че не бе в състояние да направи нищо друго, освен да наблюдава безмълвно.

Почукването по вратата стресна и двете.

Фрост пъкна глава в стаята.

— Как се развиват нещата тук... — Загуби мисълта си, когато видя мокрото лице на своята партньорка. — Хей! Хей, добре ли си?

Джейн избърса ядосано сълзите си.

— Супер съм.

— Какво става?

— Казах, че съм *супер*.

— Детектив Фрост — намеси се съдебната лекарка. — Трябва да останем сами. Бихте ли могли да ни го осигурите?

Фрост се изчерви.

— Извинявам се — измънка той и се оттегли, затваряйки безшумно вратата зад себе си.

— Не трябваше да му викам така — каза Ризоли. — Но понякога е толкова недосетлив.

— Просто се притеснява за теб.

— Да, знам. Знам. Той поне е едно от добрите момчета.

Гласът ѝ секна. В усилието си да не се разплаче, тя стисна силно юмруци, но сълзите потекоха въпреки всичко, последвани от ридания. Приглушени, смутени ридания, които не беше в състояние да удържи. Мора се измъчваше, че трябва да стане свидетел на разпадането на тази жена, която винаги я бе впечатлявала със силата си. Ако Джейн Ризоли можеше да се разпадне така на части, значи никой не беше застрахован.

Младата жена внезапно стовари юмруци върху коленете си и си пое няколко пъти дълбоко въздух. Когато най-сетне вдигна глава, сълзите бяха все още там, но гордостта бе превърнала лицето ѝ в непроницаема маска.

— Това се проклетите хормони. Те си играят с главата ми.

— Откога знаеш?

— Не знам. От известно време, струва ми се. Но тази сутрин най-накрая си направих тест за бременност. Но може да се каже, че знам от седмици. Усещах разликата. Пък и нямам цикъл.

— Колко е закъснението?

Джейн сви рамене.

— Поне един месец.

Мора се облегна назад на стола си. Сега, след като събеседницата ѝ най-после бе овладяла емоциите си, можеше да се скрие в ролята на лекар.

На хладнокръвен лекар, готов да дава практически съвети.

— Имаш предостатъчно време да решиш.

Ризоли изсумтя презрително и избърса лице с ръка.

— Няма какво да решавам.

— Какво ще правиш?

— Не мога да го родя. Знаеш, че не мога.

— Защо?

Джейн я удостои с поглед, предназначен за малоумни.

— И какво ще правя с бебе на ръце?

— Каквото правят всички останали.

— Ти виждаш ли ме в ролята на майка? — Ризоли се засмя. — Ще бъда ужасна майка. Детето няма да оцелее и месец под моите грижи.

— Децата са изумително издръжливи.

— Е, и така да е, но мен не ме бива с тях.

— Справи се много добре с малката Нони.

— Да бе.

— Вярно е, Джейн. Тя отговаряше на теб. На мен не ми обърна никакво внимание, държи се резервирано дори със собствената си майка. Но вие двете веднага се сприятелихте.

— Това не значи, че съм образцова майка. Бебетата направо ме плашат. Не знам какво друго да правя с тях, освен да ги предам на някой друг, и то колкото може по-скоро. — Изпусна рязко дъха от гърдите си, сякаш въпросът бе уреден. — Не мога да го направя. Просто не мога.

Стана от стола и тръгна към вратата.

— Каза ли на агент Дийн?

Ризоли спря с длан върху дръжката на вратата.

— Джейн?

— Не, не съм му казала.

— Защо?

— Трудно е да проведеш разговор с някого, с когото почти не се виждаш.

— Вашингтон не е другият край на Земята. Дори е в същата часова зона. Би могла да опиташ да вдигнеш телефона. Той със сигурност ще иска да знае.

— Може и да не иска. Може това да е просто едно от онези усложнения, за които би предпочел да не научава.

Мора въздъхна.

— Добре, съгласна съм, че не го познавам достатъчно. Но през краткото време, през което работихме заедно, той ми се стори от хората, които се отнасят сериозно към своите отговорности.

— Отговорности ли? — Ризоли най-сетне се обърна и я погледна. — О, да. Това съм аз. Това е бебето му. А той е в достатъчна степен скаут, за да изпълни *дълга* си.

— Не съм имала предвид такова нещо.

— Но си абсолютно права. Гейбриъл наистина би изпълнил дълга си. Е, дяволите да го вземат, аз не бих искала да бъде проблем за някой мъж, отговорност за някой мъж. Освен това не той ще вземе решението. А аз. Аз съм тази, която ще трябва да го отгледа.

— Но ти не му даваш дори шанс.

— Шанс за какво? Да падне на колене и да ми предложи брак ли? — засмя се Джейн.

— Ама какви са тези приказки? Аз съм ви виждала заедно. Виждала съм как те гледа. Тук става въпрос за нещо повече от прекарване на една нощ.

— Да, така е. Беше двуседмично съвместно прекарване.

— За теб това ли беше?

— Какво друго бихме успели да направим? Той е във Вашингтон, а аз съм тук. — Младата жена поклати глава от изумление. — Божичко, не мога да повярвам, че ми се случи такова нещо. Нещо, което би трябвало да се случва само на глупавите момичета. — Спря. Засмя се. — Така. Какъв е изводът тогава? Каква съм аз?

— Определено не и глупава.

— Без късмет. И прекалено плодовита.

— Кога говори за последен път с него?

— Миналата седмица. Той ми се обади.

— Не се ли сети да му кажеш тогава?

— Още не бях сигурна.

— Сега обаче си.

— Но въпреки това няма да му се обадя. Трябва да избира това, което е добро за мен, а не за някой друг.

— Какво се страхуваш, че ще каже?

— Че ще ме уговаря да си съсия живота. Че ще ми каже да го задържа.

— Наистина ли се страхуваш от това? Или се страхуваш повече, че няма да го иска? Че ще те отблъсне, преди да имаш възможност ти да го отблъснеш?

Ризоли я погледна.

— Знаеш ли какво, докторке?

— Какво?

— Понякога не знаеш какво говориш.

„А понякога — помисли си Мора, докато я изпращаше с поглед от офиса си, — улучвам мишената в самия център.“

Ризоли и Фрост седяха в колата, от радиатора духаше студен въздух, снежинките се въртяха пред предното стъкло. Сивото небе бе в синхрон с настроението ѝ. Трепереше в клаустрофобичния полумрак на автомобила и всяка следваща снежинка, която падаше върху прозореца, запречваше с още мъничко гледката пред нея. Отделяше я от останалия свят, погребваше я.

— По-добре ли се чувстваш? — попита колегата ѝ.

— Имам главоболие. Това е всичко.

— Сигурна ли си, че не искаш да те откарам в „Бърза помощ“?

— Имам нужда само да взема малко „Тиленол“.

— Добре. — Той включи двигателя, после си промени намерението и го изключи отново. Погледна я. — Ризоли?

— Какво?

— Ако някога искаш да поговорим... за каквото и да било, нямам нищо против да слушам.

Тя не отговори, само обърна поглед към предното стъкло. Към снежинките, плетящи бяла дантела по стъклото.

— Заедно сме вече... колко, две години ли станаха? Струва ми се, че не разказваш почти нищо за това, което се случва в живота ти — продължи той. — Затова пък аз ти проглушавам ушите с истории за нас с Алис. Слушаш за всеки наш спор, независимо дали искаш.

Никога не ми казваш да млъкна, затова решавам, че нямаш нищо против. Но знаеш ли, току-що осъзнах нещо. Ти слушаш много, но почти не говориш за себе си.

— Няма кой знае какво за казване.

Той размишлява малко над думите ѝ. После промълви почти смутено:

— Никога досега не съм те виждал да плачеш.

Младата жена сви рамене.

— Е, сега ме видя.

— Виж, не сме се разбирали винаги превъзходно...

— Така ли мислиш?

Фрост се изчерви, както правеше винаги, когато се озовеше в небрано лозе. Лицето му беше като стопове — почервеняваше при първия намек за смущение.

— Имам предвид, че не сме *приятелчета*.

— И сега какво, приятелчета ли искаш да станем?

— Не бих имал нищо против.

— Добре, ние сме приятелчета — заяви рязко тя. — Хайде, нека се пораздвижим.

— Ризоли?

— Какво?

— Аз съм тук, разбираш ли? Това е всичко, което искам да знаеш.

Джейн премигна и се обърна към прозореца от своята страна, за да не му позволи да види ефекта от думите си. За втори път в рамките на един час сълзите ѝ бяха на път да потекат. Проклети хормони. Нямаше представа защо думите на Фрост имаха силата да я разплачат. Може би просто заради факта, че проявяваше такава загриженост към нея. Той всъщност винаги се беше държал мило с нея, но сега тя проявяваше болезнена чувствителност към това и някаква дребна част от нея искаше той да бъде безчувствен като дърво и да не си дава сметка за вълненията ѝ. Думите му я накараха да се почувства уязвима и разголена, а тя не желаше да я виждат по този начин. Така не се печелеше уважението на партньора.

Пое въздух и стисна челюсти. Моментът бе преминал и сълзите си бяха отишли. Вече можеше да го погледне, поне донякъде наподобявайки предишната Ризоли.

— Виж, имам нужда от този „Тилебол“ — каза тя. — Цял ден ли ще висим тук?

Фрост кимна и включи двигателя. Чистачките засноваха по предното стъкло и пред погледа ѝ се показаха бели улици и сиво небе. През знойното лято бе чакала с нетърпение зимата, чистотата на снега. Но сега, докато съзерцаваше мрачния градски пейзаж, си помисли, че никога повече няма да проклина августовските жеги.

В петък вечер човек не можеше да хвърли яйце в бара „При Дойл“, което да не падне върху полицай. Разположен малко по-нататък по улицата от полицейското управление на „Джамейка плейн“ и само на десет минути път от полицейското управление на „Шрьодер Плаза“, „При Дойл“ беше мястото, където приключилите дежурството си полицаи обикновено се събираха на бира и приказки. Затова, когато влезе да вечеря там тази вечер, Ризоли очакваше да види много познати лица. Но не и Винс Корсак, седнал на бара, да отпива от тъмното си пиво. Той беше пенсиониран полицай от нютънската полиция и „При Дойл“ се намираше извън обичайната му територия.

Забеляза я още щом влезе през вратата, и ѝ махна.

— Хей, Ризоли! Не сме се виждали отдавна. — Посочи превръзката на главата ѝ. — Какво се е случило с теб?

— А, нищо. Подхлъзнах се в моргата и се наложи да ми направят няколко шева. А ти какво правиш в квартала?

— Местя се тук.

— Какво?

— Току-що подписах договор за наемане на един апартамент на тази улица.

— Ами къщата ти в Нютън?

— Дълга история. Виж, да вечеряш ли искаш? Ще те светна по въпроса. — Грабна бирата си. — Нека да седнем на някоя маса в другото помещение. Тези проклети пушачи замърсяват дробовете ми.

— Преди не ти пречеха.

— Е, да, тогава аз самият бях един от тези проклетници.

„Нищо не е в състояние да накара един заклет пушач да се превърне в маниак на тема здраве, освен проблемите със сърцето“ — помисли си тя, докато следваше солидната фигура на Корсак. Макар да

бе отслабнал след преживяния инфаркт, той бе все още достатъчно тежък, за да се кандидатира за лайнбекър; поне ѝ напомни за играч на този пост, докато си проправяше път сред типичната за петъчните вечери тълпа от посетители.

Минаха в отделението за непушачи, където въздухът беше малко по-чист. Той избра диванчето под ирландското знаме. По стената бяха окачени поставени в рамка пожълтели изрезки от „Бостън Глоуб“, статии за отдавна отишли си кметове и отдавна умрели политици. Семейство Кенеди и Тип О’Нийл, както и други прекрасни синове на Ейре, много от които бяха работили в Бостън.

Корсак се намести върху дървената пейка, натъпквайки обемистото си тяло зад масата. Въпреки това изглеждаше по-слаб, отколкото през август, когато бяха работили заедно върху разследването на няколко убийства. Сега Джейн не можеше да го погледне, без да си спомни това лято. Бръмчащите между дърветата мухи, ужасите, които бяха открили в гората, сред падналите листа. И досега в съзнанието ѝ внезапно проблясваха картини от онзи месец, когато двама убийци бяха обединили уменията си, за да осъществят ужасните си фантазии върху богати двойки. Корсак бе сред малцината, които знаеха какво въздействие ѝ бе оказал този случай. Дватамата се бяха борили заедно с чудовища и бяха оцелели, и така помежду им се бе създала здрава връзка, изкована и закалена в огъня на разследването.

И същевременно в Корсак имаше толкова много неща, които я отблъскваха.

Гледаше го как отпи голяма глътка ейл и облиза образувалия се над горната му устна мустак от пяна. Отново я порази маймунският му вид. Гъстите вежди, месестият нос, острите черни косъмчета по ръцете му. И начинът, по който вървеше — полюлявайки дебелиите си ръце, с устремени напред рамене, така както се движат човекоподобните маймуни. Знаеше, че бракът му е проблемен и че след пенсионирането си разполагаше с прекалено много свободно време. Като го видя сега, изпита чувство на вина, защото бе оставил няколко съобщения на телефонния ѝ секретар с предложение да вечерят заедно, но поради заетостта си не бе успяла да му отговори.

Щом се приближи, сервитьорката позна Ризоли и попита:

— Обичайната „Сам Адамс“ ли ще искате, детектив?

Джейн погледна чашата с бира на Корсак. Беше поразял от нея по ризата си, оставяйки редичка от мокри петна.

— О, не — отвърна тя. — Само една кола.

— Готови ли сте да поръчвате?

Ризоли отвори менюто. Тази вечер не ѝ се пиеше бира, но умираше от глад.

— Искам една „Салата на шефа“ и допълнително дресинг „Хиляда острова“. Риба и чипс. И гарнитура от пържени кръгчета лук. Може ли да ги донесете заедно? О, и ако обичате допълнително масло с хляба.

Корсак се засмя.

— Добре поръчваш, Ризоли.

— Гладна съм.

— Знаеш ли как ще се отразят на артериите ти всички тези пържени храни?

— Добре. В такъв случай няма да си вземеш от пържените ми кръгчета лук.

Сервитьорката погледна към Винс.

— А вие, сър?

— Печена на скара съомга, спестете маслото. И салата с винегрет.

Щом сервитьорката се отдалечи, Ризоли го изгледа невярващо.

— Откога си започнал да ядеш риба на скара? — попита тя.

— Откакто големият чичко отгоре ме цапардоса по главата с последно предупреждение.

— Ама наистина ли се храниш така? И това не е само за пред другите?

— Вече отслабнах с пет килограма. И го постигнах, без да пуша, тоест става въпрос за *истинско* намаляване на теглото. Не просто загуба на течности. — Облегна се назад; изглеждаше прекалено доволен от себе си. — Вече използвам дори бягащата пътечка.

— Шегуваш се.

— Записах се в клуб за поддържане на здравето. Изпълнявам упражнения за сърцето при успоредно следене на пулса, за да се поддържа най-здравословното натоварване. Чувствам се с десет години по-млад.

Може би искаше да чуе от нея „Изглеждаш с десет години по-млад“, но Джейн не го каза, защото нямаше да бъде вярно.

— Пет кила — повтори тя. — Радвам се за теб.

— Просто трябва да постоянявам — допълни той.

— И какво правиш? Пиеш бира?

— Алкохолът е допустим, не си ли чула? Последната дума на медицинското списание „Ню Ингленд Джърнъл ъв Медисин“. Изпиването на чаша червено вино е полезно за вените. — Кимна към колата, която сервитьорката постави пред Ризоли. — Какво ще вземеш с това? Винаги досега си поръчвала „Адамс ейл“.

Тя сви рамене.

— Не и тази вечер.

— Добре ли си?

Не, не съм добре. Бита карта съм и не мога дори да пия бира, без да се налага да тичам в тоалетната да повръщам.

— Много съм заета — отвърна лаконично младата жена.

— Да, чух. Как вървят нещата с монахините?

— Все още не знаем.

— Чух, че една от монахините станала майка.

— Къде го чу?

— Знаеш — наоколо.

— Какво още чу?

— Че сте измъкнали бебе от някакво езерце.

Разпространяването на новините беше неизбежно. Ченгетата споделяха помежду си. Споделяха със съпругите си. Спомни си всички участници в претърсването на езерцето, помощниците в моргата, техническия персонал, работещ на всяко местопрестъпление. Беше достатъчно само неколцина от тези хора да се разбърбят, и съвсем скоро дори пенсиониранията полицаи в Нютън знаеха детайлите. Страхуваше се от това, което щяха да пишат сутрешните вестници. Убийството само по себе си омагьосваше хората; а сега тук се намесваше и забранен секс, мощна подправка, която щеше да изостри и задържи по-дълго вниманието към случая.

Сервитьорката донесе храната. Поръчката на Ризоли зае по-голямата част от масата, блюдата напомняха семейно тържество. Тя атакува незабавно вечерята си, но пържените картофи се оказаха

толкова горещи, че изгориха устата ѝ, и се наложи да отпие от колата, за да охлади положението.

Въпреки уверения тон, с който бе изрекъл коментарите си за пържените храни, Корсак гледаше с копнеж пържените ѝ кръгчета лук. После отместа поглед към печената си съомга, въздъхна и взе вилицата.

— Искаш ли малко от кръгчетата? — попита Джейн.

— Не, всичко е наред. Както ти казах, искам да обърна посоката на живота си. Онзи инфаркт може да се окаже най-хубавото нещо, което ми се е случвало.

— Сериозно ли говориш?

— Да. Отслабвам. Отказах цигарите. Хей, струва ми се, че дори част от плешивите ми места по главата започнаха да се окосмяват отново.

И сведе глава, за да ѝ покаже плешивините си.

„Ако растат някакви косми, те са вътре, а не върху главата ти“ — помисли си тя.

— Да, правя много промени — додаде той. Замълча и се съсредоточи върху съомгата, но тя като че ли не му беше особено по вкуса. Обзета от съжаление, младата жена едвам се сдържа да не бутне към него чинията с пържения лук.

Но когато вдигна отново глава, той погледна към нея, а не към храната.

— Променям някои неща и вкъщи.

Нещо в начина, по който го каза, я смути. После я погледна, сякаш оголвайки душата си. Не ѝ се искаше да слуша подробностите, но виждаше колко е голяма нуждата му да ги сподели.

— Какво става вкъщи? — попита тя.

Вече отгатваше какво ще чуе.

— Ние с Даян... ти знаеш какво ставаше. Видя я.

Беше се запознала с Даян в болницата, докато Корсак се бе възстановявал от преживяния инфаркт. Още тогава ѝ бяха направили впечатление стъкленият поглед и завалената реч на съпругата му. Тя беше жива домашна аптечка, натъпкана с „Валиум“, кодеин... всичко от този род, което успяваше да измоли от лекарите си. Корсак бе обяснил, че този проблем е от години, но беше останал до Даян, защото е редно всеки съпруг да постъпи така.

— Как е сега Даян? — попита Ризоли.

— Същата. Все така натъпкана с успокоителни до оглупяване.

— Каза, че имало промени.

— Има. Аз я оставих.

Знаеше, че той очаква реакцията ѝ. Тя го гледаше несигурно, защото не знаеше дали да бъде щастлива или нещастна заради него. Не знаеше какво иска да види от нея.

— Божичко, Корсак — каза най-последно Джейн. — Сигурен ли си в това, което правиш?

— Никога не съм бил по-сигурен в каквото и да било друго в целия си скапан живот. Изнасям се идната седмица. Намерих си ергенско жилище, тук, на „Джамейка плейн“. Ще си го направя така, както искам. Телевизор с голям екран, големи тонколони, които да ти спукат тъпанчетата.

„На петдесет и четири години е, преживя инфаркт, а се държи като тийнейджър, който няма търпение да се изнесе в първия си самостоятелен апартамент“ — помисли си младата жена.

— Тя даже няма да забележи, че ме няма. Стига да продължавам да плащам сметките ѝ от аптеката, ще се чувства щастлива. Боже, не знам защо ми беше нужно толкова време, за да го направя. Пропилях си половината живот, но дотук, казвам ти. От сега нататък ще се възползвам от всяка минута.

— А дъщеря ти? Тя какво мисли?

Винс изсумтя.

— Да не мислиш, че дава пукнат грош? Единственото, което я вълнува, е как да вземе още пари. „Татко, имам нужда от нова кола. Татко, искам да отида в Канкун.“ Мислиш ли, че съм ходил някога в Канкун?

Тя се облегна назад и го погледна над чинията си с изстиващи кръгчета лук.

— Знаеш ли какво правиш?

— Да. Поемам в свои ръце контрола над живота си. — Направи пауза. И каза с нотка на недоволство: — Мислех, че ще се зарадваш за мен.

— Радвам се.

— Какъв е този поглед тогава?

— Какъв поглед?

— Сякаш виждаш да ми поникват криле.

— Просто трябва да свикна с новия Корсак. Все едно не съм те познавала.

— Това лошо ли е?

— Не. Поне вече не духаш цигарен дим в лицето ми.

При тези думи и двамата се засмяха. За разлика от предишния, новият Корсак нямаше да вмирише колата ѝ на цигари.

Той набучи на вилицата си лист маруля и го задъвка мълчаливо, смръщил вежди, сякаш се нуждаеше от цялата си концентрация само за това. Или да събере сили за онова, което предстои.

— Как вървят нещата между вас с Дийн? Продължавате ли да се виждате?

Въпросът, който бе зададен така непринудено, я свари неподготвена. Това бе последната тема, която ѝ се обсъждаше, последното, за което бе очаквала да заговори. Не беше крил, че не харесва Гейбриъл Дийн. Тя също не бе харесала Дийн, когато бе нахлул в разследването им през въпросния август и, след като бе показал значката си на агент на ФБР, се бе заел да го оглави.

Но няколко седмици по-късно нещата между нея и Дийн се бяха променили.

Джейн наведе очи към полупразните си чинии — апетитът ѝ внезапно се бе изпарил. Усещаше погледа на своя сътрапезник. Колкото повече чакаше, толкова по-малко щяха да повярват на отговора ѝ.

— Добре вървят — каза тя. — Искаш ли още една бира? Аз мога да изпия още една кола.

— Идвал ли е да те вижда напоследък?

— Къде е тази сервитьорка?

— Колко време мина? Две-три седмици? Месец?

— Не знам...

Тя махна към сервитьорката, която не забеляза сигнала ѝ и вместо това се запъти към кухнята.

— Какво, не си ли спомняш?

— Имам други неща на главата си, както знаеш — сопна се тя.

Издаде я тонът ѝ. Винс се отдръпна и я погледна с очите на полицаи. Очи, които виждат прекалено много.

— Един толкова добре изглеждащ мъж като него сигурно си мисли, че дамите ще го разграбят като топъл хляб — рече той.

— Какво би трябвало да означава това?

— Не съм толкова глупав, колкото изглеждам. Виждам, че нещо не е наред. Чувам го в гласа ти. И това ме тревожи, защото ти заслужаваш нещо по-добро. Много по-добро.

— Наистина не искам да говоря за това.

— Никога не съм му имал доверие. Казах ти го още тогава, през август. Струва ми се, че тогава ти също не му вярваше.

Ризоли махна отново на сервитьорката. И тя отново не ѝ обърна внимание.

— В служителите на ФБР има нещо подлично. Във всеки един от тях, когото съм срещал. Безупречно любезни са, но никога не са искрени с теб. Играят някакви игрички на надхитряване. Смятат се за нещо по-добро от ченгетата. Заради всички тези приказки, че федералните са голяма работа.

— Гейбриъл не е такъв.

— Не е ли?

— Не е.

— Говориш така само защото си падаш по него.

— Защо водим този разговор?

— Защото се тревожа за теб. Все едно падаш от скала, а ти дори не протягаш ръка за помощ. Не мисля, че си говорила с някого за това.

— Говоря с теб.

— Да, но не ми казваш нищо.

— Какво искаш да кажа?

— Не е идвал да те види напоследък, нали?

Ризоли не отговори, дори не го погледна. Вместо това се фокусира върху рисунката на стената зад него.

— И двамата сме заети.

Корсак въздъхна и поклати глава — жест на съжаление.

— Не е като да съм влюбена или нещо от този род. — Обзета от гордост, тя най-сетне срещна погледа му. — Да не мислиш, че ще се разпадна само защото някой мъж е решил да ме остави?

— Ами, откъде да знам.

Тя се засмя, но смехът прозвуча неестествено, насила дори в собствените ѝ уши.

— Става въпрос само за секс, Корсак. Харесва ти някой и предприемаш необходимото. Мъжете го правят постоянно.

— Искаш да кажеш, че не се различаваш от мъжете ли?

— Само недей да ми излизаш с този двоен стандарт.

— Не, искам да изясним едно нещо. Искаш да кажеш, че няма разбити сърца? Той си тръгва и ти се чувстваш добре?

Джейн го изгледа строго.

— Ще се почувствам добре.

— Е, така е добре. Защото той не го заслужава, Ризоли. Не заслужава да тъжиш заради него и една минута. И аз ще му го кажа като го видя следващия път.

— Защо правиш това?

— Какво правя?

— Месиш се. Нахлуваш в чужда територия. Нямам нужда от това. Имам си достатъчно проблеми.

— Знам.

— Но то не ти пречи да усложняваш положението.

Винс я гледа известно време, без да каже нищо. После сведе очи.

— Съжалявам — промълви той. — Но аз просто се старая с всички сили да бъда твой приятел.

От всички неща, които би могъл да каже, нищо не бе в състояние да я развълнува повече. Усети как се бори с напирещите сълзи, докато се взираше в плешивината на наведената му глава. Имаше моменти, когато я отблъскваше, когато я вбесяваше.

Но имаше също така моменти, когато неочаквано зърваше човека вътре, почтен човек с великодушно сърце, и я обземаше срам заради проявеното към него нетърпение.

Мълчаха, докато си обличаха палтата и излизаха от „При Дойл“, и от облака цигарен дим се озоваха сред побелялата от прясно навалял сняг нощ. Малко по-нагоре по улицата, от полицейското управление на „Джамейка плейн“ тръгна патрулна кола, чиито сини светлини бяха забулени от падащите снежинки. Двата проследиха с поглед отдалечаващия се автомобил и Ризоли се запита към каква ли криза се беше запътил. Винаги имаше по някоя криза. Двойки, които си крещяха и се биеха. Изгубени деца. Зашеметени шофьори, свити покрай катастрофиралите си коли. Толкова много различни съдби,

преплитащи се по безброй начини. Повечето хора се бяха оградили в малките си ъгълчета от вселената. А полицаят ги виждаше всичките.

— И какво ще правиш за Коледа? — попита Корсак.

— Ще отида при наш'те. Брат ми Франки пристига за празниците.

— Той ли беше във военноморските сили?

— Да. Каквото и да направи, от цялото семейство се очаква да падне на колене и да го боготвори.

— Уф! Съперничество между братя и сестри ли долавям?

— Не, аз отдавна изгубих съревнованието. Франки е пълноправен цар. А ти какво ще правиш за Коледа?

Винс сви рамене.

— Не знам.

В този отговор безпогрешно се долавяше молба за покана. Спаси ме от една самотна Коледа. Спаси ме от шибания ми живот. Но Джейн не можеше да го спаси. Не можеше да спаси дори самата себе си.

— Имам някоя и друга идея — побърза да добави той, прекалено горд, за да позволи мълчанието да се проточи. — Може да се забия към Флорида и да видя сестра си.

— Звучи добре. — Младата жена въздъхна, дъхът ѝ се превърна в облаче пара. — Е, трябва да се прибирам, за да поспя.

— Ако решиш да се видим пак някой път, имаш номера на мобилния ми телефон, нали?

— Да, имам го. Пожелавам ти да си прекараш прекрасно на Коледа.

И тръгна към автомобила си.

— Тъъ, Ризоли?

— Да?

— Знам, че все още си падаш по Дийн. Съжалявам, че казах онези неща за него. Просто мисля, че може да си намериш нещо по-добро.

Тя се засмя.

— Ще речеш, че мъжете чакат на опашка пред вратата ми.

— Е — произнесе Корсак, загледан към улицата. Изведнъж бе започнал да избягва погледа ѝ. — Има един, който чака.

Младата жена застина. „Моля те, не ми причинявай това. Моля те, не ме карай да те наранявам.“

Преди да бе успяла да реагира по някакъв начин, Винс се обърна рязко към колата си. Махна ѝ безгрижно, отвори вратата и се пъкна вътре. Джейн продължаваше да гледа след него, когато той потегли и гумите му вдигнаха във въздуха блестящ снежен пращец.

ЕДИНАЙСЕТ

Минаваше седем, когато Мора най-сетне се прибра вкъщи. Щом зави към алеята, видя запалените светлини. Не скромното шоу на няколко крушки, запалени от автоматични таймери, а жизнерадостните пламъчета на много запалени лампи, на някой, който я чакаше. А през пердетата в дневната успя да различи пирамида от многоцветни светлини.

Коледна елха.

Това бе последното, което бе очаквала да види. Спря пред вратата, загледана в премигващите цветове, спомняйки си коледите, когато тя бе украсявала елхата за Виктор, когато бе вземала деликатните топки от кутиите и ги бе окачвала по клонките, които оставяха тръпчивия си боров аромат по пръстите ѝ. Спомни си коледите преди това, в детството, когато баща ѝ я бе вдигал на рамене, да ѝ даде възможност да постави сребърната звезда на върха на елхата. Родителите ѝ не бяха пропуснали нито веднъж тази щастлива традиция, затова пък тя ѝ бе позволила прекалено бързо да се изплъзне от живота ѝ. Беше свързано с прекалено много разхвърляне, освен това имаше твърде много работа. Носенето на елхата, после изнасянето ѝ, след което тя се превръщаше в един от многото изсъхнали, покафенели боклуци, чакащи на тротоара да бъдат прибрани от боклукчийските камиони. Беше позволила всички тези неща да я разубедят. Беше забравила какво е да се радваш.

Щом влезе от студения гараж, в къщата я посрещна миризмата на печено пиле, чесън и розмарин. Колко хубаво беше да те посрещне уханието на приготвяща се вечеря и да знаеш, че някой те чака. Чу работещия в дневната телевизор и се насочи към звука, като събличаше палтото си, докато вървеше по коридора.

Виктор седеше с кръстосани крака на пода до елхата, опитвайки се да разплете омотаните гирлянди. Щом я видя, се засмя примирено.

— Не съм станал по-добър в това от времето, когато бяхме женени.

— Не съм очаквала нищо подобно — промълви Мора, оглеждайки светлините.

— Ами, помислих си, че вече е осемнайсети декември, а все още нямаш елха.

— Не ми остана време за това.

— Винаги остава време за Коледа, Мора.

— Каква промяна само. Преди ти беше този, който бе винаги прекалено зает, за да обръща внимание на празниците.

Той вдигна към нея погледа си от сребърните гирлянди.

— А ти вечно ще ме обвиняваш за това, нали?

Младата жена замълча, съжалила за последния си коментар. Припомнянето на стари обиди не беше добро начало за вечерта. Обърна се, за да закачи палтото си в стенния гардероб. И извика, докато беше с гръб към Виктор:

— Да ти донеса ли нещо за пиене?

— Каквото ще пиеш и ти.

— Дори да е момичешко питие?

— Бил ли съм някога сексист по отношение на коктейлите?

Тя се засмя и отиде в кухнята. Извади от хладилника зелени лимони и сок от червени боровинки. Отмери в шейкьра за коктейли трипъл сек^[1] и водка „Абсолют лимон“. Застанала до мивката, разклати течността и леда, усещайки как металният съд се покрива със скреж. При разтърсването на шейкьра се чуваха звуци като от тракането на зарче в чаша. „Всичко е хазарт, и най-вече — любовта. При последното си залагане изгубих — мислеше си тя. — А този път на какво залагам? За шанса да поправам нещата помежду ни? Или на още една възможност да си разбия сърцето?“

Разля ледената течност в две чаши за мартини и ги понесе към дневната, когато забеляза изхвърлените в кофата за боклук опаковки от готова храна, купена от ресторант. Усмихна се. Значи все пак Виктор не се бе превърнал като по магия в главен готвач. Вечерята им днес беше дело на друг главен готвач — на въпросния ресторант.

Когато влезе в дневната, установи, че Виктор се е отказал от окачването на гирляндите и прибира празните кутии с коледна украса.

— Положил си доста усилия — рече тя, като постави чашите за мартини върху масичката за кафе. — Крушки, светлинки и всичко останало.

— Не намерих никаква коледна украса в гаража ти.

— Оставих всичко в Сан Франциско.

— И не си си купувала?

— Не съм правила елхи.

— Минаха три години, Мора.

Тя седна на дивана и спокойно отпи от коктейла си.

— А ти кога за последен път извади кутията с коледни лампички?

Той не отговори, а се съсредоточи върху подреждането на празните кутии. Когато най-после заговори, го направи, без да я погледне.

— И на мен не ми беше до празнуване.

Телевизорът все така работеше, но макар звукът му вече да беше спрял, по екрана пробягваха отвличащи вниманието картини. Виктор взе дистанционното и го изключи. После седна на дивана на комфортно разстояние от Мора, така че да не я докосва, но същевременно достатъчно близо, за да остави вратата отворена за всякакви възможности.

Погледна чашата за мартини, която му беше донесла.

— Розово е — заяви той с нотка на изненада.

— Космополитън. Предупредих те, че е момичешко питие.

Виктор отпи.

— Ако съдим по вкуса му, момичетата се забавляват много добре.

Поседяха тихо известно време, отпивайки от чашите си пред премигващите коледни светлинки. Сцена на домашен уют и комфорт, но Мора се чувстваше по всякакъв друг начин, но не и отпусната. Не знаеше какво да очаква от тази вечер и не знаеше какво очаква *той*. Всичко, свързано с него, беше смущаващо познато. Уханието, начинът, по който косата му отразяваше светлината. И дребните подробности, които винаги ѝ се бяха стрували много мили, защото отразяваха откритата му природа, лишена от всякакви претенции: износената риза, избелелите джинси. Същият стар „Таймек“, който носеше, откакто го познаваше. „Не мога да отида в страна от Третия свят и да заявя, че съм там, за да помагам, когато нося на китката си «Ролекс».“ — беше казал той. Виктор в ролята на Човека от Ла Манча, сражаващ

се с вятърните мелници на мизерията. Тя може и да се бе уморила от тази борба още преди години, но той продължаваше да я води.

И нямаше как да не му се възхищава за това.

Той остави чашата.

— Днес отново гледах за монахините. По новините.

— Какво казаха?

— Полицията ровила из някакво езерце зад манастира. За какво е всичко това?

Мора се облегна назад; алкохолът започваше да сваля напрежението от раменете ѝ.

— Откриха бебе в езерото.

— На монахинята ли?

— Чакаме ДНК-анализът да го потвърди.

— Но ти не се съмняваш, че това е нейното бебе?

— Трябва да е нейното. Или случаят ще се усложни невероятно много.

— Значи ще можете да откриете бащата. След като разполагате с ДНК.

— Първо ни е нужно име. И дори да установим родителството, винаги остава въпросът дали сексът е бил по взаимно съгласие или става дума за изнасилване. Как можеш да докажеш едното или другото без свидетелските показания на Камий?

— Така или иначе, това изглежда възможен мотив за убийството.

— Абсолютно.

Младата жена изгълта остатъка от питието си и остави чашата. Беше сгрещила като пи преди вечерята. Алкохолът и липсата на сън замъгляваха мисленето ѝ. Тя потърка слепоочията си, опитвайки се да принуди мозъка си да запази остротата на мисълта ѝ.

— Би трябвало да те понахраня, Мора. По всичко личи, че си имала тежък ден.

Тя се засмя насила.

— Гледал ли си филма, в който малкото момченце казва: „Виждам мъртви хора“?

— „Шесто чувство“.

— Е, аз ги виждам непрекъснато и това ме изморява. Ето това ми развали настроението. Вече е почти Коледа, а на мен дори не ми е минало през ума да купя елха, защото продължавам да виждам

лабораторията за аутопсии в мислите си. Продължавам да усещам миризмата ѝ по дланите си. Като се прибера вкъщи след ден като днешния, в който съм направила две аутопсии, не мога да мисля за приготвяне на вечеря. Не съм в състояние дори да погледна парче месо, без да се сетя за мускулни влакна. Единственото, с което мога да се справя, е един коктейл. И тогава наливам питието и щом помириша алкохола, отново се връщам в лабораторията. Спирт, формалин — и двете имат остра миризма.

— Никога не съм те чувал да говориш така за работата си.

— Никога не съм се чувствала така смазана от нея.

— Не звучиш като неуязвимата д-р Айлс.

— Знаеш, че не съм неуязвима.

— Много добре играеш тази роля. Умна, елегантна и недосегаема за куршумите. Даваш ли си сметка до каква степен беше наплашила студентите си в Калифорнийския университет? Всички се страхуваха от теб.

Тя поклати глава и се засмя.

— Кралицата на мъртвите.

— Какво?

— Така ме наричат ченгетата тук. Не в лицето ми. Но го научих покрай агенция „Партенка“.

— Това ми допада. Кралицата на мъртвите.

— Аз пък го мразя. — Мора затвори очи и се облегна на възглавниците. — Името е подходящо за вампир. Намеква за нещо гротескно.

Не го чу как се изправя от дивана и застава зад гърба ѝ. Затова се стресна, когато внезапно усети дланите му върху раменете си. Притихна, всяко нервно окончание вибрираше от живот, болезнено чувствително към докосването му.

— Отпусни се — прошепна Виктор, докато пръстите му масажираха мускулите ѝ. — Така и не се научи да го правиш.

— Недей, Виктор.

— Никога не сваляш гарда си. Не искаш никога някой да те види в друга, освен в перфектна форма.

Пръстите му потъваха дълбоко в раменете и врата ѝ. Сондирайки, проучвайки. В отговор тя се напрегна дори още повече, мускулите ѝ се стегнаха в самозащита.

— Нищо чудно, че си уморена — рече той. — Щитът ти винаги е вдигнат. Не можеш просто да седиш и да се наслаждаваш, когато някой те докосва.

— *Недей.* — Дръпна се и се изправи. Когато се обърна с лице към него, все още усещаше, че кожата ѝ е настръхнала от допира на ръцете му. — Какво става, Виктор?

— Опитвах да ти помогна да се отпуснеш.

— Достатъчно съм отпусната, благодаря.

— Навита си до крайност като пружина и мускулите ти сякаш всеки момент ще се скъсат от натягане.

— Е, ти какво очакваш? Не знам какво правиш тук. Не знам какво искаш.

— Какво ще кажеш просто да станем отново приятели?

— Можем ли да станем?

— Защо не?

Още преди да срещне погледа му усети, че се изчервява.

— Защото ни свързва прекалено дълга история. Прекалено много неща. Прекалено голямо... — „Привличане“ — помисли си, но не изрече думата.

Вместо това каза:

— И без това не съм сигурна, че мъжете и жените могат да бъдат просто приятели.

— Тъжно е да вярваш в подобно нещо.

— Но е реалистично. Всеки ден работя с мъже. Знам, че ги плаша и искам да бъде така. Искам да виждат в мен авторитетна фигура. Мозък и бяла престилка. Защото започнат ли да мислят за мен като за жена, сексът непременно ще се появи в картината.

Виктор изсумтя.

— И това би развалило всичко.

— Да, точно така.

— Няма значение какъв авторитет размахваш над главите им. Мъжете ще те гледат и всеки един от тях ще вижда една привлекателна жена. Винаги ще бъде така, освен ако не си сложиш чувал върху главата. Сексът винаги участва в играта. Не можеш да го изключиш.

— Ето защо не можем да бъдем просто приятели.

Взе празните чаши и се върна в кухнята.

Той не я последва.

Застана край мивката, забила поглед надолу в чашите; вкусът от зеления лимон и водката бе все така отчетлив в устата ѝ, уханието му бе все толкова свеж спомен. Да, сексът действително участваше в играта, вършеше своите лудории, развяваше пред ума ѝ картини, които тя опитваше безуспешно да изхвърли. Спомни си нощта, когато се бяха прибрали късно от кино и бяха започнали да се разсъбличат един друг в мига, в който бяха престъпили прага на дома си. Как се бяха любили толкова трескаво, почти грубо направо на дъсчения под, че се бе почувствала обладана като уличница. И това ѝ бе доставило удоволствие.

Хвана се здраво за мивката и чу как дишането ѝ се ускорява, тялото ѝ вземаше решение самостоятелно, бунтувайки се срещу логиката, която го бе подложила на принудително целомъдрие през всичките тези месеци.

Сексът винаги участва в играта.

Входната врата се затвори с трясък.

Обърна се стресната. Втурна се към дневната и видя само премигващата елха, но не и Виктор. Погледна през прозореца и го забеляза да се качва в колата си, а след това чу шума на двигателя.

Хукна през главния вход, обувките ѝ се хлъзгаха по заледената пътека, когато забърза към автомобила.

— Виктор!

Моторът внезапно млъкна и фаровете угаснаха. Той излезе и я погледна; главата му представляваше само тъмен силует над покрива на колата. Вятърът духна и Мора премигна, за да предпази очите си от щипещите снежни иглички.

— Защо си тръгваш? — попита тя.

— Влизай вътре, Мора. Много е студено.

— Но защо си тръгваш?

Дори в мрака видя белезникавия облак пара от въздуха, който бе издишал с чувство на безсилие.

— Ясно е, че не ме желаеш тук.

— Върни се. Искам да останеш.

Заобиколи колата и застана пред него. Вятърът пронизваше тънката ѝ блуза.

— Просто ще започнем да се караме, както правим винаги.

Понечи да влезе отново в автомобила.

Тя го сграбчи за якето и го дръпна. В този миг, докато той се обръщаше да я погледне, Мора разбра какво ще стане после. Може и да беше безразсъдно, но в този момент тя искаше това да се случи.

Не се наложи да я придърпва в обятията си. Тя вече беше там, заровила лице в топлината на тялото му, а устата ѝ търсеше неговата. Познат вкус, познати миризми. Телата им си съответстваха едно на друго, както винаги. Вече трепереше, колкото от студ, толкова и от възбуда. Той я притисна в обятията си и тялото му я защитаваше от вятъра, докато се целуваха, вървейки към входната врата. Внесоха малко снежен прашец, влизайки в къщата, бляскави частици, които полетяха на пода, когато Виктор свали якето си.

Така и не стигнаха до спалнята.

Тук, във вестибюла, тя се зае с копчетата на ризата му, след като я измъкна от панталоните. Кожата под нея се стори пареща на измръзналите ѝ пръсти. Махна плата, копнеейки за топлината му, изпълнена с почти отчаяно желание да я усети по кожата си. Когато стигнаха до дневната, блузата ѝ вече беше разкопчана, ципът на панталоните ѝ — свален. Прие го отново в тялото си. В живота си.

Светлинките на елхата премигнаха като многоцветни звезди, когато се отпусна на пода под него. Но дори тогава продължи да вижда трепкащите светлини като небосклон от различни цветове. Телата им се люлееха в изкусен танц, без непохватност, без несигурността на първите любовни срещи. Познаваше докосването му, движенията му, а когато удоволствието я завладя и от гърлото ѝ се изтръгна вик, не се смути. Тригодишната раздяла бе пометена само с този акт; след него двамата останаха да лежат наред пръснатите в безпорядък дрехи, прегръдката му ѝ се струваше добре позната като използвано до изтъняване одеяло.

Когато отвори отново очи, Мора установи, че Виктор я гледа.

— Ти си най-хубавото нещо, чиито обвивки съм свалял под коледната елха — произнесе той.

Тя се загледа в сребрилата гирлянда, която хвърляше отблясъци от едно клонче на елхата.

— Точно така се чувствам — промълви младата жена. — Без обвивки. Разголена.

— Като те слуша, човек ще помисли, че това не е хубаво.

— Зависи какво ще се случи след това.

— Какво ще се случи след това?

Мора въздъхна.

— Не знам.

— Какво искаш да се случи?

— Не искам да бъда наранена отново.

— Страхуваш се, че ще направя точно това.

Тя го погледна.

— Преди го направи.

— Ние се наранихме взаимно, Мора. По много различни начини.

Хората, които се обичат, винаги го правят, без да го искат.

— Ти имаше връзка с друга жена. Аз какво направих?

— Така няма да стигнем доникъде.

— Искам да знам — настоя тя. — Как те нараних аз?

Той се завъртя така, че да легне до нея, без да я докосва, вперил погледа си някъде в тавана.

— Помниш ли деня, в който трябваше да замина за Абиджан?

— Помня — отвърна тя.

Още усещаше горчивината.

— Признавам, страшно беше да те оставя, но се налагаше да замина. Аз бях единственият, който беше в състояние да се справи с преговорите. Трябваше да бъда там.

— В деня след погребението на баща ми? — Тя го погледна. — Аз *имах нужда* от теб. *Имах нужда* да останеш вкъщи при мен.

— *One Earth* също имаше нужда от мен. Можеше да изгубим целия контейнер с медицински доставки. Ситуацията не търпеше отлагане.

— Е, аз го приех, нали?

— Това е точната дума. *Прие* го. Но знаех, че си страшно недоволна.

— Защото това се случваше непрекъснато. Годишнини, рождени дни, погребения... нищо не те задържаше вкъщи. Аз винаги оставах на второ място.

— И до това именно се свеждаше всичко, нали? Трябваше да избира между теб и *One Earth*. А аз не исках да избирам. Не мислех, че трябва да го правя. Не и когато залогът беше толкова голям.

— Не можеш да спасиш света сам.

— Мога да направя дяволски много добри неща. Някога и ти вярваше в това.

— Но в крайна сметка всеки изгаря. Години наред си обсебен от мисълта за хората, умиращи в други страни. Но една сутрин се събуждаш с желанието да се фокусираш върху собствения си живот. Да имаш свои деца. Но на теб така и не ти остана време и за *това*. — Пое дълбоко въздух и усети как сълзите напират в гърлото ѝ при мисълта за бебетата, които бе искала и които вероятно никога нямаше да има. Бременността на Джейн Ризоли също бе поставила болезнено на дневен ред липсата на деца в живота на Мора. — Уморих се да бъде омъжена за светец. Исках да имам съпруг.

Минаха няколко секунди. Коледните светлилки над нея се смесиха в цветни петна.

Виктор протегна ръка, за да вземе дланта ѝ.

— Както виждам, аз съм този, който се е провалил — промълви той.

Мора преглътна и цветните петна се проявиха отново до премигващи светлилки.

— Двамата се провалихме.

Той продължи да стиска ръката ѝ здраво в дланта си, сякаш се страхуваше, че ако я пусне, няма да му бъде дадена втора възможност за контакт.

— Може да говорим каквото си искаме — додаде тя, — но аз не виждам нещо да се е променило между нас.

— Знаем какво не беше както трябва.

— Което не значи, че ще успеем да променим нещата този път.

— Не е необходимо да правим нищо, Мора — произнесе тихо Виктор. — Може просто да бъдем заедно. Това не е ли достатъчно за момента?

„Просто да бъдем заедно.“ Звучеше лесно и просто. Както лежеше до него, със сплетени ръце, тя си помисли: „Да, това мога да направя. Мога да бъда достатъчно безстрашна, за да спя с теб и да не ти позволя да ме нараниш“. Секс без любов — мъжете му се наслаждават, без дори да се замислят. Защо да не може да го направи и тя?

„Може би този път — прошепна някакво жестоко гласче, — неговото сърце ще бъде разбито.“

[1] Ликьор, с основен вкус на портокал, широко използван за приготвяне на коктейли. — Бел.прев. ↑

ДВАНАЙСЕТ

Пътуването до Хаянис Порт трябваше да им отнеме само два часа, на юг по шосе № 3 и после по шосе № 6 до Кейп Код, но се наложи Ризоли да използва тоалетна на два пъти, така че стигнаха до Сагамор Бридж едва в три следобед. Щом прекосиха моста, изведнъж се озоваха в земята на крайморските ваканции. Пътят водеше през поредица от малки градчета, като огърлица от красиви мъниста, нанизани покрай Кейп. Досега Ризоли винаги бе ходила в Хаянис Порт през лятото, когато пътищата бяха задръстени с автомобили и пред будките за сладолед се точеха опашки от хора по тениски и шорти. Никога не бе идвала в студен зимен ден като днешния, когато прозорците на половината ресторанти бяха заковани и само тук-там някоя смела душа се движеше по тротоарите, закопчала палтото си догоре, за да се предпази от вятъра.

Фрост зави по Оушън стрийт и измърмори учудено:

— Боже, виж само размерите на тези къщи.

— Искат ли ти се да се преместиш в някоя от тях?

— Може би като спечеля първите си десет милиона.

— По-добре Алис да започне да играе лотария, защото със сигурност няма да ги изкараш от заплатата си.

Следвайки писмените указания за посоката, те минаха между две гранитни колони и широката алея ги отведе пред красива къща почти до самата вода. Джейн излезе от колата и застина на място, треперейки от вятъра, за да се възхити на посребрените от солта керемиди и на трите кулички, гледащи към морето.

— Можеш ли да повярваш, че е оставила всичко това, за да стане монахиня? — промълви тя.

— Когато Господ те призове, струва ми се, че трябва да Го последваш.

Младата жена поклати глава.

— Аз? Бих го оставила да си звъни на вратата.

Изкачиха стъпалата пред входната врата и Фрост натисна бутона на звънеца.

Появи се дребна тъмнокоса жена, която отвори вратата само колкото да надникне през нея.

— От бостънската полиция сме — обясни Ризоли. — Ние ви се обадохме днес. Идваме да се срещнем с мисис Мажин.

Жената кимна и отстъпи встрани, за да им направи път.

— Тя е в Морската стая. Ще ви покажа пътя дотам.

Вървяха по полиран под от тиково дърво, покрай стени, по които висяха платна с изображения на кораби и бурно море. Джейн си представи как малката Камий бе расла в тази къща, как бе тичала по лъскавия под. Но всъщност дали беше тичала? Може би ѝ е било разрешено само да върви тихо и уравновесено сред антиките?

Жената ги заведе в обширно помещение, чиито френски прозорци гледаха към морето. Гледката към сивата, надиплена от вятъра вода беше толкова драматична, че моментално привлече погледа на Ризоли и в началото тя не се фокусира върху обстановката вътре. Но дори докато съзерцаваше водата, усети киселата миризма в стаята. Миризмата на урина.

Обърна се към източника ѝ: мъж, легнал в болнично легло край прозорците, сякаш изложен на показ като живо произведение на изкуството. На стол до него седеше жена с кестеняви коси, която се изправи, за да посрещне посетителите си. В лицето ѝ Джейн не видя нищо от чертите на Камий. Красотата на Камий беше деликатна, почти ефирна. Тази жена беше цялата блясък и лустро, косата ѝ беше подрязана безупречно, веждите ѝ бяха изскубани и образуваха извити дъги, като крила на чайки.

— Аз съм Лорън Мажин, втората майка на Камий — каза тя и подаде ръка на Фрост.

Някои жени пренебрегват представителите на своя пол и се фокусират само върху мъжете в стаята, и тя очевидно бе една от тях, тъй като бе насочила цялото си внимание към Бари Фрост.

— Здравейте — започна Джейн, — говорихме по телефона. Аз съм детектив Ризоли, а това е детектив Фрост. И двамата съжаляваме много за вашата загуба.

Едва тогава Лорън благоволи да погледне към своята посетителка.

— Благодаря — отвърна лаконично тя. Погледна към тъмнокосата жена, която им беше отворила вратата. — Мария, можеш ли да кажеш на момчетата да дойдат? Полицията е тук. — Обърна се отново към гостите си и посочи към един диван. — Заповядайте, седнете.

Ризоли се озова седнала по-близо до болничното легло. Погледна дланта на мъжа, свита като щипка, и лицето му, едната половина на което бе увиснала в неподвижна безжизнена маска, и си спомни последните месеци от живота на своя дядо. Как бе лежал в леглото си в дома за възрастни хора, с напълно съзнателен и гневен поглед, затворник на тяло, което вече не се подчиняваше на заповедите му. Видя подобна осъзнатост в очите и на този човек. Той гледаше право към нея, към тази посетителка, която не познаваше, и съзря отчаяние и унижение в него. Безпомощността на човек, чието достойнство е отнето. Може би не беше на много повече от петдесет години, но тялото му го беше предало. По брадичката му проблясваше вадичка слюнка и се стичаше на възглавницата. На близката маса се виждаха всевъзможни приспособления, необходими за поддържането на комфорта му: кутии Ensure, гумени ръкавици и мокри кърпички, кутия памперси за възрастни. Целият му живот беше сведен до събиращите се на една маса продукти за поддържане на хигиената.

— Сестрата, която е нощна смяна, закъснява малко, затова се надявам, че нямате нищо против да постоите тук, докато държа под око Рандъл — каза Лорън. — Преместихме го в тази стая, защото винаги е обичал морето. Сега може да го гледа през цялото време. — Взе хартиена кърпичка и внимателно избърса слюнката от устата му. — Така. Сега е по-добре. — Обърна се към двамата детективи. — Виждате защо не исках да измина целия път до Бостън. Не ми се ще да го оставям прекалено дълго с медицинските сестри. Той започва да се вълнува. Не може да говори, но знам, че му липсвам, когато ме няма. — Намести се във фотьойла си и се фокусира върху Фрост. — Има ли някакъв напредък в разследването?

И този път отговори Ризоли, твърдо решила да задържи вниманието на своята домакиня и раздразнена, че то продължава да се изплъзва и да се насочва другаде.

— Открихме нови улики — каза тя.

— Но не сте изминали всичкия път до Хаянис, само за да ми го съобщите.

— Не. Дойдохме да поговорим по някои въпроси, чието разискване е най-добре да стане лично.

— И сте искали да ни хвърлите поглед, предполагам.

— Искахме да добием представа за миналото на Камий. За семейството ѝ.

— Е, ето ни. — Лорън махна с ръка. — Това е къщата, в която израсна. Трудно е човек да си го представи, нали? Защо би напуснала нещо подобно, за да отиде в манастир. Рандъл ѝ даваше всичко, което би могло да поиска едно момиче. Чисто ново „Бе Ем Ве“ за рождения ден. Собствено пони. Гардероб, пълен с тоалети, които почти не е обличала. Тя обаче предпочете да носи черно през останалата част на живота си. Предпочете... — Лорън поклати глава. — Все още не можем да проумеем станалото.

— И двамата ли не бяхте доволни от решението ѝ?

— О, аз щях да го преживея. Все пак това си е нейният живот. Но Рандъл така и не го прие. Все се надяваше, че тя ще промени решението си. Че ще се умори от това, което монахините правят по цял ден, каквото и да е то, и в крайна сметка ще се прибере у дома. — Погледна към съпруга си, който лежеше безмълвно в леглото. — Мисля, че затова получи този удар. Тя беше единственото му дете и той така и не повярва, че го е оставила.

— А какво е станало с родната майка на Камий, мисис Мажин? По телефона ми казахте, че е мъртва.

— Камий е била само на осем години, когато се е случило.

— Какво се е случило?

— Ами, наричат го случайно предозиране, но дали изобщо някой от тези инциденти е наистина случайна злополука? Рандъл бе вдовец вече от няколко години, когато се запознахме. Аз имам двама сина от първия си брак, а Рандъл имаше Камий.

— От колко време сте женени?

— Почти седем години. — Погледна към съпруга си. И добави примирено: — За добро или за лошо.

— Бяхте ли близки със заварената си дъщеря? Тя споделяше ли с вас?

— Камий ли? — Лорън поклати глава. — Трябва да бъда напълно откровена. Така и не се сблизихме истински, ако имате предвид това. Тя беше вече тринайсетгодишна, когато се запознах с Рандъл, а знаете какви са децата на тази възраст. Не искат да имат нищо общо с възрастните. Не че се е отнасяла към мен като към злата мащеха или нещо от този род. Просто не почувствахме близост една към друга, струва ми се. Аз се опитах, положих действително усилия, но тя беше винаги толкова...

Спря внезапно, сякаш се страхуваше, че ще каже нещо, което не трябва.

— Коя е думата, която търсите, мисис Мажин?

Лорън се замисли.

— Странна — произнесе най-сетне. — Камий беше странна. — Погледна към съпруга си, който бе вперил поглед в нея, и побърза да добави: — Съжалявам, Рандъл. Знам, че е ужасно да казвам подобно нещо, но хората са от полицията. Искат да чуят истината.

— Какво имате предвид под „странна“? — попита Фрост.

— Случвало ли ви се е, като отидете на някое парти, да видите някой, който стои сам? Някой, който не иска да ви погледне в очите? Тя беше вечно самичка в някой ъгъл или скрита в стаята си. Не ни е минало през ума какво прави там. Молила се е! Падала на колене и се молила. Четяла книгите, които вземала от едно от момичетата католички в училище. Ние даже не сме католици, а презвитерианци. Но тя е правела всичко това, заключена в стаята си. Налагала се с един колан, можете ли да повярвате? За да се пречисти. Откъде им идват подобни идеи?

Отвън вятърът пръскаше прозорците със ситна морска сол. Рандъл Мажин изохка тихо. Ризоли забеляза, че гледаше право в нея. Отвърна на погледа му, питайки се каква част от този разговор му бе понятна. „Пълното разбиране би било най-голямото проклятие — помисли си тя. — Да знаеш за всичко, което става около теб. Да знаеш, че дъщеря ти, единственото ти родно дете, е мъртва. Да знаеш, че съпругата ти се чувства обременена от грижите за теб. Да знаеш, че ужасната миризма, която си принуден да вдишваш, идва от теб самия.“

Чу стъпки и се обърна. В стаята влязоха двама млади мъже. Те явно бяха синове на Лорън, имаха същата червеникавокестенява коса, със същите красиви черти, отпечатани върху лицето. Макар да бяха

облечени небрежно с джинси и суичъри, и те като майка си успяваха да изглеждат стилно и да излъчват увереност в себе си. „От сой са“ — помисли си Джейн.

Протегна ръка и се ръкува с тях. Направо го твърдо, установявайки авторитета си.

— Аз съм детектив Ризоли — каза тя.

— Това са синовете ми — Блейк и Джъстин — представи ги Лорън. — Прибраха се от колежа за празниците.

„Синовете ми“ — беше казала тя. Не „нашите синове“. В това семейство създаденото чрез брака роднинство не бе смесило напълно линиите на любовта. Дори след седемгодишен брак нейните синове бяха все така нейни, а дъщерята на Рандъл — негова дъщеря.

— Това са бъдещите адвокати на семейството — додаде Лорън. — Всичките им спорове край масата за хранене им осигуряват доста голяма практика за съдебната зала.

— Дискусии, мамо — поправи я Блейк. — Наричаме ги „дискусии“.

— Понякога не успявам да доловя разликата.

Момчетата седнаха с лекотата и грацията на спортисти и погледнаха към Ризоли, сякаш очакваха забавлението да започне.

— Значи следвате, така ли? — попита тя. — В кой колеж?

— Аз съм в „Амхърст“ — отвърна Блейк. — А Джъстин е в „Бодън“.

И двамата бяха на неголямо разстояние от Бостън, което лесно можеше да се измине с кола.

— И искате да станете адвокати? И двамата ли?

— Аз вече изпратих молба за приемане в няколко правни университета — поясни Блейк. — Ще уча медийно право. Може би ще работя в Калифорния. Втората ми специалност е филмово изкуство, което ще ми помогне да положа стабилни основи за това.

— Да, и освен това иска да се размотава с готини актриси — обади се Джъстин. С този коментар си заслужи игриво сръгване в ребрата. — Е, така си е!

Ризоли се зачуди що за братя бяха тези двама младежи, след като можеха да бърбят така безгрижно, когато доведената им сестра бе убита само преди дни и тялото ѝ все още се намираще в моргата.

— Кога сте виждали за последен път сестра си? — попита тя.

Блейк и Джъстин се спогледаха и отговориха почти едновременно:

— На погребението на баба.

— През март ли? — Тя погледна към Лорън. — Когато Камий е дошла да посети семейството си?

Лорън кимна.

— Трябваше да изпратим молба до църквата, за да я пуснат да се прибере за заупокойната служба. Все едно да молиш да пуснат някого от затвора за няколко дена под гаранция, че няма да избяга. Не повярвах, когато не й разрешиха да си дойде отново през април, след като Рандъл получи инфаркта. За собствения й баща! И тя просто прие решението им. Правеше това, което й кажеха да прави. Човек започва да се пита какво се случва в тези манастири, че се страхуват толкова да пускат навън монахините. Какво малтретиране крият. Но на нея вероятно именно поради това й харесваше да стои там.

— Защо мислите така?

— Защото тя копнееше точно за това. За наказанието. Болката.

— Камий ли?

— Казах ви, детектив, беше странна. На шестнайсет години реши да свали обувките и да ходи боса. През януари. Навън беше десет градуса! Слугинята я заварила да стои наред снега. Разбира се, всичките ни съседи скоро също научиха за това. Наложиха се да я закарват в болницата заради измръзванията. Обяснила на лекаря, че го направила, защото светците страдали и тя също искала да изпита болка. Мислеше, че това ще я приближи до Бог. — Лорън поклати глава. — Какво можеш да сториш с такова момиче?

„Да го обичаш — помисли си Ризоли. — Да опиташ да го разбереш.“

— Искан да се консултира с психиатър, но Рандъл не даваше и дума да се издума за това. Той никога не прие, че собствената му дъщеря е...

Лорън направи пауза.

— Просто го кажи, мамо — обади се Блейк. — Тя беше луда. Всички бяхме на това мнение.

Бащата на Камий изохка тихичко. Лорън се изправи, за да избърше отново потеклата от устата му сребриста струйка слюнка.

— Ама къде е тази сестра? Трябваше да дойде в три.

— Колко време остана Камий, когато си дойде през март? — попита Фрост.

Лорън го изгледа разсеяно.

— Около седмица. Можеше да остане по-дълго, но предпочете да се върне в манастира бързо.

— Защо?

— Вероятно не й беше приятно да е близо до много хора. Много от роднините ми в Нюпорт бяха дошли за погребението.

— Казахте, че била саможива.

— Меко казано.

— Имаше ли много приятели, мисис Мажин? — поинтересува се Джейн.

— Ако е имала, никога не е водила никой от тях вкъщи, за да ни запознае.

— Ами в училище?

Ризоли погледна към двете момчета, които на свой ред се спогледаха.

Джъстин отвърна ненужно грубо:

— Само такива, които никое момче не би погледнало.

— Имах предвид гаджета.

Лорън се изсмя шокирано.

— Гаджета? Когато единствената й мечта беше да стане Божия невеста?

— Била е привлекателна млада жена — каза Джейн. — Вие може и да не сте го виждали, но съм убедена, че е имало момчета, които са го забелязали. Момчета, които са проявявали интерес към нея.

Погледна към синовете на своята домакиня.

— Никой не искаше да излиза с нея — заяви Джъстин. — Щяха да му се присмиват.

— А когато се прибра през март? Прекарваше ли време в компанията на някакви приятели? Някой мъж прояви ли особен интерес към нея?

— Защо питате все за гаджета? — възкликна Лорън.

Ризоли не виждаше начин да не им каже истината.

— Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но малко преди да бъде убита, Камий е родила. Бебето е умряло при раждането.

Погледна отново към братята.

И двамата я гледаха с еднакво изумление.

Единственият звук, който се чуваше в стаята през следващите няколко секунди, беше идващият откъм морето вятър, който се блъскаше в прозорците.

— Вие не четете ли вестници? — попита Лорън. — За всички ужасии, които правят свещениците? Тя живя в манастир през последните две години! Под *техния* надзор, под *тяхната* власт. Би трябвало да говорите с тях.

— Вече разпитахме единствения свещеник, който е имал достъп до манастира. Той ни даде доброволно ДНК. В момента го изследват.

— Значи все още не знаете дали бащата не е той. Защо тогава ни притеснявате с тези въпроси?

— Бебето трябва да е било заченато някъде през март, мисис Мажин. Месецът, когато е дошла тук за погребението.

— И вие мислите, че това се е случило *тук*?

— Къщата ви е била пълна с гости.

— И какво очаквате да направя? Да се обадя на всеки мъж, който ни е посетил през тази седмица? „О, между другото, случайно да си спал с доведената ми дъщеря?“

— Разполагаме с ДНК на бебето. С ваша помощ бихме могли да идентифицираме бащата.

Лорън скочи от стола си.

— Искам да напуснете веднага.

— Доведената ви дъщеря е мъртва. Не искате ли да открием убиеца ѝ?

— Търсите го не където трябва. — Тръгна към вратата и извика: — Мария! Можеш ли да изпратиш полицаите?

— ДНК ще ни даде отговора, мисис Мажин. Само с вземането на няколко проби от слюнка бихме могли да отхвърлим всички неверни подозрения.

Лорън се обърна към Джейн.

— В такъв случай започнете със свещениците. И оставете семейството ми на мира.

Ризоли влезе в колата и затвори вратата. Докато Фрост оставяше двигателя да загрее, тя се взря в къщата, спомняйки си колко се бе

впечатлила, когато я видя за първи път.

Преди да срещне хората вътре.

— Сега знам защо Камий е напуснала дома си — рече тя. — Представи си какво е да пораснеш в тази къща. С тези братя. С тази втора майка.

— Струва ми се, че се разстроиха много повече от нашите въпроси, отколкото от смъртта на момичето.

Докато минаваха между гранитните колони Джейн хвърли прощален поглед назад към къщата. Представи си едно момиче, което се носи като дух из просторните ѝ помещения. Момиче, иронизирано от втората си майка, пренебрегвано от втората си майка. Момиче, чиито надежди и мечти са осмивани от хората, които би трябвало да го обичат. „Всеки ден в тази къща е носел поредния тежък удар за душата ти, по-болезнен от болката на замръзналите ти крака, когато си ходила боса по снега. Искала си да се доближиш до Бог, да познаеш безусловната топлина на Неговата любов. Заради това те са ти се присмивали, или са те съжелявали, или са ти обяснявали, че мястото ти е в кабинета на психиатъра. Нищо чудно, че манастирските стени са ти се сторили толкова гостоприемни.“

Ризоли въздъхна и се обърна към пътя.

— Да се прибираме — каза тя.

— Тази диагноза ме озадачи — каза Мора.

Подреди поредица от цифрови снимки върху масата на конферентната зала. Четиримата ѝ колеги дори не трепнаха при вида им, защото в лабораторията за аутопсии бяха виждали далеч по-ужасяващи гледки от изгризаната от плъхове кожа и възпалените язвички по нея. Вниманието им явно бе привлечено много по-силно от кутията пресни кифлички със сини боровинки, донесени тази сутрин от Луиз специално за конференцията, като жертвоприношение, което лекарите изяждаха с удоволствие, въпреки бунтуващите стомаха изображения. Хората, които работят с мъртъвци, се научават да не позволяват на гледките и миризмите, свързани с работата им, да им съсипват апетита, а сред присъстващите в момента патолози един бе известен с особената си слабост към пастет от гъши дроб, въпреки че му се налагаше всекидневно да прави дисекция на човешки черен

дроб. Ако се съдеше по големия корем, нищо не бе в състояние да съсипе апетита на д-р Ейб Бристъл, и той тъкмо дъвчеше доволно третата си кифла, когато Мора постави на масата последната снимка.

— Това ли е твоята неизвестна мъртва? — попита д-р Костас.

Мора кимна.

— Жена на приблизителна възраст между трийсет и четирийсет и пет години, с огнестрелна рана в гърдите. Открита е в изоставена сграда около трийсет и шест часа след настъпването на смъртта. Част от лицето е изрязана след смъртта и са ампутирани дланите и стъпалата ѝ.

— Уау! Този човек наистина не е бил наред.

— Озадачават ме тези язви по кожата — продължи тя, сочейки подредените по масата снимки. — Гризачите са нанесли известни поражения, но достатъчно голяма част от кожата е останала недокосната, за да бъдат видени в естествения им вид.

Д-р Костас взе една от фотографиите.

— Не съм специалист — заяви тържествено той, — но според мен това е класически случай на червени отоци.

Всички се засмяха. Объркани от язвите по кожата, лекарите често прибягваха просто до описанието на вида ѝ, без да знаят причината за това. Червени отоци можеха да се причинят от всичко — от вирусна инфекция до автоимунно заболяване, и малко кожни възпаления бяха достатъчно уникални, за да се постави единствено по тях незабавна диагноза.

Д-р Бристъл спря да дъвче кифлата си достатъчно дълго, за да посочи една от снимките и да каже:

— Тук има някакви улцерации.

— Да, при някои от възелчетата се наблюдават плитки улцерации с образуване на коричка. А някои пък имат сребристите люспички, характерни за псориазиса.

— Бактериални култури?

— Не се появи нищо необичайно. Само *Staph. epidermidis*^[1].

Това беше разпространена кожна бактерия и Бристъл просто сви рамене.

— Заразяване.

— А кожните биопсии? — попита Костас.

— Вчера гледах слайдовете — отвърна Мора. — Има остри възпалителни промени. Едем, инфилтрат от гранулоцити. Дълбоко разположени микроабсцеси. Наличие също така на възпалителни промени в кръвоносните съдове.

— И няма развитие на бактерии?

— Резултатите са негативни при пробите както за грам микроорганизми, така и за Fite Faraco. Абсцесите са стерилни.

— Вече знаеш причината за смъртта, нали? — попита Бристъл, по чиято тъмна брада бяха полепнали трохи от кифлата. — Има ли значение каква е причината за тези възелчета?

— Не ми се иска да пропусна нещо очевидно. Тази жертва не е идентифицирана. Не знаем нищо за нея, освен причината за смъртта и че е покрита с тези кожни язвички.

— Е, каква е *твоята* диагноза?

Д-р Айлс сведе поглед към грозните подутинки, наподобяващи планинска верига от карбункули по кожата на жертвата.

— Нодозна еритема — отвърна тя.

— Причина?

Младата жена сви рамене.

— Идиопатична.

Казано простичко, това означаваше, че причината не беше известна.

Костас се засмя.

— Не знам как иначе да я нарека — додаде тя.

— Нито пък ние — съгласи се Бристъл. — Аз лично нямам нищо против нодозна еритема.

След като се върна на бюрото си, Мора прегледа готовия доклад от аутопсията на Дамата с плъховете, който бе продиктувала, и, изпълнена с неудовлетворение, го подписа. Знаеше приблизителното време на смъртта и причината за смъртта. Знаеше, че жената най-вероятно е била бедна и че със сигурност се бе срамувала от вида си.

Сведе поглед към кутията със слайдове от биопсии, на които пишеше „Неизвестна“ и номера на случая. Измъкна един от слайдовете и го пхна под лещата на микроскопа. Пред очите ѝ се фокусираха вихрушки от розово и пурпурно. Оцветяване на кожата с хематоксилин и еозин. Видя тъмния пунктир на характерните за остро възпаление клетки, видя влакнестия кръг на кръвоносен съд, и белите

кръвни телца в него, знак, че тялото се е борило, че е изпращало войниците на имунната си система да си бият с... какво? Къде беше врагът?

Облегна се на стола си, мислейки за това, което беше видяла при аутопсията. Жена без длани и лице, обезобразена от убиец, който отнемаше не само живота, но и самоличността на своите жертви.

Но защо стъпалата? Защо беше взел стъпалата?

„Този убиец явно действа хладнокръвно — помисли си тя, — а не се води от извратени перверзии. Стреля, за да убие, използвайки особено смъртоносен куршум. Съблича жертвата, но не я малтретира сексуално. Ампутира стъпалата и дланите и одира кожата на лицето ѝ. После оставя трупа на място, където останалата кожа скоро ще бъде изгризана от плъховете.“

Размислите обаче я връщаха отново и отново към стъпалата. Отрязването им не беше логично.

Извади плика със снимките на Дамата с плъховете и ги подреди на светлия екран. Линиите на рязкото прекъсване на обезобразената плът я шокираха, както всеки път, но така и не видя нищо ново тук, никаква улика, която да ѝ помогне да разбере мотивите на убиеца за ампутирването.

Прибра снимките и ги замени с фотографиите на черепа, снет фронтално и странично. Взря се в костите на лицето на Дамата с плъховете, опитвайки да си представи как е изглеждало. „Не си била на повече от четирийсет и пет години — мислеше си Мора, — но вече си загубила предните си зъби. Вече си имала челюст на старица, костите на лицето ти са гниели отвътре, носът ти е потъвал в постоянно уголемяващ се кратер. А торсът и крайниците ти са били изпъстрени с грозните възелчета. Всяко оглеждане в огледалото е било мъчително за теб. И тогава, за да излезеш навън, пред очите на хората...“

Все така, без да отделя поглед от снимката на костите, белеещи се върху светлия екран, Мора си помисли: „Знам защо убиецът е взел стъпалата“.

До Коледа оставаха само два дена, затова кампусът на Харвард беше почти празен, когато Мора влезе там. Бялата снежна покривка бе

само тук-там осеяна със следи от стъпки. Младата жена вървеше по тротоара с куфарчето си и голям плик с рентгенови снимки в ръка, и усещаше във въздуха металния дъх на приближаващ снеговалеж. Няколко мъртви листа все още висяха по дърветата и трепереха от студ. Някой може би щеше да види в тази сцена чудесна празнична пощенска картичка. Мора обаче виждаше само монотонната сива палитра на зимата — сезон, от който вече се беше уморила.

Когато стигна до археологическия музей „Пийбоди“ на Харвард, студената вода се беше просмукала до чорапите ѝ, а подгъвите на панталоните ѝ бяха подгизнали. Тупна няколко пъти силно с крака по земята, за да изтръска ботушите си от снега, и влезе в сградата, от която лъхаше на история. Дървените стъпала скърцаха, докато слизаше към подземния етаж.

Първото, което забеляза, щом влезе в сумрачния кабинет на д-р Джули Коли, беше колекцията от човешки черепи, най-малко десет, подредени по полиците. Самотният прозорец високо в стената, беше закрит до половината от сняг, а светлината, която успяваше да влезе, светеше право надолу в главата на д-р Коли. Тя беше красива жена, с вдигната нагоре сива коса, която изглеждаше оловносива на оскъдната зимна светлина.

Ръкуваха се; това бе странно мъжко ръкостискане на две жени.

— Благодаря, че се съгласи да ме приемеш — започна Мора.

— Очаквам с нетърпение да видя това, което имаш да ми покажеш. — Д-р Коли включи една от лампите. Жълтеникавата ѝ светлина изведнъж придаде по-топъл вид на помещението. — Обичам да работя на тъмно — поясни тя, като посочи светещия екран на лаптопа върху бюрото си. — Помага ми да се концентрирам. Но на тези застаряващи очи не им е лесно.

Д-р Айлс отвори куфарчето и извади папка с цифрови снимки.

— Това са направените от мен снимки на починалата. Страхувам се, че не са особено приятни за гледане.

Д-р Коли отвори папката и застина, загледана в обезобразеното лице на Дамата с плъховете.

— От доста време не съм присъствала на аутопсия. Определено това никога не ми е било приятно. — Седна зад бюрото си и пое дълбоко въздух. — Костите изглеждат толкова по-чисти. Някак си не толкова лични. Видът на плътта преобръща стомаха.

— Донесох и рентгеновите ѝ снимки, ако предпочиташ да видиш първо тях.

— Не, необходимо е да видя тези тук. Трябва да видя кожата. — Бавно измъкна следващата снимка. Спря и се загледа ужасено. — Мили боже! — промълви тя. — Какво се е случило с ръцете?

— Били са отстранени.

Коли я погледна объркано.

— От кого?

— От убиеца, предполагаме. И двете длани са ампутирани. Както и стъпалата.

— Лицето, дланите, стъпалата... това са първите неща, които гледам, когато правя такова диагностициране.

— Което може би е причината да ги е отстранил. Но там има други снимки, които може би ще ти бъдат от помощ. Язвичките по кожата.

Коли насочи вниманието си към следващата поредица снимки.

— Да — прошепна едва чуто тя, докато бавно преглеждаше фотографиите. — Това определено би могло да бъде...

Мора вдигна поглед към редиците черепи по полиците, питайки се как Коли бе в състояние да работи в този офис, където толкова чифтове празни очни кухни се вираха в нея. Помисли си за своя офис, със саксии с растения и картини с цветя — нищо в него не ѝ напомняше за смъртта.

Коли обаче бе предпочела да се заобиколи с доказателства за собствената си тленност. Като професор по медицинска история, тя бе колкото лекар, толкова и историк, и беше в състояние да разчете нещастията в живота на мъртвия, оставили отпечатъка си завинаги в костите му. Беше в състояние да погледне към черепите по полиците и да види във всеки личната му история от болка. Стара фрактура, пораснал накриво мъдрец или челюст, разядена от тумор. Дълго след като плътта изгние, костите продължават да разказват своите истории. А ако се съдеше по многобройните ѝ снимки, направени по места на археологически разкопки из целия свят, д-р Коли събираше тези истории от десетилетия.

Сега тя вдигна поглед от една от снимките на кожните подутини.

— Някои от тях напомнят псориазис. Виждам защо това е една от предложените от вас диагнози. Възможно е така да изглеждат и

левкемичните инфилтрати. Става дума обаче за голям майстор в маскарада, който може да прилича на много различни неща. Предполагам, че сте направили кожни биопсии?

— Да.

— И?

— Не видях нищо.

Коли сви рамене.

— Може да е била подложена на лечение. В такъв случай в биопсията няма да бъдат открити бацили.

— Затова идвам при теб. Без активно заболяване, без бацили, които да идентифицирам, нямам представа как да поставя диагнозата.

— Нека да видя рентгеновите снимки.

Мора ѝ подаде големия плик. Д-р Коли ги занесе до светлия екран на стената. В този офис, натъпкан с мостри от миналото — черепи, стари книги и снимки, правени в продължение на няколко десетилетия — светлият екран се открояваше ярко с модерния си вид. Коли огледа рентгеновите снимки и най-сетне намести една от тях на екрана.

Беше снимка на черепа отпред. Под обезобразените меки тъкани костните структури на лицето бяха останали недокоснати и сияеха с мека светлина на тъмния фон. Коли изучава известно време снимката, после я свали и сложи друга, с изображение на черепа в профил.

— А. Ето ги — прошепна тя.

— Какво?

— Виждаш ли тук, където би трябвало да бъде предният носен шип? — Прокара пръст надолу, където трябваше да бъде извивката на носа. — Виждаме напреднала костна атрофия. Всъщност става дума за почти пълно заличаване на носния шип. — Приблужи се до полицата с черепи и взе един от тях. — Ето, сега ще ти покажа един пример. Този череп е изваден от средновековно гробище в Дания. Бил погребан на изолирано място, далеч извън църковния двор. Тук възпалителните промени са унищожили толкова много костна тъкан, че там, където би трябвало да бъде носът, зее само една дупка. Ако сварим меките тъкани на твоята жертва там... — посочи рентгеновите снимки, — черепът ѝ ще изглежда почти като този.

— Това не е ли направено след настъпването на смъртта? Възможно ли е носният шип да е бил откъртен при изрязването на тази

част от лицето?

— То не би могло да обясни сериозността на промените, които виждам на тази рентгенова снимка. И има още. — Остави черепа и посочи снимката. — Наблюдаваме атрофия и разтапяне на челюстната кост. Процесът е толкова активен, че горните предни зъби са се разклатили и са изпадали.

— Предположих, че за зъбите й не са били полагани достатъчно стоматологични грижи.

— Това може да е допринесло за уврежданията, но тук има нещо друго. Нещо повече от напреднало заболяване на венците. — Д-р Джули Коли погледна посетителката си. — Направихте ли другите рентгенови снимки, които те посъветвах?

— В плика са. Направихме снимките, които предложи, за да осигурим по-добра видимост на нужните точки на челюстта.

Коли извади останалите снимки от плика. Закачи на светлия екран тази, която показваше носните кухини. Известно време не каза нищо, загледана като хипнотизирана в образа.

— От години не съм виждала такъв случай — прошепна учудено тя.

— В такъв случай рентгеновите снимки са диагностични?

Д-р Коли сякаш се отърси от транс. Обърна се и вдигна черепа от бюрото си.

— Ето — започна тя, като го обърна с темето надолу, за да покаже костите на твърдото небце. — Виждаш ли образувалите се дупчици и атрофията на алвеоларния процес на максилата? Възпалението е разяло костта. Венците са се отдръпнали толкова силно, че корените са се оголили и зъбите са паднали. Но атрофията не спира тук. Възпалението продължава да разяжда костта, разрушавайки не само небцето, но и носната мида. Лицето е било буквално ядено отвътре, докато твърдото небце се е перфорирало и деформирало.

— Колко ли е била обезобразена тази жена?

Коли се обърна и се вгледа в рентгеновата снимка на Дамата с плъховете.

— Ако живеехме в Средновековието, щеше да се е превърнала в нещо ужасяващо.

— Значи това е достатъчно да направиш диагнозата?

Д-р Коли кимна.

— Тази жена със сигурност е имала болест на Хансен.

[1] Стафилококус епидермидис, метицилин чувствителни щамове. — Бел.прев. ↑

ТРИНАЙСЕТ

Името звучеше безобидно за хората, които не знаеха какво означава. Болестта обаче имаше и друго название, название, което пробуждаше древен ужас: проказа. То извикваше в ума образи на покрити с дълги роби парии, криещи лицето си, на избягваните и будещи съжаление, просещи милостиня. За камбанките на прокажените, предупреждаващи нищо неподозиращите хора за приближаването на чудовище.

Тези чудовища бяха просто жертва на микроскопичния нападател *Mycobacterium leprae*, бавно растящ бацил, който обезобразява своя гостоприемник, когато се размножава, разкъсвайки кожата с множество грозни възелчета. Бактерията унищожават нервите, водещи към стъпалата и дланите, така че жертвата престава да усеща болка, не се отдръпва при нараняване, в резултат на което крайниците стават податливи на изгаряния, травми и инфекции. С годините осакатяването се задълбочава. Възелчетата се удебеляват, носната кост се разрушава. Пръстите на ръцете и краката, след многобройни наранявания, започват да се разпадат. А когато най-накрая умре, страдащият от болестта е погребван извън църковния двор, прокуден колкото може по-далеч от неговите стени.

Дори след смъртта си прокаженият оставаше в изолация.

— В САЩ да видиш пациент в толкова напреднал стадий на болестта е нещо почти нечувано — каза д-р Коли. — Съвременната медицина е в състояние да спре развитието ѝ много преди да се стигне до това обезобразяване. Специалната терапия с три лекарства е в състояние да излекува дори най-тежките случаи на този вид проказа — смесената.

— Предполагам, че тази жена е била лекувана — каза Мора. — След като не видях активни бацили в кожните ѝ биопсии.

— Да, но лечението явно е започнало късно. Виж до каква степен е стигнало обезобразяването. Загуба на зъби и разрушаване на лицеви

кости. Била е заразена доста дълго, вероятно десетилетия, преди да започне се лекува.

— Дори най-бедният пациент в тази страна би трябвало да си е осигурил лечение.

— Да се надяваме. Защото тази болест би трябвало да се покрива от здравното осигуряване.

— Тогава тази жена най-вероятно е имигрантка.

Коли кимна.

— Прокажени все още могат да се открият сред селското население по света. Повечето случаи по света са регистрирани в пет страни.

— И те са?

— Бразилия и Бангладеш, Индонезия и Мианмар. И, разбира се, Индия.

Д-р Коли върна черепа на полицата, после събра снимките от бюрото си и ги подреди. Но Мора почти не забелязваше това. Тя се взираше в рентгеновата снимка на Дамата с плъховете и си мислеше за друга жертва, за другото място, където бе извършено убийство. За пролятата кръв в сянката на едно разпятие.

„Индия — мислеше си тя. — Сестра Урсула е работила в Индия.“

Манастирът „Грейстоунс“ изглеждаше по-студен и запуснат от всякога, когато същия следобед Мора прекрачи от другата страна на дворната порта. Престарялата сестра Изабел я поведе през двора. Върховете на ботушите ѝ за сняг „L. L. Bean“ се подаваха в нестроен ритъм изпод подгъва на черната ѝ роба. Когато зимата станеше сурова, дори монахините разчитаха на удобствата, които осигуряваше съвременната индустрия.

Сестра Изабел въведе посетителката в празния кабинет на игуменката и изчезна нататък по тъмния коридор, следвана от шляпкащите звуци на мокрите си подметки.

Д-р Айлс докосна чугунения радиатор под прозореца; беше студен. Затова не си свали палтото.

Мина доста време и тя започна да се пита дали престарялата сестра Изабел просто не се бе отдалечила по коридора, докато споменът за пристигането на Мора бе избледнявал в съзнанието ѝ с

всяка следваща стъпка. Докато се вслушваше в скърцането на сградата, в пристъпите на вятъра, разтърсващи прозорците, тя опита да си представи какво ли би било да прекараш целия си живот под този покрив. Представи си годините на тишина и молитва, на непроменящи се ритуали. „Това трябва да носи някаква утеха — помисли си. — Да знаеш още призори как ще мине денят ти. Без изненади, без бъркотии. Ставаш от леглото и посягаш към същите дрехи, коленичиш за същите молитви, вървиш по същите мрачни коридори, за да отидеш да закусиш. Извън стените подгъвите на полите на другите жени може да се движат ту нагоре, ту надолу, колите може да променят формите и цвета си, по сребърния екран да се появява и после да изчезва променяща се галактика от филмови звезди. Но между тези стени ритуалите не се променят, дори когато тялото ти става немошно, ръцете — нестабилни, а светът — все по-мълчалив, защото слухът ти отслабва.“

„Покой — мислеше Мора. — Доволство.“ Да, това бяха основателни причини да се оттеглиш от света, причини, които можеше да разбере.

Не чу приближаването на Мери Клемънт и се стресна, като я видя да стои на вратата и да я гледа.

— Преподобна майко.

— Както разбрах, имате още въпроси.

— За сестра Урсула.

Игуменката прекоси безшумно стаята и седна зад бюрото си. През този много студен ден дори тя не бе останала безучастна към зимния мраз; под робата си бе облякла дебел сив вълнен пуловер, избродиран с бели котки. Сплете пръстите на ръцете си върху бюрото и впери строг поглед в своята посетителка. Той нямаше нищо общо с приятелското изражение, което я бе посрещнало първата сутрин.

— Направихте всичко, което можахте, за да ни разбийете живота. За да съсипете спомена за сестра Камий. А сега искате да повторите процеса и със сестра Урсула, така ли?

— Тя би искала да открием нападателя ѝ.

— И какви ужасни тайни си представяте, че крие? Какви грехове опитвате да уловите, д-р Айлс?

— Не непременно грехове.

— Само допреди няколко дена бяхте фокусирани единствено върху Камий.

— И това може би отвлече вниманието ни и не задълбахме повечко в живота на сестра Урсула.

— Там няма да намерите скандали.

— Не търся скандали. Търся мотива на нападателя.

— Да убие една шейсет и осем годишна монахиня ли? — Мери Клемънт поклати глава. — Не съм в състояние да си представя някакъв рационален мотив.

— Казахте, че сестра Урсула е била мисионерка в чужбина, в Индия.

Внезапната промяна на темата изглежда изненада игуменката. Тя се облегна назад на стола си.

— А това какво отношение има към случая?

— Разкажете ми повече. За времето, през което е била в Индия.

— Не съм сигурна какво точно искате да знаете.

— Била ли е обучена за медицинска сестра?

— Да. Работела в едно селце в покрайнините на град Хайдерабад. Била е там около пет години.

— И се върна в „Грейстоунс“ преди една година?

— През януари.

— Говореше ли много за работата си там?

— Не.

— Служила е пет години там и никога не е говорила за преживяванията си?

— Тук ценим мълчанието. Не празните приказки.

— Не бих нарекла „празни приказки“ разказите за мисионерската ѝ работа в чужбина.

— Вие живели ли сте някога в чужбина, д-р Айлс? Нямам предвид дали сте били в някой хубав хотел за туристи, където камериерките сменят чаршафите всеки ден. Говоря за селата, чиито мръсни канали се изливат на улицата и където децата умират от холера. Опитът ѝ там не беше особено приятна тема за разговори.

— Споменахте, че в Индия е преживяла насилие. Че селото, където работела, било нападнато.

Игуменката сведе поглед към дланите си, скръстени върху бюрото; кожата им беше зачервена и напукана.

— Преподобна майко? — обади се Мора.

— Не знам цялата история. Никога не е говорила за това пред мен. Малкото, което знам, съм го чула от отец Дулин.

— Кой е той?

— Служи в епархията в Хайдерабад. Обади се от Индия веднага след случилото се, за да каже, че сестра Урсула се връща в „Грейстоунс“. Че е пожелала да се върне към манастирския живот. Приехме я обратно, разбира се. Това е нейният дом. Естествено, че дойде тук да потърси утеха след...

— След какво, уважаема майко?

— След клането в село Бара.

Прозорецът внезапно се разтресе от порива на вятъра. От другата страна на стъклото денят беше лишен от всякакъв цвят. Сива стена, похлупена от сиво небе.

— Там ли е работила? — попита Мора.

Мери Клемънт кимна.

— Селото било толкова бедно, че нямало нито телефони, нито електричество. Там живеели почти сто души, но малцина извън него се осмелявали да го посетят. Това е животът, който бе избрала нашата сестра — да служи на най-злочестите хора на земята.

Съдебната лекарка се замисли за аутопсията на Дамата с плъховете. За черепа ѝ, деформиран от болестта.

— Това село на прокажени ли е било? — попита тихо тя.

Игуменката кимна.

— В Индия ги смятат за най-нечисти от всички. Презират ги и се страхуват от тях. Семействата им ги прокуждат. Живеят в специални села, където могат да се оттеглят от обществото, където не трябва да си крият лицата. Където и другите са не по-малко деформирани от тях самите. — Монахинята погледна към събеседницата си. — Дори това не ги предпази от нападение. Село Бара вече не съществува.

— Казахте, че имало клане.

— Така го нарече отец Дулин. Масово клане.

— От кого?

— Полицията така и не идентифицира нападателите. Може да е било кастово клане. Или пък може да са били хиндуистки фундаменталисти, ядосани, че сред тях живее католическа монахиня. Нищо чудно да са били тамили или която и да било от воюващите

помежду си фракции. Убили всички. Жени, деца. Две от сестрите в клиниката.

— Но Урсула оживяла.

— Защото през онази нощ не е била в Бара. Заминала предишния ден, за да вземе медицински консумативи от Хайдерабад. Когато се върнала на другата сутрин, от селото била останала само пепел. Работници от близката фабрика вече били на мястото и търсели оцелели, но така и не открили нито един. Дори животните — пилета, кози — били заклани и труповете им — изгорени. Сестра Урсула припаднала, като видяла погрома, и един лекар от фабриката я приютил в клиниката си до пристигането на отец Дулин. Тя е единствената оцеляла от Бара, д-р Айлс. Тя е била късметлийката.

„Късметлийка“ — помисли си Мора. Пощадена при клането само за да се върне в манастира „Грейстоунс“ и да открие, че Смъртта не я е забравила. Че дори тук не може да избяга от ръката ѝ.

Погледите на двете жени се срещнаха.

— Няма да откриете нищо срамно в миналото ѝ — каза Мери Клемънт. — Само служба в името на Бог. Оставете на мира паметта на нашата сестра, д-р Айлс. Оставете я на мира.

Д-р Айлс и Ризоли стояха на тротоара пред съборетината, която преди време бе представлявала ресторант „При мама Кортиня“. Подобен на ледено острие, вятърът преминаваше през защитата на загърнатите им палта. Мора за първи път виждаше мястото денем — улица от изоставени сгради и голи прозорци, зеещи като празни очни кухини.

— В чудесен квартал ме доведе — каза Джейн. Погледна избелялата табела, на която пишеше „При мама Кортиня“. — Твоята неизвестна жертва тук ли бе открита?

— В мъжката тоалетна. Беше мъртва от около трийсет и шест часа, когато я прегледах.

— И не разполагаш с никакви улики за самоличността ѝ?

Мора поклати глава.

— Като се има предвид напредналият стадий на заболяването ѝ, напълно е вероятно да е имигрирала неотдавна в страната. И сигурно без документи.

Ризоли се загърна по-плътено с палтото си.

— „Бен Хур“ — промълви тя. — За това ми напомня цялата тази история. Долината на прокажените.

— „Бен Хур“ беше само филм.

— Но болестта е реална. Това, което прави с лицето ти, с ръцете ти.

— Може да обезобрази невероятно много. Именно това е ужасявало предците ни. Затова само видът на някой прокажен е бил в състояние да накара хората да се разбягат ужасени.

— Божичко! И като си помисля, че тази болест съществува и тук, в Бостън. — Джейн потрепери. — Страшно е студено. Нека влезем вътре.

Тръгнаха по вътрешната алея; подметките им издаваха хрущящи звуци по ледения коловоз, който се бе образувал по следите на многобройните представители на полицията, минали оттук през последните два дни. Тук щяха да бъдат защитени от вятъра, но в мрачния кладенец между сградите беше някак си по-студено, въздухът бе застинал заплашително. Полицейска лента преграждаше прага на вратата, водеща към бившия ресторант.

Мора извади ключа и го пхна в ключалката, но не успя да го превърти. Клекна, бърникайки с ключа в заледената ключалка.

— Защо им падат пръстите? — попита Джейн.

— Какво?

— На болните от проказа. Защо си загубват пръстите? Тя кожата ли атакува, като разяждаща плътта бактерия?

— Не, руши по друг начин. Бацилът на проказата атакува периферните нерви и в резултат пръстите на ръцете и краката губят чувствителността си. Човек преставя да усеща болка. Болката е нашата предупредителна система, част от защитния ни механизъм от наранявания. Без нея, дори случайно да пхнеш пръстите си във вряща вода, няма да усетиш, че кожата ти се вари. Или пък че на стъпалото ти се образува пришка. Може да се нараняваш отново и отново и това да доведе до вторична инфекция. Гангрена.

Мора спря, обезсърчена от упоритата ключалка.

— Дай да опитам аз.

Съдебната лекарка отстъпи встрани и с благодарност пхна скритите си в ръкавици ръце в джобовете на палтото, докато Ризоли на

свой ред се зае с ключа.

— В бедните страни — обясни Мора — пораженията на дланите и стъпалата се извършват всъщност от плъховете.

Джейн я погледна намръщено.

— Плъховете ли?

— Нощем, по време на сън. Те пропълзят в леглото на болния и му изгризват пръстите на ръцете и краката.

— Сериозно ли говориш?

— Човек не усеща нищо, защото проказата е направила кожата му безчувствена. А когато се събуди на сутринта, установява, че върховете на пръстите му ги няма. Че са му останали само окървавени пънчета.

Ризоли я гледа известно време, после завъртя рязко ключа.

Ключалката щракна. Вратата се отвори, разкривайки различни нюанси на сивото, преминаващи в черно.

— Добре дошла в „При мама Кортина“ — каза Мора.

Джейн спря на прага, докато лъчът на фенерчето ѝ пробягваше из помещението.

— Нещо се движи вътре — прошепна тя.

— Плъхове.

— Да не говорим повече за плъхове.

Д-р Айлс запали своето фенерче и последва Ризоли в миришещата на гранясала мазнина тъмнина.

— Донесъл я е оттук, в салона за хранене — поясни тя, местейки светлината на фенерчето си по пода. — В пръстта откриха следи от влачене, вероятно оставени от токовете на обувките ѝ. Трябва да я е държал под мишниците и да я е мъкнал заднешком.

— Искаш да кажеш, че не е искал да я докосне.

— Предполагам, че е бил с ръкавици, защото не е оставил отпечатъци от пръсти.

— Въпреки това се е отъркал в дрехите ѝ, излагайки се на опасност от заразяване.

— Ти мислиш за тази болест така, както са мислили нашите предци. Че едно докосване на прокажен ще те превърне в чудовище. Но болестта не е толкова заразна, колкото ти се струва.

— Но все пак е възможно да я хванеш. Възможно е да се заразиш.

— Да.

— И преди да разбереш какво става, носът и пръстите ти окапват.

— Тя е лечима. Има антибиотици.

— Не ме интересува дали е лечима — заяви Джейн, която се движеше бавно из кухнята. — Говорим за проказа все пак. Нещо, като че ли излязло от Библията.

Бутнаха люлеещата се врата, водеща към салона за хранене. Лъчът от фенерчето на Ризоли описа кръг, в чиято периферия се появиха струпани столове. Макар да не можеха да видят гризачите, чуваха едва доловимо шумолене. Мракът беше жив.

— Накъде? — попита тя.

Говореше шепнешком, сякаш се намираше във вражеска територия.

— Продължавай да се движиш. Отдясно, в края на помещението, има коридор.

Светлинките им играеха по пода. Последните следи от влаченето бяха заличени от миналия след откриването на трупа многоброен персонал от полицията. През нощта, когато бе дошла за първи път на мястото на престъплението, Мора бе вървяла рамо до рамо с детективите Кроу и Слийпър, но знаеше, че цяла армия от работещи в различните екипи за техническа и научна поддръжка, бе готова да ги последва със своите камери, прах за откриване на отпечатъци и компетентност в различни сфери на познанието. През онази нощ не бе изпитала страх.

Сега усети, че дишането ѝ се е учестило. И че следва Ризоли плътно по петите, усещайки остро, че няма кой да ѝ пази гърба. Почувства как косъмчетата на тила ѝ настръхват, а вниманието ѝ е фокусирано с многократно увеличена чувствителност към всеки звук, към всеки намек за движение зад нея.

Джейн спря, насочила светлината на фенерчето си надясно.

— Това ли е коридорът?

— Тоалетната е в края му.

Ризоли тръгна напред, светлината подскочаше ту по едната, ту по другата стена. Спря пред последната врата, сякаш вече бе наясно, че онова, което ѝ предстоеше да види, щеше да е най-малкото смущаващо. Насочи светлината към помещението и се загледа безмълвно в кървавите петна по облицования с плочки под. Лъчът се

плъзна за миг по стените, покрай тоалетната и порцелановите писоари и изцапаните с ръжда мивки. А после се върна, сякаш привлечен от магнетична сила към онази част от пода, където бе лежал трупът.

Мястото на смъртта има своя собствена мощ. Дълго след като отнесат тялото и измият кръвта, то задържа отпечатъка за случилото се там. Пази ехото от писъци, полепналия по него дъх на страха. И като черна дупка привлича към своя вихър изостреното внимание на живите, които не могат да извърнат глава, не могат да устоят на непреодолимото желание да хвърлят поглед към ада.

Джейн коленичи, за да огледа изцапаните с кръв плочки.

— Изстрелът е бил точен, право в сърцето — обади се Мора, след като коленичи до нея. — Тампонада на перикарда, довела до бързо спиране на сърцето. Затова по пода има толкова малко кръв. Сърцето е спряло да бие, кръвообращението също се е преустановило. Убиецът е извършил ампутациите вече на труп.

Двете замълчаха, вперили очи в кафявите петна. В тоалетната нямаше прозорци. Светещата вътре светлина нямаше как да се види от улицата. Извършителят не е трябвало да бърза — можел е спокойно да свърши касапската си работа. Не е трябвало да заглушава писъци, не е бил заплашен от разкриване. Можел и да реже, колкото време иска, кожата и костите, за да вземе желаните трофеи.

А след като бе приключил, бе оставил тялото на място, където царуваха паразити, където плъховете и хлебарките щяха да пируват, заличавайки това, което бе останало от плътта.

Мора се изправи, дишайки тежко. Макар в сградата да беше студено, дланите ѝ се бяха изпотили в ръкавиците, а сърцето ѝ думкаше в гърдите.

— Може ли да тръгваме вече? — попита тя.

— Чакай. Нека да огледам още малко.

— Тук няма какво повече да се види.

— Току-що дойдохме, докторке.

Д-р Айлс погледна към тъмния коридор и потръпна. Усети странно раздвижване на въздуха, леден дъх, от който косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. „Вратата — помисли внезапно тя. — Оставихме вратата към алеята отключена.“

Ризоли бе все така клекнала над кървавите петна, лъчът на фенерчето ѝ бавно се плъзгаше по пода, цялото ѝ внимание бе

съсредоточено само върху кръвта. „Тя изобщо не е притеснена — помисли си лекарката. — Защо тогава се притеснявам? Успокой се, успокой се.“ Отстъпи към вратата. Размаха светлинния лъч като сабя, разсичайки с него бързо мрака в коридора.

Не видя нищо.

Косъмчетата на тила ѝ се изправиха съвсем.

— Ризоли — прошепна тя. — Може ли да излезем веднага оттук?

Едва сега Джейн чу напрежението в гласа ѝ, но попита все така спокойно:

— Какво има?

— Искам да изляза.

— Защо?

Мора се взираше в тъмния коридор.

— Нещо не ми се струва както трябва.

— Чу ли нещо?

— Нека просто се махаме оттук, съгласна ли си?

Ризоли се изправи и отвърна тихо:

— Добре.

Излезе пред Мора в коридора. Спря, сякаш душеше въздуха за някакъв намек за заплаха. „Безстрашната Ризоли, вечно на първа линия“ — помисли си д-р Айлс, докато я следваше обратно по коридора и през салона за хранене. Влязоха в кухнята с все така запалени фенерчета. „Свършени мишени сме — даде си сметка тя. — Вървим, подът под краката ни скърца, фенерчетата ни осветяват.“

Мора усети повея от студен въздух и се взря в мъжкия силует, застанал пред отворената врата. Замръзна — сащисан наблюдател, — докато в мрака изведнъж проехтяха гласове.

— Не мърдай!

— Свали оръжието!

— Казах *не мърдай*, негоднико! — изкомандва Ризоли.

— Бостънска полиция! Аз съм от бостънската полиция!

— Кой, по дяволите...

Фенерчето на Джейн внезапно освети лицето на мъжа. Той вдигна ръка, за да се прикрие от блясъка и присви очи. Последва дълго мълчание.

Наруши го Джейн, която изсумтя възмутено.

— О, по дяволите!

— Да, и на мен ми е приятно да те видя — каза детектив Кроу.

— Можех да ти отнеса шибаната глава — изръмжа Ризоли. —
Трябваше да ни предупредиш, че идваш...

Не довърши мисълта си. Зад Кроу се показа друг човек, който се движеше с котешка грация, и застана в осветения от фенерчето ѝ кръг. Светлината изведнъж се залюля, защото ръката ѝ затрепери прекалено силно.

— Здравей, Джейн — каза Гейбриъл Дийн.

Тъмнината сякаш подсили допълнително продължителното мълчание.

Когато най-сетне възвърна способността си да говори, тонът ѝ беше странно безизразен. Делови.

— Не знаех, че си в града.

— Долетях тази сутрин.

Младата жена прибра пистолета си в кобура. Изправи гръбнак.

— Какво правиш тук?

— Същото, което и ти. Детектив Кроу ме развежда из мястото на престъплението.

— ФБР се заема с това? Защо?

Дийн огледа се огледа.

— Може да поговорим за това някъде другаде. Поне на някое по-топло място. Бих искал да разбера каква е пресечната точка на твоя случай с този, Джейн.

— Ако ще говорим, информацията трябва да идва и от двете страни — отвърна тя.

— Разбира се.

— Всички карти да се извадят на масата.

Дийн кимна.

— Ще научиш всичко, което знам аз.

— Слушайте — обади се Кроу, — нека приключа с развеждането на агент Дийн тук. Ще се срещнем в конферентната зала. Там поне ще разполагаме с достатъчно светлина, за да се виждаме. И няма да ни треперят гащите от студ.

Ризоли кимна.

— Конферентната зала, два часа. Ще се видим там.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Ризоли измъкна ключовете за колата, но веднага ги изтърва в снега. Изруга и се наведе, за да ги вдигне.

— Добре ли си? — попита Мора.

— Той ме свари неподготвена. Не очаквах... — Изправи се и от устата ѝ излезе облак пара. — Божичко, какво прави тук? Какво, дяволите да го вземат, прави тук?

— Работа, предполагам.

— Не съм готова за това. Не съм готова да работя отново с него.

— Може би нямаш избор.

— Знам. И точно това ме вбесява — че нямам избор.

Джейн отключи колата си и двете жени се настаниха на ледените седалки.

— Ще му кажеш ли? — попита Мора.

Спътницата ѝ включи мрачно двигателя.

— Не.

— Той ще иска да знае.

— Не съм толкова сигурна. Не съм сигурна, че който и да е мъж би искал да знае такова нещо.

— Значи просто зачеркваш възможността за щастлив край? Без дори да му дадеш шанс?

Ризоли въздъхна.

— Може би ако бяхме различни хора, щеше да има някакъв шанс.

— Връзката не е била между различни хора. А между вас двамата.

— Вярно. Каква изненада, а?

— Защо?

Ризоли не отговори веднага, вперила поглед в контролното табло пред себе си.

— Знаеш ли как ме наричаха двамата ми братя, като бяхме малки? — попита едва чуто тя. — „Жабата“. Казваха, че нито един

принц не би поискал да целуне жаба. Още по-малко — да се ожени за нея.

— Понякога братята могат да бъдат жестоки.

— Но понякога просто казват жестоката истина.

— Когато те погледне, агент Дийн изобщо няма вид на човек, който вижда жаба.

Джейн сви рамене.

— Кой може да знае какво вижда?

— Интелигентна жена?

— Да, звучи наистина секси.

— За някои мъже наистина звучи така.

— Или твърдят така. Знаеш ли какво? Много ми е трудно да го повярвам. Имат ли избор, мъжете винаги предпочитат циците и задника.

Ризоли се фокусира ядно в пътя. Движеха се по улици, покрити с мръсен сняг и паркирали коли със заскрежени прозорци.

— Той е видял *нещо* в теб, Джейн. Достатъчно да те пожелае.

— Всичко стана покрай случая, върху който работехме. Възбудата от преследването. Кара те да се чувстваш жив. Щом започнеш да приближаваш, отделянето на адреналин изведнъж се увеличава и всичко изглежда различно, усеща се различно. Работиш с някого по двайсет и четири часа в денонощието, толкова близко си до него, че познаваш миризмата му. Знаеш как си пие кафето и как си връзва вратовръзката. После случаят се заплита, вие се ядосвате заедно и се плашите заедно. И съвсем скоро започва да ти се струва, че това е любов. Но не е. Само двама души, работещи в толкова напрегната ситуация, че не успяват да направят разлика между похотта и възбудата от преследването. Ето това се случи според мен. Срегнахме се над няколко мъртви тела. И след това дори аз започнах да му се струвам привлекателна.

— Това ли е всичко, което беше той за теб? Някой, който е започнал да ти се струва привлекателен?

— Е, по дяволите. Той *наистина* е привлекателен.

— Защото ако не го обичаш, ако дори не ти пука за него, сега нямаше да ти бъде толкова мъчително да го видиш. Нали?

— Не знам! — възкликна раздражено Ризоли. — Не знам какво изпитвам към него!

— А то зависи ли от това дали той те обича?

— Със сигурност няма да го питам.

— Това е начин да получиш пряк отговор.

— Как беше онази поговорка? „Ако не желаеш да чуеш отговорите, не задавай въпросите“.

— Не се знае. Отговорът може да те изненада.

Отбиха се на „Шрьодер Плаза“, за да вземат кафе, и отнесоха чашите си на горния етаж, в конферентната зала. Докато чакаха пристигането на Кроу и Дийн, Мора наблюдаваше как Ризоли тършува из книжата и папките, сякаш криеха някаква тайна, която отчаяно ѝ трябваше. В два и петнайсет най-сетне чуха тихия звън на камбанката на асансьора, последвана от смеха на Кроу нататък по коридора. Джейн изправи гръб като войник. Докато гласовете на мъжете приближаваха, тя не отдели погледа си от книжата. Когато Дийн се появи на вратата, тя не вдигна очи веднага, сякаш отказвайки да признае властта, която той имаше над нея.

Мора се бе запознала със специален агент Гейбриъл Дийн в края на август, когато се бе присъединил към екипа на отдел „Убийства“, разследващ убийството на богати двойки в Бостън и околностите. Този човек с впечатляващо присъствие и мълчалива интелигентност бързо бе заел доминиращо място в екипа, и конфликтът му с Ризоли, която беше водещият детектив на разследването, беше почти гарантиран. Мора бе първата, видяла как този конфликт се преобразува в привличане. Беше забелязала първите искри на връзката им, беше видяла как погледите им се срещат над телата на жертвите. Не ѝ бяха убягнали изчервяванията на Джейн, несигурността ѝ. Първите етапи на любовта винаги бяха изпълнени с объркване.

Както и последните.

Дийн влезе в залата и погледът му моментално се спря върху Ризоли. Беше с костюм и вратовръзка и безупречният му вид контрастираше ярко с намачканата блуза и непокорната коса на Джейн. Когато тя най-сетне вдигна очи, те блестяха предизвикателно. *Е, ето ме. Недей да се помайваш с решението си.*

Кроу се насочи наперено към мястото на водещия.

— Добре, бандата е тук. Време е шоуто да започне.

Погледна към Ризоли.

— Да чуем първо какво има да ни каже ФБР — заяви тя.

Дийн отвори дипломатическото куфарче, което беше внесъл в помещението. Извади оттам една папка и я плъзна по масата към младата жена.

— Тази снимка е направена преди десет дни в Провидънс, Роуд Айланд — обясни той.

Джейн отвори папката. Седналата до нея Мора имаше чудесна видимост към фотографията. На нея се виждаше мъж, свит в зародишна поза в багажника на автомобил. Сиво-бежовото килимче беше опръскано с кръв. Лицето на жертвата не беше пострадало, очите бяха отворени, видимата част от кожата беше станала пурпурна в резултат на кръвния застой след настъпването на смъртта.

— Името на жертвата е Хауард Редфилд, петдесет и една годишен, разведен бял мъж от Синсинати — започна Дийн. — Причината за смъртта е огнестрелна рана, направена през лявата темпорална кост. Освен това има многобройни фрактури и на двете коленни капачки, причинени с тъпо оръжие, вероятно чук. Има сериозни изгаряния по двете ръце, които бяха завързани с лейкопласт зад гърба му.

— Бил е измъчван — каза Ризоли.

— Да. И то старателно.

Джейн се облегна назад в стола си, пребледняла. Мора единствена в стаята знаеше причината за тази бледност и я наблюдаваше тревожно. Не й убягна отчаяната борба, която се изписа върху лицето ѝ, видя съпротивата ѝ срещу гаденето.

— Намерен е мъртъв в багажника на собствения си автомобил — продължаваше Дийн. — Колата била паркирана на около две преки от автобусната спирка в Провидънс. Това е само на около час, час и половина с кола оттук.

— Но е в друг щат — обади се Кроу.

Дийн кимна.

— Затова тази смърт не е достигнала до вашето внимание. Напълно възможно е убиецът да е откарал колата с жертвата в багажника до Провидънс, да я е оставил там и да е взел автобуса обратно за Бостън.

— *Обратно* за Бостън ли? — възкликна Мора. — Защо мислиш, че е започнал точно оттук?

— Просто предположение. Не знаем къде точно е извършено убийството. Не сме сигурни дори за движението на мистър Редфилд през последните няколко седмици. Домът му е в Синсинати, но го откриват мъртъв в Ню Ингланд. Не е оставил следи от кредитна карта, не знаем къде е отсядал. Знаем, че е изтеглил доста голяма сума от банковата си сметка преди един месец. И после е напуснал дома си.

— Прилича на човек, който бяга и не иска да бъде проследен — отсъди Мора. — Или който е уплашен.

Дийн погледна снимката.

— И очевидно с право.

— Разкажи ни повече за тази жертва — обади се Ризоли.

Беше си възвърнала самоконтрола и отново бе в състояние да гледа фотографията, без да трепне.

— Мистър Редфилд е бивш вицепрезидент на „Октьгън Кемикълс“, отговарящ за презокеанските операции на компанията — отвърна Дийн. — Преди два месеца си подава оставката, която обяснява с лични причини.

— „Октьгън“ ли? — попита Мора. — Даваха ги по новините. Не ги ли разследва в момента Комисията по ценните книжа?

Гейбриъл кимна.

— Комисията по ценните книжа завежда гражданско оплакване срещу „Октьгън“ заради многобройни нарушения, свързани с милиарди долари в незаконни трансакции.

— Милиарди? — възкликна Ризоли. — Уау!

— „Октьгън“ е огромна многонационална компания с годишни продажби, възлизащи на двайсет милиарда долара. Говорим за една наистина много голяма риба.

Джейн погледна снимката на мястото на убийството.

— И тази жертва е плувала във въпросното езеро. Знае как са изглеждали нещата отвътре. Мислите ли, че се е превърнал в проблем за „Октьгън“?

— Преди три седмици — продължи Дийн — мистър Редфилд се среща с официални представители от Министерството на правосъдието.

— Ето на — извика със смях Кроу. — Определено е бил проблем за тях.

— Помолил ги да се срещнат с него тук, в Бостън.

— Защо не във Вашингтон? — попита Ризоли.

— Обяснил им, че имало и други страни, които искат да направят изявления. Че трябвало да се направи тук. Това, което не знаем, е защо се е свързал с Министерството на правосъдието, вместо да отиде направо в Комисията по ценните книжа, тъй като предполагахме, че е било свързано с разследването на „Окътгън“.

— Но не го знаете със сигурност?

— Не. Защото така и не отишъл на срещата. Бил е убит преди това.

— Хей — обади се Кроу, — мирише на платено убийство, и изглежда като платено убийство...

— Какво общо има всичко това с Дамата с плъховете? — попита Джейн.

— Стигам точно дотам — отвърна Гейбриъл и погледна към Мора. — Ти си направила аутопсията. Каква е причината за смъртта ѝ?

— Огнестрелна рана в гърдите — отговори тя. — Парченца от куршума са проникнали в сърцето ѝ и е последвало масивно кръвотечение в обвивката на перикарда, което попречило на сърцето да изпомпва кръв. Нарича се „тампонада на перикарда“.

— И какъв тип куршум е използван?

Мора помнеше добре рентгеновата снимка на гръдния кош на Дамата с плъховете. Парченцата от куршума, пръснати като галактика от звезди из двата бели дроба.

— Патрон Glaser със син връх — каза тя. — Медна обвивка, съдържаща метални топченца. Предназначена е да се пръсне на части в тялото. — Направи кратка пауза, преди да добави: — Унищожителен куршум.

Дийн кимна към снимката на окървавеното тяло на Хауард Редфилд, натъпкано в багажника на собствената му кола.

— Мистър Редфилд е бил убит с патрон Glaser със син връх. Изстрелян от същото оръжие, убило вашата неизвестна жертва.

За момент никой не проговори.

След това Ризоли промълви невярващо:

— Но ти току-що изложи случай на поръчково убийство. Начинът на „Окътгън“ да се справи с един предател. Другата жертва, Дамата с плъховете...

— Детектив Ризоли има право — намеси се Мора. — Дамата с плъховете е най-невероятната мишена за нает от голяма корпорация убиец, която мога да си представя.

— Въпреки всичко — отвърна Дийн, — убилият я куршум е изстрелян от същото оръжие, което е убило Хауард Редфилд.

— Това е причината за появата на агент Дийн — уточни Кроу. — Вкарали са в DRUGFIRE данните за медната гилза със син връх, която е извадил от гърдите ѝ.

Подобно на националната база данни за пръстови отпечатъци AFTS на ФБР, DRUGFIRE беше централизирана база данни за свързани с огнестрелно оръжие доказателства. Белези и бразди, открити по куршуми на местопрестъпления се складираха като дигитални данни, за да може след това да се правят справки за съответствия и така да се свързват всички престъпления, извършени с едно и също огнестрелно оръжие.

— DRUGFIRE откри съответствието — допълни Гейбриъл.

Ризоли поклати изумено глава.

— Защо тези две жертви? Не виждам връзката.

— Ето това прави толкова интересна смъртта на вашата неизвестна жертва — каза Дийн.

На Мора не ѝ хареса, че използва думата „интересна“. Създаваше предположението, че някои смъртни случаи не бяха интересни, не заслужаваха специално внимание. Техните жертви обаче със сигурност нямаше да се съгласят.

Фокусира се върху снимката, подобна на грозно кърваво петно върху масата в конферентната зала.

— Нашата неизвестна жертва няма място в тази картина — произнесе тя.

— Д-р Айлс?

— За убийството на Хауард Редфилд има логична причина. Възможно е да е предизвикал разследването на Комисията по ценните книжа. Доказателствата за преживените мъчения сочат, че смъртта му не е резултат от нежелано развитие на грабеж. Убиецът е искал нещо от него. Отмъщение, може би. Или информация. Но къде е мястото във всичко това на нашата неизвестна жертва, която най-вероятно е незаконна имигрантка? Защо някой би искал смъртта ѝ?

— Това е въпросът, нали? — Дийн погледна Ризоли. — Както разбирам, твоят случай също може би има връзка с това.

Погледът му явно я смути. Тя тръсна нервно глава.

— Но той също изглежда абсолютно несвързан.

— Детектив Кроу ми обясни, че двете монахини били нападнати в манастира си — каза агентът. — На „Джамейка плейн“.

— Но този извършител не е използвал огнестрелно оръжие. Били са удряни с нещо, смятаме, че с чук. Прилича на нападение в пристъп на гняв. Извършено от някой смахнат, който мрази жените.

— Може би точно това е искал да помислите. Да скрие връзката с другите убийства.

— Да, и успя. Докато д-р Айлс диагностицира неизвестната жертва като болна от проказа. Оказа се, че една от нападнатите монахини, сестра Урсула, е работила в село с прокажени в Индия.

— Село, което вече не съществува — допълни Мора.

Гейбриъл я погледна.

— Какво?

— Може да е било религиозно клане. Избити са почти сто души, а селото е изгорено до основи. — Съдебната лекарка направи пауза. — Сестра Урсула е единствената оцеляла.

Никога не беше виждала Гейбриъл Дийн толкова изненадан. Обикновено той бе осведомен за тайните и правеше пестеливи разкрития. Новата информация го зашемети дотолкова, че известно време не каза нищо.

Мора го порази повторно.

— Мисля, че нашата неизвестна жертва е от същото село в Индия.

— В началото каза, че според теб е латиноамериканка — обади се Кроу.

— Това беше само предположение, направено въз основа на цвета на кожата ѝ.

— Значи променяш предположението си, за да пасне с обстоятелствата?

— Не, променям го заради това, което открихме при аутопсията. Помните ли жълтата нишка, залепнала за китката ѝ?

— Да. От „Косми и влакна“ казаха, че е памучна. Вероятно от конец.

— Според вярванията, носенето на завързан около китката конец прогонва злите очи. Това е индийски обичай.

— Отново Индия — промълви Дийн.

Мора кимна.

— Всичко непрестанно ни връща към Индия.

— Монахиня и незаконна имигрантка с проказа? — възкликна Кроу. — Но как ще ги свържем с поръчково убийство от голяма корпорация? — Поклати глава. — Професионалисти в тази област се наемат само ако някой ще спечели много.

— Или ще загуби много — допълни д-р Айлс.

— Ако всичко това са поръчкови убийства — намеси се Дийн, — може да бъдете сигурни в едно. Че развитието на вашето разследване ще се следи изключително внимателно. Наложително е да контролирате цялата информация за въпросните случаи. Защото някой наблюдава всяко действие на бостънската полиция.

„Както и мен“ — помисли си Мора и тази мисъл я смрази. А тя беше толкова видима. На местопрестъпленията, по телевизионните новини. Приближавайки се към колата си. Беше свикнала да бъде пред погледа на медиите, но сега се замисли, че може би я наблюдаваха и други очи. Следяха я. Спомни си и какво бе усетила в мрака на „При мама Кортина“: леденият ужас на пляката, когато внезапно осъзнае, че я преследват.

— Трябва да видя и другото местопрестъпление — каза Дийн. — Манастирът, където са били нападнати монахините. — Погледна към Ризоли. — Можеш ли да го уредиш?

Тя не отговори известно време. Седеше неподвижно, вперила поглед в снимката на мъртвия Хауард Редфилд, свит в багажника на колата си.

— Джейн?

Младата жена си пое въздух и изправи гръбнак, сякаш открила внезапно нов извор на смелост. На твърдост и сила.

— Да вървим — рече тя и стана. Погледна към Гейбриъл. — Както виждам, отново сме екип.

ПЕТНАЙСЕТ

„Мога да се справя с това. Мога да се справя с него.“

Ризоли караше към „Джамейка плейн“, без да откъсва очи от пътя, но мислите ѝ бяха свързани само с Гейбриъл Дийн. Без предупреждение той се бе появил отново в живота ѝ и тя се чувстваше прекалено зашеметена, за да проумее какво чувства. Стомахът ѝ се бе свил на топка, не си усещаше ръцете. Само преди един ден бе решила, че най-тежкото е минало и той вече не ѝ липсва толкова силно, че благодарение на времето и многото отвличащи съзнанието ѝ събития можеше да остави връзката си с него назад. Да престане да мисли за нея, да я вижда в ума си.

Но сега той се беше върнал, така че нямаше как да не го вижда и да не мисли за него.

Тя пристигна първа в манастира „Грейстоунс“. Остана да го чака в паркираната си кола; всеки нерв трептеше от възбуда, чак ѝ се гадеше от притеснение.

„Вземи се в ръце, по дяволите, фокусирай се върху работата си.“

Видя го, че паркира взетата под наем кола зад нея.

Излезе веднага от автомобила си и приветства хапливия вятър, който атакува незабавно лицето ѝ. Колкото по-брутален беше студът, толкова по-добре, защото имаше по-голяма вероятност да я накара да дойде на себе си. Дийн излезе от колата си и тя го поздрави с отривистото кимване, запазено за колегите ѝ.

После се обърна и позвъни на портата. Без да даде възможност за разговори, без да се налага да търси отчаяно думи. Пристъпи направо към работата, защото не знаеше по какъв друг начин да подходи към тази среща. Изпълни я облекчение, когато една монахиня се показа почти веднага от сградата и се затътри по снега към портата.

— Това е сестра Изабел — поясни тя. — Може и да не ти се вярва, но е една от най-младите монахини в манастира.

Изабел премигна към тях от другата страна на решетките, вперила очи в спътника на Ризоли.

— Агент Гейбриъл Дийн от ФБР — представи го тя. — Ще му покажа само параклиса. Няма да ви притесняваме.

Изабел отвори портата, за да минат. Тя щракна заплашително зад тях. Студеният звук на безвъзвратността. На капана. Сестра Изабел се върна веднага в сградата, оставяйки двамата посетители сами в двора. Насаме.

Джейн пое незабавно контрол над мълчанието и се впусна да прави преглед на случая.

— Все още не сме сигурни откъде е влязъл. Снегът е затрупал следите и не открихме никъде счупен бръшлян, който да показва, че е прескочил през стената. Входните порти са заключени през цялото време, следователно, ако е минал оттам, е бил пуснат от някой. Това е нарушение на манастирския правилник. Трябва да е направено през нощта, когато никой няма да види.

— Нямате ли свидетели?

— Нито един. В началото мислехме, че вратата е била отворена от по-младата монахиня, Камий.

— Защо от Камий?

— Заради това, което открихме при аутопсията. — Ризоли отмести очи към стената, избягвайки погледа му. — Родила е съвсем скоро. Открихме мъртвото бебе в едно езерце зад манастира.

— А бащата?

— Очевидно е главният заподозрян, който и да е той. Все още не сме го идентифицирали. Още изследват ДНК-материала. Но след това, което ни каза току-що, започва да ми се струва, че сме тръгнали в невярна посока.

Заоглежда стените, които ги заобикаляха, портите, които преграждаха пътя пред външния свят и внезапно пред очите ѝ започна да се разиграва съвсем друга последователност от събития, съвсем различна от онази, която си бе представила, когато се бе озовала за първи път на местопрестъплението.

„Не Камий е отворила входната порта...“

— И така, кой е пуснал убиеца в абатството? — попита Дийн, сякаш прочел мислите ѝ.

Джейн погледна намръщено към портата, мислейки за сипещия се по калдъръма сняг.

— Урсула беше с палто и ботуши... — промълви тя.

Обърна се и погледна към сградата. Представи си я в черните часове преди зазоряване, с тъмни прозорци, със спящи в килиите си монахини. С притихнал двор, където се чува само воят на вятъра.

— Вече е валял сняг, когато е излязла — каза тя. — Била е облечена подходящо за времето. Прекосила е двора до портите, където я е чакал някой.

— Това трябва да е бил човек, когото е познавала — допълни Дийн. — Някой, когото трябва да е очаквала.

Младата жена кимна. После се обърна към параклиса и тръгна към него, ботушите ѝ оставяха дупки в снега. Гейбриъл я следваше, но съзнанието ѝ вече не беше фокусирано върху него; тя вървеше по стъпките на една обречена жена.

Ноц, през която вали първият за сезона сняг. Камъните под ботушите ти са хлъзгави. Движиш се безшумно, защото не искаш другите сестри да разберат, че се срещаш с някой. Някой, за когото си готова да нарушиш правилата.

Тъмно е и няма лампи, осветяващи портата. Така че не можеш да видиш лицето му. Не можеш да бъдеш сигурна, че това е посетителят, когото очакваш тази ноц...

Спря внезапно край чешмата и погледна нагоре към редицата прозорци над двора.

— Какво има? — попита Дийн.

— Стаята на Камий — отвърна тя и посочи. — Точно там горе.

Специалният агент от ФБР вдигна поглед към стаята. Лицето му бе почервенияло от щипещия вятър, който бе разрошил косите му. Джейн осъзна, че е сбъркала, като го е погледнала, защото изведнъж я обзе такъв глад за неговото докосване, че се наложи да се извърне, наложи се да притисне юмрук към корема си, за да уталожии празнотата, която усети там.

— Може да е видяла нещо от стаята си — рече Гейбриъл.

— Светлината в параклиса. Била запалена, когато открили телата.

Ризоли вдигна очи към прозореца на Камий и си спомни изцапания с кръв чаршаф.

Събужда се с подгизнала превръзка. Става от леглото, за да отиде в тоалетната и да я смени. И когато се връща в стаята си,

забелязва светлината, проблясваща през витражите. Светлина, която няма място там по това време на нощта.

Джейн се обърна към параклиса, привлечена от призрачната картина, която виждаше в съзнанието си: как младата Камий излиза от главната сграда. Как върви под покритата алея, треперейки от студ, и може би съжaliaва, че не си е наметнала палтото, макар разстоянието между сградите да е съвсем малко.

Ризоли последва призрака в параклиса.

И притихна в полумрака. Осветлението бе изгасено и пейките не бяха нищо повече от издължени хоризонтални сенки. Дийн стоеше безмълвно до нея, също подобен на призрак, докато Камий, дребно деликатно момиче, престапва прага, лицето ѝ е бяло като мляко.

Поглежда ужасена надолу. Сестра Урсула лежи в краката ѝ, а камъните са опръскани с кръв.

Може би Камий не е разбрала веднага какво се е случило и първо е помислила, че Урсула се е подхлъзнала и си е ударила главата. Или пък е разбрала още с първия поглед към кръвта, че злото бе нахлуло през стените им. Че сега стои зад нея, до вратата. И я наблюдава.

Че се приближава към нея.

Полита от първия удар. Макар и зашеметена, опитва да избяга. Напред, в единствената открита пред нея посока — нататък, между редиците пейки. Към олтара, където залита. Където пада на колене, в очакване на финалния удар.

И когато всичко е свършено и Камий лежи мъртва, убиецът се обръща назад, към първата жертва. Към Урсула.

Но не си довършива работата. Остава я жива. Защо?

Джейн се взираше в каменните плочи, върху които бе паднала Урсула. Представи си как нападателят се бе навел, за да се увери, че е свършил докрай работата си.

И застина, спомнила си изведнъж какво бе казала д-р Айлс.

— Убиецът не е усетил пулс — произнесе тя.

— Какво?

— В дясната сънна артерия на сестра Урсула не се усеща пулс. — Погледна към Дийн. — Той е помислил, че е мъртва.

Тръгнаха по централната пътека, между редиците от пейки, следвайки последните стъпки на Камий. Стигнаха мястото край олтара, където бе паднала. Спряха в мълчание, вперили очи в пода.

Макар да не ги виждаха в полумрака, в процепите между камъните със сигурност бяха останали следи от кръв.

Ризоли потрепери и вдигна очи; Гейбриъл я гледаше.

— Това е всичко, което може да се види тук — рече тя. — Освен ако не искаш да говориш със сестрите.

— Искам да говоря с теб.

— Ето ме, тук съм.

— Не, не си. Детектив Ризоли е тук. Аз искам да говоря с Джейн. Младата жена се засмя. Богохулствен звук в този параклис.

— Като те слуша, човек ще помисли, че съм с раздвоена личност или нещо от този род.

— Това не е много далеч от истината. Ти играеш на ченге толкова старателно, че погребваш жената. Аз дойдох да видя жената.

— Чака доста дълго.

— Защо си ми ядосана?

— Не съм.

— Странен е начинът, по който ме приветстваш с пристигането ми в Бостън.

— Може би, защото не си направи труда да ми кажеш, че идваш. Той въздъхна тежко.

— Може ли просто да седнем и да поговорим?

Тя се приближи до първата редица и се отпусна на дървената пейка. Дийн седна до нея, но тя продължи да гледа право напред, защото се страхуваше да го погледне. Страхуваше се от емоциите, които пробуждаше в нея. Дори вдишването на миризмата му беше мъчително заради копнежа, който разбуждаше. Това бе мъжът, с когото беше делила едно легло, чието докосване, вкус и смях продължаваха да я преследват в сънищата ѝ. Резултатът от връзката им растеше вътре в нея и младата жена притисна с длан корема си, за да потисне тайната болка, която усети внезапно там.

— Как я караш, Джейн?

— Нормално, благодаря. Заета съм.

— А превръзката на главата ти? Какво се е случило?

— О, това ли. — Докосна челото си и сви рамене. — Малък инцидент в моргата. Подхлъзнах се и паднах.

— Изглеждаш уморена.

— Не си падаш по комплиментите, а?

— Това е просто наблюдение.

— Е, да, уморена съм. Разбира се, че съм уморена. Последната седмица беше извънредно натоварена. Коледа почти дойде, а аз още дори не съм купила подаръци за семейството си.

Той я гледа известно време и тя извърна очи, тъй като не искаше да срещне погледа му.

— Май не си щастлива, че ще работиш отново с мен, а?

Ризоли не отговори. Не го отрече.

— Защо просто не ми кажеш какво е станало, по дяволите? — не издържа Дийн.

Гневът в гласа му я стресна. Гейбриъл не беше от хората, които разкриваха често емоциите си. Някога това я вбесяваше, защото винаги я караше да се чувства така, сякаш е изгубила контрол над себе си, сякаш всеки момент е заплашена от изгаряне на бушоните. Връзката им беше започнала, защото тя, а не той, бе направила първата крачка. Тя беше поела риска и бе потъпкала гордостта си, но къде я беше отвело това? Беше се влюбила в мъж, който бе все още непроницаема загадка за нея. И който не бе разкрил пред нея друга емоция, освен гнева, който долови сега в гласа му.

Това разгневи и нея.

— Няма смисъл да го обсъждаме — заяви тя. — Трябва да работим заедно. Нямаме избор. Но всичко останало... просто не съм в състояние да го понеса точно сега.

— Какво не си в състояние да понесеш? Че спяхме заедно ли?

— Да.

— Тогава нямаше вид на човек, който има нещо против.

— Случи се и толкоз. Сигурна съм, че и за теб е означавало толкова, колкото означава за мен.

Гейбриъл замълча. „Засегна ли се? — запита се тя. — Заболя ли го?“ Не мислеше, че е възможно да нараниш човек, който няма емоции.

Изненада се, когато чу ненадейния му смях.

— Ама наистина можеш да бъдеш гадна, Джейн — каза той.

Обърна се и го погледна — наистина го *погледна* — и остана поразена от същите неща, които преди я бяха привлекли към него. Силната челюст, гранитносивите очи. Властният вид. Можеше да го обижда колкото си иска, но винаги щеше да чувства, че все пак той контролира положението.

— От какво се страхуваш? — попита Дийн.

— Не знам за какво говориш.

— Че ще те нараня ли? Че ще си тръгна пръв?

— Първо на първо, ти никога не си бил тук.

— Добре, вярно е. Не можех. Не и с нашата работа.

— А всичко се свежда до това, нали? — Стана от пейката и тропна няколко пъти по пода, за да възвърне чувствителността в замръзналите си крака. — Ти си във Вашингтон, а аз — тук. Ти имаш своята работа, от която няма да се откажеш. Аз имам моята. Никакви компромиси.

— Като те слуша, човек ще реши, че обявяваш война.

— Не, просто излагам логичните факти. Опитвам се да бъда практична.

Обърна се и тръгна към вратата на параклиса.

— И опитваш да се предпазиш.

— А не трябва ли? — попита тя, като погледна назад към него.

— Целият свят не се е наговорил да те нарани, Джейн.

— Защото няма да му позволя.

Излязоха навън. Прекосиха двора и минаха през дворната порта, която се затвори след тях със звучно щракване.

— Е, не виждам смисъл да опитвам да правя пробив в тази броня — каза той. — Готов съм да изминавам дълъг път, за да мога да се срещна с теб. Но ти трябва да изминеш половината от него. Ти също трябва да даваш.

Обърна се и тръгна към своята кола.

— Гейбриъл? — повика го тя.

Той спря и се обърна да я погледне.

— Какво мислеше, че ще се случи между нас този път?

— Не знам. Че поне ще се зарадваш да ме видиш.

— Какво още?

— Че отново ще се чукаме като зайчета.

Тя се засмя и поклати глава. „Не ме изкушавай. Не ми напомняй за това, което ми липсва.“

Той я гледаше над покрива на автомобила си.

— Ще се задоволя и с първото, Джейн — промълви той.

После влезе вътре и затвори вратата.

Ризоли го проследи с поглед и си помисли: „Точно така се забърках в тази каша — покрай чуването като зайчета“.

Потръпна и вдигна очи към небето. Беше едва четири часът, но вечерта приближаваше, отнасяйки оскъдната, сивкава дневна светлина. Не си беше взела ръкавиците, а вятърът беше толкова студен, че буквално ощипа пръстите ѝ, когато извади ключовете, за да отключи колата. Плъзна се на предната седалка и опита да пъхне ключа в командното табло, но ръцете ѝ бяха замръзнали и непохватни и почти не усещаше пръстите си.

Замря на мястото си.

Внезапно се сети за ръцете на прокажените, за изгризаните им като пънчета пръсти.

И си спомни смътно въпроса за ръцете на една жена. Нещо, споменато между другото, на което не беше обърнала внимание тогава.

„Каза, че съм невъзпитана, защото я попитах защо онази дама няма пръсти.“

Излезе от автомобила, върна се при манастирските порти и започна да звъни.

Най-накрая сестра Изабел се появи. Старото лице, което надникна през железните решетки, не изрази удоволствие, като я видя.

— Трябва да говоря с момичето — обясни Ризоли. — С дъщерята на мисис Отис.

Завари Нони да седи сама в стара класна стая в края на коридора и да клати напред-назад силните си крака, висящи от стола, пръснала подобни на дъга пастели върху очуканото учителско бюро пред себе си. В кухнята на манастира беше по-топло, тъй като мисис Отис приготвяше вечерята за монахините, и ароматът на прясно изпечени шоколадови бисквити достигаше дори до това мрачно ъгълче на сградата. Въпреки всичко Нони бе предпочела да се затвори в тази студена стая, по-далеч от острия език и неодобрителния поглед на майка си. Момиченцето като че ли не забелязваше студа. То стискаше жълтеникавозелен пастел и, изплезило връхчето на езика си в дълбока концентрация, рисуваше излизащи от главата на някакъв човек искри.

— Ще избухне всеки момент — обясни то. — Смъртоносните лъчи пекат мозъка му. Затова той ще се пръсне. Както, когато готвиш разни неща в микровълновата фурна и те се пръскат. Ето така.

— Смъртоносните лъчи зелени ли са? — попита Джейн.

Нони вдигна поглед.

— Друг цвят ли трябва да са?

— Не знам. Винаги съм мислила, че смъртоносните лъчи трябва да бъдат, във... сребърни.

— Нямам сребърно. Конрад ми го взе в училище и така и не ми го върна.

— Струва ми се, че и зелени смъртоносни лъчи ще свършат работа.

Успокоена, Нони насочи отново вниманието си към рисуването. Избра един син пастел и добави шипове към лъчите, така че заприличаха на стрели, валящи като дъжд към злочестата жертва. На бюрото имаше много злочести жертви. По рисунките се виждаха изпускащи огън космически кораби и сини извънземни, режещи глави. Тези извънземни определено не бяха приятелски настроени. Момиченцето, което ги рисуваше, се стори на Ризоли също толкова странно същество, пакостливо дяволче с кафяви цигански очи, което се криеше в стая, където никой няма да го притеснява.

Беше си избрало депресиращо убежище. Класната стая явно не беше използвана отдавна, голите ѝ стени бяха осеяни с белези от кабарчета и пожълтяла скоч лента. Престарелите чинове бяха събрани в далечния ъгъл и бяха оголили надраскания дървен под. Единствената светлина влизаше през прозорците и всичко бе потънало в типичните за зимата сиви отсенки.

Нони бе започнала следващата си рисунка от своята серия за извънземни жестокости. Жертвата на жълтеникавозелените смъртоносни лъчи сега имаше зейнала в главата дупка, от която пръскаха пурпурни капки. Над човечето се появи балонче, в което, като в комикс, момиченцето написа агонизиращото му възклицание.

„ААААА!“

— Нони, спомнящ ли си вечерта, когато разговаряхме?

Кафявите къдрици подскочиха нагоре-надолу в знак на съгласие:

— Ти повече не се върна да ме видиш.

— Да, имах страшно много тичане насам-натам.

— Трябва да престанеш да тичаш насам-натам. Трябва да се научиш да сядаш и да релаксираш.

В тези думи прозвуча ехото на глас на зрял човек. „Престани да тичаш нагоре-надолу, Нони!“

— И не трябва да бъдеш толкова тъжна — додаде тя и избра друг пастел.

Ризоли наблюдаваше мълчаливо, докато детето рисуваше яркочервени капки, бликащи от експлодиралата глава. „Боже — помисли си тя. — Това момиченце вижда тъгата ми. Това безстрашно дяволче вижда повече от всички останали.“

— Имаш много остър поглед — каза тя. — Виждаш много неща, а?

— Веднъж видях как един картоф се пръсна. В микровълновата.

— Последния път ни каза някои неща, за сестра Урсула. Каза, че те смъмрила.

— Смъмри ме.

— Казала, че си невъзпитана, защото си я попитала за ръцете на онази жена. Спомняш ли си?

Нони повдигна глава и едното ѝ тъмно око проблесна изпод непокорните къдрици.

— Мислех, че се интересуваш само от сестра Камий.

— Искам да знам и за сестра Урсула. И за жената, с чиито ръце нещо не било наред. Какво имаше предвид?

— Нямахте пръсти. — Детето взе черен пастел и нарисова птица над пръскащата се глава на мъжа. Хищна птица, с огромни черни криле. — Лешояди — обясни то. — Ядат те, когато си мъртъв.

„Ето на какво разчитам — рече си Джейн. — На думата на едно дете, което рисува извънземни и смъртоносни лъчи.“

Приведе се напред и попита тихо:

— Къде видя тази жена, Нони?

Момичето остави пастела и изпусна уморена въздишка.

— Добре. След като *трябва* да знаеш. — Скочи от стола си.

— Къде отиваш?

— Да ти покажа. Къде беше дамата.

Якето ѝ беше толкова голямо, че Нони приличаше на малко човече на „Мишелин“, крачецо в снега. Ризоли следваше отпечатъците, оставени от гумените ѝ ботушки и се чувстваше като скромнен редник, маршируващ зад решителен генерал. Прекосиха двора на манастира, минаха покрай чешмата, където снегът се беше натрупал на етажи, напомняйки сватбена торта. Момичето спря пред входната порта и посочи.

— Тя беше ето тук.

— Извън портата ли?

— Аха. Беше си увила лицето с голям шал. Сякаш щеше да обира банка.

— Значи не видя лицето й?

Момиченцето поклати глава, кафявите къдрици подскочиха.

— Тази дама говори ли с теб?

— Не, мъжът го направи.

Джейн я изгледа.

— С нея мъж ли имаше?

— Той ме помоли да ги пусна, защото трябвало да говорят със сестра Урсула. Но това е забранено от правилника и аз им го казах. Ако някоя сестра го наруши, я изхвърлят. Мама казва, че сестрите няма къде другаде да отидат, затова *никога* не нарушават правилника — страхуват се да излязат навън. — Нони направи пауза. Вдигна очи и заяви с нотка на гордост: — Но аз излизам навън непрестанно.

„Защото не се страхуваш от нищо — помисли си Ризоли. — Защото си безстрашна.“

Момиченцето започна да отъпква линия в снега, розовите му ботушки маршируваха с точността на войник. Направи една бразда, после се завъртя кръгом и тръгна обратно, отъпквайки успоредна линия. „Смята, че е непобедима — мислеше си Ризоли. — А всъщност е толкова малка и уязвима. Дребосъче в огромно яке.“

— Какво стана после, Нони?

Детето се върна, стъпвайки тежко през снега, и спря рязко, вперило поглед в заснежените си ботуши.

— Дамата подаде едно писмо през портата. — Нони се приведе напред и прошепна: — И аз видях, че няма пръсти.

— Ти даде ли това писмо на сестра Урсула?

Детето кимна и къдриците му подскочиха отново.

— И тя излезе. *Веднага* излезе.

— Разговаря ли с онези хора?

Поклати глава.

— Защо?

— Защото когато излезе, те вече си бяха тръгнали.

Джейн се обърна и се загледа в тротоара, където бяха стояли двамата посетители, умолявайки непослушното момиченце да ги пусне

вътре.

Космите на тила ѝ внезапно настръхнаха.

Дамата с плъхове. Била е тук.

ШЕСТНАЙСЕТ

Ризоли излезе от болничния асансьор, мина покрай надписа „Всички посетители трябва да се регистрират“ и през двойната врата към интензивното отделение. Беше един през нощта и осветлението бе сведено до минимум, за да могат пациентите да спят. След яркото осветление там, откъдето идваше, сестрите в стаята ѝ се сториха безлики силуети. Само една от стаичките за болни бе ярко осветена и тя я привлече като фар.

Чернокожата полицайка, която пазеше пред нея, я поздрави.

— Здравейте, детектив. Бързо пристигнахте.

— Каза ли нещо?

— Не може. Тръбичката за дишане е все още в гърлото ѝ. Но определено е будна. Очите ѝ са отворени и чух сестрата да казва, че следва дадените ѝ команди. Всички изглеждат истински изненадани, че изобщо е дошла в съзнание.

Изпищяването на дихателната апаратура накара Джейн да погледне към стъклената врата на стаичката, зад която, около леглото, се бе струпал медицински персонал. Позна неврохирурга, д-р Юън, и интерниста, д-р Сътклиф, чиято руса опашка изглеждаше странно чужд детайл сред тази групичка от мрачни професионалисти.

— Какво става там?

— Не знам. Нещо във връзка с кръвното налягане. Д-р Сътклиф пристигна, тъкмо когато тук започна да заприличва на лудница. После се появи д-р Юън и оттогава се суетят около нея. — Полицайката поклати глава. — Не мисля, че нещата вървят на добре. Тези машини пищят като полудели.

— Боже, не ми казвай, че ще я изгубим тъкмо когато се е събудила.

Ризоли се промъкна в стаичката, където светлината бе толкова силна, че бе болезнена за уморените ѝ очи. Не можеше да види сестра Урсула, скрита зад плътния кръг, образуван от медицинския персонал,

но виждаше мониторите над леглото; линията на сърдечния ритъм сякаш бе описана от носещ се ниско над водата камък.

— Ще изтръгне ендотрахеалната тръбичка! — каза една от сестрите.

— Вържете тази ръка по-здраво.

— ... Урсула, успокой се. Постарай се да се отпуснеш.

— Систоличното падна до осемдесет и...

— Защо е толкова зачервена? — попита Юън. — Вижте й лицето.

Погледна встрани, тъй като дихателният апарат изписка.

— Прекалено голяма съпротива в дихателните пътища — поясни една сестра. — Тя се съпротивлява на апаратурата.

— Налягането й пада, д-р Юън. Систоличното е вече осемдесет.

— Добавете към системата й допамин. Веднага.

Една сестра внезапно забеляза стоящата на прага Ризоли.

— Госпожо, ще трябва да излезете оттук.

— В съзнание ли е? — попита Джейн.

— Излезте оттук.

— Аз ще се оправя с това — обади се Съткиф.

Стисна здраво Ризоли за ръката и я изведе навън. После дръпна завесата, като закри напълно видимостта към пациентката. Застанала в полумрака, Джейн усещаше погледите на другите сестри, застанали в различните точки на интензивното отделение.

— Детектив Ризоли — започна Съткиф, — трябва да ни оставите да си вършим работата.

— Аз се старая да върша моята. Тя е единственият ни свидетел.

— И е в критично състояние. Трябва да я извадим от кризата, преди някой да говори с нея.

— Но е в съзнание, нали?

— Да.

— Разбира ли какво става?

Младият мъж направи пауза. На слабата светлина в отделението не можеше да види изражението му. Успяваше да различи само широките рамене и зеленикавата светлина от редиците монитори, отразена в очите му.

— Не съм сигурен. Честно казано, не очаквах някога да дойде в съзнание.

— Защо пада кръвното ѝ налягане? Това нещо ново ли е?

— Преди малко започна да я обзема паника, вероятно заради тръбичката в трахеята ѝ. Плашещо преживяване е да усетиш тръбичка в гърлото си, но трябва да остане там, за да ѝ помага да диша. Дадохме ѝ валиум, когато кръвното ѝ започна да се повишава. Тогава изведнъж започна да пада главоломно.

Една сестра се показа зад завесата и извика:

— Д-р Сътклиф?

— Да?

— Кръвното не реагира дори на допамина.

Лекарят се върна в стаичката на монахинята.

През откrehнатата завеса Ризоли наблюдаваше разиграващата се само на няколко крачки от нея драма. Ръцете на сестра Урсула бяха свити в юмруци, сухожилията им бяха опънати като въжета, докато опитваше да се освободи от каишките, задържащи китките ѝ за леглото. Горната част на главата ѝ беше бинтована, от устата ѝ излизаше тръбичката, която я свързваше с дихателната апаратура, но лицето ѝ се виждаше ясно. Изглеждаше подуто, бузите бяха яркочервени. Уловена като в капан от тази мумифицираща маса от марли и тръбички, тя бе отворила широко очите си, като преследвано животно; зениците ѝ бяха разширени от страх, погледът ѝ скачаше трескаво ту наляво, ту надясно, сякаш търсейки начин да избяга. Металните рамки на леглото дрънчаха като решетки на клетка, докато се мятеше, опитвайки да се освободи от каишките. Целият ѝ торс се повдигна от леглото и алармата на следящата сърцето апаратура изведнъж писна.

Погледът на Джейн политна към монитора, където линията се бе изравнила.

— Всичко е наред, всичко е наред! — обади се Сътклиф. — Просто един от проводниците се отдели.

Върна жичката на мястото ѝ и сърдечният ритъм се появи отново на екрана.

— Увеличете скоростта на изтичане на допамина — каза Юън. — Нека тече по-бързо.

Сестрата отвори максимално дюзичката на системата и във вената на Урсула потече физиологичен разтвор. Погледът ѝ срещна погледа на Ризоли в последния миг на осъзнатост. Точно преди очите ѝ

да се изцъклят, преди последната искрица съзнание да изгасне. И след това Джейн виждаше само смъртен страх.

— Налягането все така не се повишава! Падна до шейсет...

Мускулите на лицето на монахинята се отпуснаха и ръцете ѝ паднаха върху леглото. Очите под полузатворените клепачи вече не се фокусираха. Не виждаха.

— Силно неравномерен пулс — каза сестрата. — Виждам силно неравномерен пулс!

Всички погледи се насочиха към монитора на сърдечната дейност. Линията, която досега се бе движила нагоре-надолу бавно, но равномерно, сега бе изкривена от резки, главоломни спадове и върхове.

— Вентрикуларна тахикардия! — каза Юън.

— Не долавям никакво налягане!

— Свалете страничното перило на леглото. Хайде, хайде, да започваме компресиите.

Ризоли бе изблъскана назад, по-далеч от вратата, когато една от сестрите се подаде навън и извика:

— Имаме код синьо!

През прозореца на стаичката Джейн виждаше развихрилата се край леглото на монахинята буря. Виждаше как главата на Юън ту се повдига, ту изчезва надолу в ритъма на кардиопулмоналната ресусцитация. Наблюдаваше как в системата инжектираха едно след друго различни лекарства и към пода летяха стерилни опаковки.

Ризоли погледна към монитора. Сега линията на екрана бе леко назъбена.

— Заряд на двеста!

Всички в стаичката отстъпиха назад, когато една сестра се наведе напред с дефибрилатора. Джейн видя ясно оголените гърди на Урсула, със зачервена и покрита с петна кожа. Стори ѝ се шокиращо, че една монахиня може да има толкова големи гърди.

Дефибрилаторът се допря до гръдния ѝ кош.

Торсът на Урсула подскочи, все едно завързан за конци, които бяха дръпнати рязко.

Стоящата до Ризоли полицайка прошепна:

— Имах лошо предчувствие. Няма да я бъде.

Сътклиф погледна отново към монитора. После срещна погледа на Джейн през прозореца. И поклати глава.

* * *

Мора пристигна в болницата един час по-късно. След обаждането на Ризоли бе станала от леглото, оставяйки Виктор да спи на възглавницата до нея, и се бе облякла, без да си вземе душ. Докато асансьорът я качваше към интензивното отделение, все още усещаше мириса на кожата му, а тялото я понаболяваше тук-там от грубото любене през нощта. Беше тръгнала за болницата, докато умът ѝ бе все още фокусиран върху секса, върху топли, а не студени тела. Върху живите, а не върху мъртвите. Облегна се назад на стената на асансьора и притвори очи, позволявайки си да се наслади на преживените мигове още малко. Да удължи удоволствието с още една минута.

Отварянето на вратата я стресна. Изправи рязко гръбнак и премигна срещу двете медицински сестри, които се готвеха да влязат, и побърза да излезе, с пламнали бузи. „Дали го забелязват? — питаше се тя, докато вървеше по коридора. — Сигурно всички виждат на лицето ми гузната руменина, оставена от секса.“

Ризоли беше в чакалнята на интензивното отделение, отпусната на дивана, и отпиваше кафе от пластмасова чашка. Тя изглежда продължително Мора, сякаш също бе доловила нещо по-различно в нея. Една невидима червенина, през нощта, когато трагедията ги беше призовала.

— Казват, че получила инфаркт — обясни Джейн. — Положението не изглежда добро. Поддържат живота ѝ с медицинска апаратура.

— Кога приложиха кода?

— Към един. Работиха над нея почти час и успяха да върнат някакъв сърдечен ритъм. Но сега е в кома. Без спонтанно дишане. Зениците ѝ не реагират. — Поклати глава. — Не мисля, че вкъщи вече има някой.

— Какво казват докторите?

— Ами, мненията им са противоречиви. Д-р Юън още не е готов да дръпне щепсела. Но лекарят хипи смята, че главният мозък е вече мъртъв.

— Д-р Сътклиф ли имаш предвид?

— Да. Готиният тип с опашката. Нареди сутринта да направят електроенцефалограма, за да проверят мозъчната активност.

— Ако няма, ще бъде трудно да се оправдае включването към животоподдържаща апаратура.

Ризоли кимна.

— Така си и мислех, че ще кажеш.

— Имаше ли свидетели на спирането на сърцето?

— Какво?

— Присъстваше ли медицински персонал, когато сърцето спря?

Безстрастните въпроси на Мора като че ли раздразниха Джейн. Остави чашата си така рязко, че разля малко кафе върху масата.

— Цяла тълпа. Аз също бях там.

— Какво доведе до обявяването на кода?

— Казаха, че кръвното ѝ налягане първо се покачило и сърцето ѝ биело като побъркано. Когато дойдох, кръвното ѝ налягане вече падаше. А после сърцето спря. Така че, да, цялото събитие стана пред свидетели.

Секундите минаваха. Телевизорът работеше, но без звук. Погледът на Ризоли се премести към надписите, пробягващи в долната част на екрана по време на новините на Си Ен Ен.

„Недоволен служител застрелва четирима човека в автомобилен завод в Северна Каролина... Разливане на токсични вещества при дерайлиране на влак в Колорадо...“

„Нескончаемо изброяване на катастрофи из цялата страна, а ние тук, две уморени жени, напругаме сили, за да изкараме тази нощ.“

Мора приседна на дивана до нея.

— Как си, Джейн? Не изглеждаш във форма.

— Чувствам се ужасно. Сякаш ми изпива всяка капка енергия. И не остава нищичко за мен.

Допи кафето си на една глътка и хвърли празната чашка в кошчето за боклук. Не го улучи. Без да помръдне просто впери поглед в чашката, прекалено уморена, за да стане и да я вдигне от пода.

— Момичето го идентифицира — рече тя.

— Какво?

— Нони. — Направи пауза. — Гейбриъл беше толкова добър с нея. Направо ме изненада. Не съм очаквала, че може да бъде толкова добър с деца. Знаеш го какъв е — толкова трудно е да го разгадаеш. Толкова е напрегнат. Но беше достатъчно да седне до нея, за да я накара да яде от ръката му... — Загледа се някъде напред с копнеж, после се осъзна и разтърси глава. — Нони разпозна снимката на Хауард Редфилд.

— Той ли е бил мъжът, отишъл в „Грейстоунс“? Заедно с нашата неизвестна жертва?

Ризоли кимна.

— Ходили са там заедно. Опитали да влязат, да я видят.

Мора поклати глава.

— Не проумявам. Какво, за бога, би могло да свързва тези трима души?

— На този въпрос можеше да отговори единствено Урсула. — Джейн стана и си облече палтото. Тръгна към вратата, после спря. Погледна назад към лекарката. — Беше се събудила, разбра ли?

— Сестра Урсула ли?

— Точно преди да прибегнат към Синия код, отвори очи.

— Мислиш ли, че е била действително в съзнание? Че е съзнавала какво става?

— Стискаше ръката на сестрата. Следваше команди. Но така и не ми се удаде да поговоря с нея. Стоях на прага пред нея и тя ме *погледна*, точно преди... — Не довърши мисълта си, очевидно разтърсена от нея. — Аз съм последният човек, когото видя.

Мора влезе в интензивното отделение, покрай монитори, по които пулсираха зелени линии, покрай медицински сестри, които разговаряха шепнешком пред дръпнатите завеси на индивидуалните стаички за пациентите. Когато работеше като интернист, нощните посещения в интензивното отделение винаги бяха свързани с притеснения — пациент в критично състояние, криза, изискваща бързо вземане на решения от нейна страна. Дори сега, след толкова години, идването тук в този час на денонощието ускори пулса ѝ. Тази вечер обаче не я очакваше криза от медицинско естество; идваше да види последствията от такава криза.

Завари д-р Съткиф да пише нещо в картоната на монахинята, седнал до леглото ѝ. Химикалката му бавно спря да се движи, без да отделя върха си от страницата, сякаш му беше трудно да оформи следващото изречение.

— Д-р Съткиф? — обади се Мора.

Той вдигна поглед към новодошлата; по загорялото му на слънцето лице се виждаха нови бръчици от умора.

— Детектив Ризоли ме помоли да дойда. Каза, че планирате да прекратите изкуственото поддържане на живота.

— Отново идвате малко преждевременно — отвърна той. — Д-р Юън реши да го остави още един-два дена. Искане първо да види резултатите от ЕЕГ. — И пак сведе поглед към записките си. — Иронично, нали? За последните ѝ няколко дни на земята са изписани много страници. Но целият ѝ живот заема само един кратък абзац. В това има нещо нередно. Нещо противно.

— Така поне опознавате пациентите си, докато все още дишат. Аз нямам дори тази привилегия.

— Не мисля, че работата ви би ми допаднала, д-р Айлс.

— Има дни, когато и на мен ми е трудно да я понеса.

— Защо тогава я избирате? Защо предпочитате мъртвите пред живите?

— Те заслужават внимание. Биха искали да знаем защо са мъртви.

Младият мъж погледна към монахинята.

— Ако се питате какво се случи тук, ще ви кажа отговора. Не действвахме достатъчно бързо. Стояхме край нея и я гледахме как изпада в паника, а трябваше да ѝ дадем успокоително. Ако го бяхме направили по-скоро...

— Да не искате да кажете, че стигна до това състояние от паника?

— Така започна. Първо скочиха кръвното и пулсът. После налягането ѝ падна рязко без видима причина и започна аритмията. Трябваша ни два-сет минути, докато върнем нормалния ѝ ритъм.

— Какво показва електрокардиограмата?

— Остър инфаркт на миокарда. Сега тя е в дълбока кома. Никаква реакция на зениците. Никаква реакция към силна болка. Почти със сигурност мозъкът ѝ е увреден необратимо.

— Малко е рано да се каже, нали?

— Аз съм реалист. Д-р Юън се надява да я измъкне, но той е хирург. Иска статистиката му да бъде по-розова. Стига пациентът му да оцелее след операцията, може да я нарече „успешна“. Дори в крайна сметка пациентът да се превърне в нещо като растение.

Мора се доближи до леглото и погледна смръщено към сестра Урсула.

— Защо е толкова подута?

— Вляхме течности в нея при изпълнение на Синия код, за да опитаме да нормализираме кръвното ѝ налягане. Затова лицето ѝ изглежда подуто.

Младата жена премести поглед надолу по ръцете и видя продълговати червеникави подутини.

— Това прилича на завяхваща уртикария. Какви лекарства ѝ бяха дадени?

— Обичайният за Синия код коктейл. Средства срещу аритмия. Допамин.

— Мисля, че трябва да направите токсикологично изследване за поносимост към лекарства.

— Моля?

— Наблюдавано е необяснимо спиране на сърцето. А тази уртикария прилича на реакция към лекарство.

— Обикновено не правим изследване за евентуално интоксикаране само защото към пациента е приложен Синият код.

— В този случай би трябвало да го направите.

— Защо? Мислите, че сме допуснали грешка ли? Че сме ѝ дали нещо, което не е трябвало?

Започваше да звучи отбранително, умората му преминаваше в гняв.

— Тя е свидетел на убийство — отвърна Мора. — Единственият свидетел.

— Допреди малко се борихме, за да ѝ спасим живота. А сега вие намеквате, че не ни вярвате.

— Само опитвам да огледам нещата внимателно от всички страни, без да пропускам нещо.

— Добре. — Д-р Съткиф затвори шумно болничния картон. — Ще се погрижа да направят токсикологичното изследване, само заради

вас — заяви той и излезе.

Д-р Айлс остана в стаичката, взирайки се в монахинята, която лежеше, окъпана в меката светлина на лампата до леглото ѝ. Не видя обичайните останки от кардиопулмонарната ресусцитация. Използваните спринцовки, шишенца с лекарства и стерилни опаковки, които оставаха неизменно след положените за спасяването на човешкия живот усилия, бяха събрани. Гръдният кош на пациентката се движеше нагоре-надолу само благодарение на въздуха, който влизаше насила в белите ѝ дробове с всяко движение на апарата за изкуствено дишане.

Съдебната лекарка взе фенерче с тънък лъч и освети с него двете очи на Урсула едно по едно.

И двете зеници не реагираха на светлината.

Изправи гръбнак и внезапно усети, че някой я наблюдава. Обърна се и почти се стресна, като видя стоящия на прага отец Брофи.

— Сестрите ми се обадиха — обясни той. — Помислили, че може би е настъпил моментът.

Имаше тъмни кръгове под очите, а наболата брада правеше брадичката му по-тъмна. Както обикновено, бе в свещенически одежди, но в този среднощен час ризата му беше намачкана. Представи си го как, събуден от телефонното обаждане, става от леглото и облича полусънен дрехите си. Как посяга автоматично към тази риза, преди да напусне топлатата си спалня.

— Искате ли да изляза? — попита той. — Мога да се върна по-късно.

— Не, моля ви, влезте, отче. Тъкмо се канех да прегледам болничния ѝ картон.

Младият мъж кимна и влезе в стаичката. И тя изведнъж ѝ се стори прекалено малка, атмосферата — прекалено интимна.

Посегна към картона, който бе оставил д-р Сътклиф. Сядайки на табуретката до леглото, отново осъзна излъчващата се от самата нея миризма и се запита дали Брофи също я усещаше. Миризмата на Виктор. На секс. Свещеникът започна да се моли шепнешком, а тя си наложи да се фокусира върху записките на медицинските сестри.

„00:15: Жизнени показатели: Кръвно налягане 130/90. Пулс 80.

Очи отворени. Прави целенасочени движения. Свива дясната длан при команда.

Д-р Юън и д-р Сътклиф обявяват промяна в менталния статус.

00:43: Кръвното са качи до 180/100. Пулс 120.

Тук е д-р Сътклиф. Пациентката е възбудена и опитва да измъкне иглата на системата си.

00:50: Систоличното налягане падна до 100. Зачервена и силно възбудена.

Д-р Юън е тук.

00:55: Систолично 85, пулс 180.

Увеличаване на скоростта на вливане от системата...“

С увеличаване на кръвното налягане записките ставаха все по-сбити, почеркът — по-забързан, докато стана почти нечетлив. Мора можеше да си представи последователността от събития в тази стаичка. Блъсканицата за намирането на спринцовките и торбичките с лекарства за системата. Сестрата, притичваща до помещението с лекарствените припаси и обратно. Разкъсването на стерилните опаковки, изпразването на шишенцата, трескавото пресмятане на правилните дозировки. И всичко това става, докато пациентката се мята, а кръвното ѝ налягане пада главоломно.

„01:00: Обявяване на Син код.“

Почеркът вече беше друг. Друга сестра се бе заела с описването на ставащото. Сега документацията се водеше чисто и методично, очевидно от сестра, чието задължение по време на кода беше само да наблюдава и да записва.

„Вентрикуларна фибрилация. Кардиоверсия с 300 джаула прав ток. Венозното вливане на лидокаин е

увеличено до четири мг/мин.

Кардиоверсия повторена, 400 джаула. Още във вентр. фибр.

Зеници разширени, но все още реактивни на светлина...“

„Все още не се предават — помисли си Мора. — Не и докато зениците реагират. Не и докато все още има шанс.“

Спомни си първия Син код, който бе ръководила като интернист, и колко неохотно бе признала поражението, дори когато бе станало ясно, че пациентът не може да бъде спасен. Но семейството на човека чакаше пред стаята — съпругата и двамата му синове в тийнейджърска възраст — и тя мислеше за лицата на момчетата през цялото време, докато бе долепвала дефибрилатора до гърдите на мъжа, отново и отново. И двете момчета бяха достатъчно високи, за да бъдат мъже, с огромни крака и пъпчиви лица, но плачеха като деца, и тя бе продължила усилията за ресусцитацията дълго след стадия, след който те ставаха безсмислени, като си мислеше: „Направи му още един електрически шок. Само още един“.

Осъзна, че отец Брофи бе млъкнал. Вдигна очи и установи, че я наблюдава. Погледът му бе толкова съсредоточен, че се почувства така, сякаш бе нахлул в личното ѝ пространство.

И същевременно — странно възбудена.

Затвори картоната с делови жест, за да прикрие объркването си. Току-що бе станала от леглото на Виктор, а ето че се бе почувствала привлечена и то точно от този мъж. Знаеше, че разгонените котки привличат мъжките само с миризмата си. Такъв сигнал ли излъчваше и тя — миризмата на приемаща женска? На жена, която бе живяла толкова дълго без секс, че сега не можеше да му се насити?

Стана и посегна към палтото си.

Свещеникът пристъпи напред, за да ѝ помогне. Приблужи се зад нея и го разтвори, за да ѝ позволи да пъхне ръце в ръкавите. Усети как дланта му докосна косите ѝ. Това бе случайно докосване, нищо повече, но предизвика тревожен трепет в нея. Тя отстъпи и се закопчава припряно.

— Преди да тръгнете, искам да ви покажа нещо — каза отец Брофи. — Ще дойдете ли с мен?

— Къде?

— Долу, на четвъртия етаж.

Озадачена, младата жена го последва към асансьора. Влязоха и отново се озоваха заедно в ограничено пространство, което ѝ се стори прекалено тясно. Тя стоеше с ръце в джобовете на палтото и стоически не отделяше очи от сменящите се цифрички на етажите, като се питаше: „Грях ли е някой свещеник да ти се струва привлекателен?“.

Ако не беше грях, със сигурност беше лудост.

Вратата на асансьора най-после се отвори и тя го последва по коридора, през поредица от двойни врати, в кардиологията. И тук, като в интензивното отделение на хирургията, осветлението беше приглушено за през нощта. Вървяха така из полумрака, докато стигнаха до помещението с мониторите за ЕКГ.

Пълната сестра, седяща пред тях, вдигна поглед от пробягващите по тях линии и зъбите ѝ блеснаха в усмихната дъга.

— Отец Брофи. Нощна обиколка ли правите?

Той докосна рамото на сестрата, непринуден, свойски жест, който говореше за приятелски взаимоотношения. Мора си спомни първия път, когато бе видяла свещеника — докато бе прекосявал заснежения двор под стаята на Камий. Как бе положил утешително длан върху рамото на старата монахиня, която го бе посрещнала. Този мъж не се страхуваше да предложи топлината на своето докосване.

— Добър вечер, Катлин — отвърна той и в гласа му внезапно се промъкна меката напевност на бостънския вариант на ирландския. — Спокойна ли е вечерта?

— Засега, да чукна на дърво. Да не би сестрите да се обадиха да посетите някого?

— Не от вашите пациенти. Бяхме горе, в интензивното отделение на хирургията. Искан да доведа д-р Айлс тук за едно посещение.

— В два през нощта? — Катлин се засмя и погледна Мора. — Той ще ви съсипе. Този човек не почива.

— Почивка ли? — пошегува се отец Брофи. — Какво е това?

— Нещо, което ние, другите, по-недостойните смъртни, правим.

Свещеникът погледна към монитора.

— А как е нашият мистър Демарко?

— О, вашият специален пациент. Вчера го прехвърлиха в легло, където състоянието му не се следи непрекъснато. Затова бих казала, че е супер.

Младият мъж посочи линията от ЕКГ на легло № 6, която се движеше спокойно по екрана.

— Ето — каза той, като докосна Мора по ръката, а дъхът му прошепна в косите ѝ: — Ето това исках да ви покажа.

— Защо? — попита тя.

— Мистър Демарко е мъжът, когото спасихме, на тротоара. — Погледна я. — Мъжът, за когото предсказахте, че няма да живее. Това е нашето чудо. Ваше и мое.

— Не е непременно чудо. И друг път ми се е случвало да сгреша.

— Изобщо ли не сте изненадана, че този човек ще излезе жив от болницата?

Д-р Айлс го погледна в тихата интимност на мрака.

— Малко са нещата, които вече могат да ме изненадат. Признавам го, макар и със съжаление.

Не искаше да прозвучи цинично, но стана точно така, и тя се запита дали го беше разочаровала. Поради някаква причина за него беше важно тя да изрази някаква почуда, а тя му беше дала словесния еквивалент на незаинтересовано свиване на раменете.

Докато слизаха с асансьора към партера, Мора каза:

— Искан ми се да вярвам в чудеса, отче. Наистина ми се иска. Но се страхувам, че няма как да промените мнението на един стар скептик.

Той отговори с усмивка:

— Даден ви е блестящ ум и, разбира се, предназначението му е да бъде използван от вас. Да задавате своите въпроси и да намирате своите отговори.

— Сигурна съм, че вие задавате същите въпроси като мен.

— Всеки ден.

— Въпреки това приемате концепцията за божественото. Вярата ви никога ли не се разколебава?

Последва пауза.

— Не моята вяра, не. На това мога да разчитам.

Мора долови лека нотка на несигурност в гласа му и го погледна.

— Тогава какво поставяте под въпрос?

Свещеникът срещна погледа ѝ с поглед, който сякаш проникваше право до ума ѝ, четейки всяка мисъл, която не искаше той да види.

— Силата си — отвърна тихо той. — Понякога поставям под въпрос своята сила.

Навън, докато стоеше сама сред болничния паркинг, тя пое няколко пъти дълбоко студения нощен въздух. Небето беше ясно, звездите блестяха силно. Влезе в колата и изчака малко моторът да загрее, опитвайки се да разбере какво се беше случило току-що между нея и отец Брофи. Всъщност нищо, но се чувстваше виновна, сякаш нещо все пак *се беше* случило. Беше едновременно виновна и ободрена.

Прибра се вкъщи по полираните с ледена настилка улици, мислейки за отец Брофи и Виктор. Беше уморена, когато напусна дома си; сега беше абсолютно разсънена и с изострена чувствителност и с вибриращи нерви. Чувстваше се по-жива, отколкото се бе чувствала от месеци.

Прибра колата в гаража и още докато влизаше в къщата, започна да сваля палтото. И да разкопчава блузата си, докато вървеше към спалнята. Виктор спеше дълбоко, без да усеща, че тя е до него и се разсъблича. През последните няколко дни бе прекарвал повече време в нейната къща, отколкото в хотелската си стая, и сега ѝ се струваше, че мястото му естествено е в нейното легло. В нейния живот. Потрепервайки, младата жена се пъкна под завивките, където беше прелестно топло, и допирът на хладната ѝ кожа го накара да се размърда.

Няколко погалвания, няколко целувки, и Виктор беше напълно разбуден, напълно възбуден.

Прие го охотно в себе си, над себе си, и макар да лежеше отдолу, не се чувстваше в подчинена позиция. Наслаждаваше се на удоволствието, също като него. Но когато затвори очи и го усети как свършва в нея, в съзнанието си видя не само лицето на Виктор, но и на отец Брофи. Променящ се образ, който като премигващи светлинки показваше последователно ту едното, ту другото лице, докато накрая Мора не знаеше чие беше всъщност.

И на двамата. Ничие.

СЕДЕМНАЙСЕТ

През зимата най-студени са най-ясните дни. Когато се събуди, слънчевата светлина навън блестеше по белия сняг, и макар да се зарадва от гледката на синьото небе, вятърът беше силен и рододендронът пред къщата се бе привел като старец, провесил и прегънал листа, за да се предпази от студа.

Отпиваше от кафето си, докато караше към работа, премигвайки срещу слънчевата светлина, копнеейки да обърне и да се върне вкъщи. Да се върне в леглото с Виктор и да прекара целия ден там с него, да се топят един друг под юргана. Снощи бяха пели коледни песни — той с богатия си баритон, докато тя бе опитвала да настрои към него фалшивия си алт. Двамата звучаха ужасно и в крайна сметка повече се смяха, отколкото пяха.

И ето че тази сутрин тя продължаваше да пее, все така фалшиво, докато минаваше покрай окичените с гирлянди светофари, покрай витрини на магазини, по чиито манекени блестяха празнични тоалети. Изведнъж ѝ се стори, че всичко наоколо ѝ напомня за Коледа. Гирляндите и венците висяха от седмици, разбира се, но досега всъщност не ги беше забелязала истински. Кога бе изглеждал толкова празнично градът? Кога слънцето бе блестяло така ярко върху снега?

„Господ да ви даде покой и радост, господа, и дано нищо не ви смути“, се пееше в коледната песен.

Влезе в сградата на съдебния лекар на Олбъни стрийт, в чийто коридор с огромни букви от сребърно фолио пишеше „Мир на Земята“.

Луиз вдигна поглед и се усмихна.

— Днес изглеждате щастлива.

— Толкова се радвам, че виждам отново слънчева светлина.

— Радвайте ѝ се, докато я има. Чух, че утре вечер отново ще завали сняг.

— Нямам нищо против на Бъдни вечер да вали сняг. — Грабна няколко шоколадови бисквитки от кутията със сладкиши върху бюрото на Луиз. — Как изглежда графикът днес?

— От снощи няма нищо ново. Явно никой не иска да умира току преди Коледа. Д-р Бристъл трябва да бъде в съда в десет часа и след това може би ще се прибере направо вкъщи, ако сте в състояние да поемете неговите обаждания.

— Ако положението остане все така спокойно, може би и аз ще си тръгна по-рано.

Веждите на Луиз подскочиха нагоре от изненада.

— За нещо забавно, надявам се.

— Можеш да бъдеш сигурна — засмя се Мора. — Тръгвам да пазарувам.

Влезе в кабинета си, където дори високата купчина доклади от работата ѝ в лабораторията за аутопсии и диктовки, очакващи да ги прегледа, не успя да ѝ развали настроението. Настани се на бюрото си и работи върху тях до обяд, похапвайки щастливо шоколад, с надеждата да успее да се измъкне в три и да отиде право в „Сакс“ на Пето авеню.

Не беше предполагала, че Гейбриъл Дийн ще мине да я види. Когато той влезе в офиса ѝ в два и половина, тя нямаше представа до каква степен посещението му щеше да промени деня ѝ. Както винаги не успя да разчете изражението му и за пореден път ѝ се стори, че е невероятно да съществува връзка между темпераментната Ризоли и този студено загадъчен мъж.

— Днес следобед се връщам във Вашингтон — каза той, като остави дипломатическото си куфарче. — Преди да тръгна, исках да чуя мнението ви във връзка с едно нещо.

— Разбира се.

— Първо, може ли да видя останките на неизвестната жертва?

— Всичко е описано в доклада ми за аутопсията.

— Въпреки това ми се струва, че би трябвало да я видя.

Мора се изправи.

— Трябва да ви предупредя, че гледката е трудна за понасяне.

Студът може само да забави, но не и да възпре процеса на разлагане. Докато дърпаше ципа на бялата торба, в която се намираще тялото, д-р Айлс изживя неприятни мигове с носещата се от нея миризма. Вече беше предупредила Дийн за вида на трупа и той не трепна, когато найлонът разкри оголени мускули там, където трябваше да има лице.

— Кожата е одрана изцяло — обясни съдебната лекарка. — Срязана е по линията на косата горе на челото и след това е одрана по посока надолу. Освободена е с друг разрез под брадичката. Като сваляне на маска.

— И той я е отнесъл със себе си?

— И не само нея.

Продължи да сваля ципа на чувала. Миризмата, която ги лъхна от него беше толкова силна, че Мора съжали заедно не бе си сложила маска. Дийн обаче бе помолил само да хвърли поглед, а не за пълен оглед, затова бяха надянали само ръкавици.

— Дланите — промълви той.

— Отрязани са, както и долната част на краката. Първо помислихме, че имаме работа с колекционер. На трофеи във вид на части от тялото. Другата възможност беше да опитва да скрие самоличността ѝ. Като я остави без лице, без отпечатьци от пръсти. Това беше практическата причина за отстраняването и отнасянето им.

— Но не и на краката.

— Точно това не се връзваше. То ме накара да предположа, че може да има различна причина за тези ампутации. Те са направени, за да прикрият не самоличността, а проказата ѝ.

— А тези възелчета по цялата ѝ кожа? И те ли са от проказата?

— Този кожен обрив се нарича „нодозна еритема“ и е реакция към медикаментозното лечение. Очевидно е приемала антибиотици за проказата. Затова не открихме активни бактерии при кожната биопсия.

— Значи тези язвички не се причиняват от самото заболяване?

— Не. Те са страничен ефект от проведената неотдавна терапия с антибиотици. Ако се съди по рентгеновите ѝ снимки, тя е била болна от проказа от доста време, може би повече от десетилетие, преди да започне лечението. — Вдигна поглед към Дийн. — Видяхте ли достатъчно?

Той кимна.

— Сега искам да ви покажа нещо.

Щом се върнаха в офиса ѝ, младият мъж отвори дипломатическото си куфарче и извади оттам някаква папка.

— Вчера, след срещата ни, аз се обадох в Интерпол и помолих за информация за клането в Бара. Ето какво ми прати по факса Отделът

по специалните престъпления на ЦРУ в Индия. По мейла ми пратиха също така няколко цифрови снимки, които бих искал да видите.

Д-р Айлс отвори папката и погледът ѝ попадна върху сложения най-отгоре лист.

— Това е полицейски файл.

— От индийския щат Андра Прадеш, където е било разположено село Бара.

— Какъв е статусът на разследването?

— Остава отворено. Случаят е едногодишен, но не са напреднали кой знае колко. Съмнявам се, че някога изобщо ще бъде решен. Дори не съм убеден, че се намира нагоре в списъка им с приоритети.

— Били са избити почти сто човека, агент Дийн.

— Да, но това събитие трябва да се вземе в съответния контекст.

— Всяко земетресение е събитие. Всеки ураган е събитие. Избиването на цяло село не е събитие. Това е престъпление срещу човечеството.

— Вижте какво става в Южна Азия. В Кашмир избиват масово както хиндуисти, така и мюсюлмани. В Индия колят тамили и сикхи. Да не говорим за всичките кастови убийства. Бомбардирането от партизаните маоисти-ленинисти...

— Майка Мери Клемънт смята, че това е било религиозно клане. Атака срещу християни.

— Там наистина стават подобни нападения. Но клиниката, в която е работила сестра Урсула, е била финансирана от светска благотворителна организация. Другите две сестри, които умират при клането, не са били свързани с никаква църква. Поради това полицията в Андра Прадеш се съмнява, че става въпрос за религиозна атака. По-скоро е политическа. Или подклаждана от омраза, защото жертвите са прокажени. Това е било село на презирани хора. — Посочи към папката в ръцете ѝ. — Искях да видите докладите от аутопсиите и снимките от мястото на престъплението.

Мора прелисти страницата и се взря в снимката. Зашеметена от видяното, тя изгуби ума и дума. Не бе в състояние да отмести погледа си от тази сцена на ужаса.

Това бе като че ли видение от Армагедон.

Върху купчини пушещо дърво и пепел бяха натрупани обгорени трупове. Горещината от огъня бе причинила контракция на мускулите

свивачи и телата бяха замръзнали в нещо като боксьорски пози. Сред човешките останки се виждаха мъртви кози с почерняла, опърлена козина.

— Избили са всичко — обади се Дийн. — Хора. Животни. Дори кокошките са били убити и изгорени.

Мора си наложи да премести снимката, за да открие следващата.

Видя други трупове, погълнати в по-голяма степен от пламъците, превърнати в купчини обгорени кости.

— Нападението е извършено по някое време през нощта — обясни Гейбриъл. — Телата са открити едва на следващата сутрин. Работниците от дневната смяна на намираща се в близост фабрика забелязали гъстия пушек, който се носел над долината. И когато отишли да проверят какво става, открили ето това. Деветдесет и седем мъртви, голяма част от които — жени и деца, както и две сестри от клиниката... и двете американки.

— Същата клиника, където е работела Урсула.

Той кимна.

— А сега следва наистина интересната подробност — обяви той.

Младата жена вдигна очи; промяната в тона му бе изострила вниманието ѝ.

— Да?

— Въпросната фабрика, близо до селото.

— И какво?

— Била притежание на „Окътгън Кемикълс“.

Тя продължаваше да го гледа втренчено.

— „Окътгън“ ли? Компанията, за която е работел Хауард Редфилд?

Събеседникът ѝ кимна.

— И която била проучвана от Комисията по ценните книжа. Толкова много нишки свързват тези три жертви, че всичко започва да наподобява гигантска паяжина. Знаем, че Хауард Редфилд е бил вицепрезидент, отговарящ за чуждестранните операции на „Окътгън“, който е притежавал фабриката край село Бара. Знаем, че сестра Урсула е работила в село Бара. Знаем, че неизвестната жертва е страдала от проказа, така че е напълно възможно да е живяла в село Бара.

— Всичко ни връща все към това село — промълви Мора.

— Към това клане.

Тя сведе поглед към снимките.

— Какво се надявате да открия в тези доклади от аутопсиите?

— Кажете ми, ако има нещо, което индийските патолози са пропуснали. Нещо, което би могло да хвърли светлина върху въпросното нападение.

Д-р Айлс погледна към обгорените трупове и поклати глава.

— Няма да бъде лесно. Огънят унищожавя прекалено много. Там, където е намесен, откриването на причината за смъртта може да се окаже невъзможно, ако не са налице други доказателства. Например куршуми или фрактури.

— Доста от черепите са били разбити, според тези доклади от аутопсиите. Заключение е, че жертвите най-вероятно са били пребити в съня им. След това телата са били измъкнати от колибите и струпани на няколко купчини, за да бъдат кремирани.

Тя извади друга снимка. Друга гледка към ада.

— Толкова много жертви — промълви тя. — И никой не е успял да избяга?

— Трябва да се е случило много бързо. Много от жертвите вероятно са били осакатени от болестта и не са били в състояние да бягат. Все пак това е било прибежище за болни хора. Селото е било изолирано от обществото в една долина, там, където пътят свършва. Ако са били голяма група, нападателите са можели да връхлетят и без особени трудности да избият сто души, без никой да чуе писъците им.

Мора стигна до последната снимка в папката. На нея се виждаше малка варосана сграда с ламаринен покрив, с обгорени от огъня стени. Пред вратата ѝ лежеше друга купчина от трупове с преплетени крайници и изгорени до неузнаваемост лица.

— Клиниката е единствената останала сграда, защото била построена от бетонни блокчета — поясни Дийн. — Останките на двете американки са били открити сред тази купчина. Наложило се да бъдат идентифицирани от съдебен антрополог. Според него изгарянето било толкова пълно, че нападателите явно са използвали някакъв катализатор. Вие съгласна ли сте с това, д-р Айлс?

Тя не отговори. Вниманието ѝ вече не беше насочено към телата. Сега тя се взираше в нещо, което ѝ се стори далеч по-смущаващо. Нещо, което в продължение на няколко секунди я накара да забрави да диша.

На вратата на клиниката висеше табела с отчетлив символ: летящ гълъб, разперил любящо крила над син глобус, сякаш за да го защити. Символ, който разпозна веднага.

Това бе клиника на One Earth.

— Д-р Айлс? — обади се Дийн.

Младата жена вдигна стреснато очи и осъзна, че специалният агент все още чакаше отговора ѝ.

— Телата... не могат да бъдат изгорени толкова лесно — отвърна тя. — Водното им съдържание е прекалено високо.

— Но тези тела са били изгорени, така че са останали само костите.

— Да. Така е. Следователно сте прав — вероятно е използван катализатор.

— Бензин?

— Бензин би свършил работа. Освен това осигуряването му не е никакъв проблем. — Погледът ѝ падна отново върху снимката на обгорената клиника. — Също така се виждат ясно останките от погребална клада, която след това се е срутила. Тези обгорени клони.

— Това променя ли нещо? Използването на клада?

Тя се покашля.

— Повдигането на тялото от земята спомага разтопените мазнини да капят в пламъците. И така... да разгарят огъня. — Внезапно събра снимките и ги пусна обратно в папката. Постави сплетените си в пръстите ръце отгоре ѝ. Макар повърхността ѝ, която усещаше с дланите си, да беше гладка, съдържанието ѝ дълбаеше дупка в сърцето ѝ. — Ако нямате нищо против, агент Дийн, бих искала малко време, за да прегледам докладите от аутопсиите. Може ли да задържа цялата папка?

— Разбира се. — Гейбриъл стана от стола. — Може да се свържете с мен във Вашингтон.

Все така загледана в папката, тя не видя, че се е запътил към вратата. Нито че се бе обърнал и я гледа.

— Д-р Айлс?

Тя вдигна очи.

— Да?

— Имам още едно притеснение. Не във връзка със случая, а нещо лично. Не съм сигурен, че трябва да говоря с вас за това.

— За какво става дума, агент Дийн?

— Разговаряте ли много с Джейн?

— Естествено. В процеса на това разследване.

— Не по работа. За това, което я смущава.

Мора се поколеба. „Мога да му кажа — помисли си тя. — Някой би трябвало да му каже.“

— Винаги е била доста напрегната — додаде той. — Но сега става още нещо. Виждам, че е по-напрегната от всякога.

— Нападението над манастира се оказа тежък случай.

— Не е заради разследването. Нещо друго я тревожи. Нещо, за което не иска да говори.

— Не съм аз тази, която трябва да питате. Трябва да говорите с Джейн.

— Опитах.

— И?

— Става по-делова от всякога. Знаете как може да се държи — като истински робокоп. — Въздъхна. И добави тихо: — Мисля, че я изгубих.

— Кажете ми нещо, агент Дийн.

— Да?

— Изпитвате ли някакви чувства към нея?

Младият мъж срещна погледа ѝ, без да трепне.

— Нямаше да ви задавам този въпрос, ако не изпитвах.

— Тогавя трябва да ми повярвате, като ви кажа, че не сте я изгубили. Ако ви се струва дистанцирана, е само защото е уплашена.

— Джейн? — Той поклати глава и се засмя. — Тя не се страхува от нищо. Най-малко пък от мен.

Мора го изпрати с поглед, като си мислеше: „Грешиш. Всички се страхуваме от хората, които могат да ни наранят“.

В детството си Ризоли бе обичала зимата. Цяло лято очакваше първите снежинки, утрото, когато щеше да дръпне завесите на стаята си и да види, че цялата земя е побеляла и тази белота все още не е замърсена от стъпки. Беше изскачала със смях от къщата, за да се отъркаля добре в снега.

И сега, докато се бореше с натовареното обедно движение, допълнително утежнено от трескавото пазаруване преди празниците, тя се питаше кой бе откраднал магията.

Перспективата утре да прекара Бъдни вечер със семейството си не допринасяше по никакъв начин за подобряване на настроението ѝ. Отсега знаеше как щеше да мине вечерта: всички щяха да се тъпчат до премала с пуйката, и устите им щяха да бъдат прекалено пълни, за да разговарят. Брат ѝ Франки щеше да бъде още по-гръмогласен и неприятен от обикновено, в резултат на препиването с аероконяк. Баща ѝ, с дистанционното на телевизора в ръка, щеше да превключва програмите, за да удави безсмислените разговори. А майка ѝ Анджела, изтощена от целодневното готвене, щеше да задреме във фотьойла. Всяка година повтаряха все същите стари ритуали, но в крайна сметка това правеше семейството. Повтарянето на същите неща по същия начин, независимо дали ги правеха щастливи.

Макар да нямаше никакво желание да ходи из магазините, не можеше да отлага повече това мъчение; човек просто не можеше да се появи на прага на семейство Ризоли на Бъдни вечер без задължителния арсенал от подаръци в ръце. Нямаше значение колко са безсмислени и неизползваеми; важното беше да бъдат красиво опаковани и всеки да получи по нещо. Миналата година брат ѝ Франки, този негодник, ѝ подари една сушена жаба от Мексико, от чиято кожа бе направено портмоне. Жестоко напомняне за прякора, който ѝ беше измислил.

Джейн буташе пазарската количка из универсалния магазин, търсейки с поглед еквивалент на сушената градинска жаба. От високоговорителите звучаха коледни песни, механични дядоколедовци я приветстваха с поклащане на глава, докато тя се движеше с мрачна решимост между редиците от щандове, украсени с лъскави гирлянди. За баща си купи мокасини с пухкава подплата. За майка си избра кана от Ирландия за запарване на чай, декорирана с напъпили розички. За по-малкия си брат Майкъл се спря на карирана хавлия за баня, а за новото му гадже, Айрини, взе висящи обици с кървавочервен австрийски кристал. Купи подаръци дори за момченцата на Айрини — еднакви гащеризони за сняг на черти.

Но за онази дребна душа, Франки, така и не откри нищо подходящо.

Тръгна из отдела за мъжко бельо. Тук имаше известни възможности. Например как щеше да изглежда Франки, мачото от военноморските сили, в розови пликчета тип прашки? Не, прекалено отвращаващо беше; дори тя не би паднала толкова ниско. Забави крачка, щом стигна до боксерките, защото изведнъж мислите ѝ от Франки бяха преминали към Гейбриъл, в неговите сиви костюми и досадни вратовръзки. Мъж с ненатрапващ се консервативен вкус, до самото му бельо. Мъж, който бе в състояние да влуди една жена, защото никога не можеше да разбере какво означава за него. Тя така и нямаше да разбере дали под сивия му костюм биеше истинско сърце.

Внезапно ускори крачка и излезе от отдела за мъжко бельо. „Фокусирай се, дяволите да те вземат. Нещо за Франки.“ Книга? Сети се за няколко подходящи заглавия. „Наръчникът на мис Маниери как да не бъдем негодници“. Много жалко, че мис Маниери така и не бе написала такава книга; пазарът за нея щеше да бъде доста голям. Ризоли продължи да се взира и да търси.

И тогава спря, с пресъхнало гърло, с изгубили чувствителност пръсти, стиснали дръжката на пазарската количка.

Беше в отдела за бебешки стоки. Видя мънички бебешки терлички, с избродирани патенца. Ръкавички, ботушки и пухкави шапчици с вълнено топче на върха, всичките с кукленски размери. Розови и сини одеялца за повиване на новородени. Камий бе увила мъртвото си бебе в синьо вълнено одеялце, беше го повивала с майчина любов, с майчина мъка.

Мобилният ѝ телефон звънна няколко пъти, преди да го чуе през унеса си. Извади го от дамската си чанта и произнесе замаяно:

— Ризоли.

— Хей, детектив. Уолт Дегрут се обажда.

Дегрут работеше в отдела за ДНК в лабораторията за изследване на доказателствения материал от престъпленията. Обикновено Джейн му се обаждаше, опитвайки да получи по-бързо резултатите. Днес отговори на обаждането му с притъпен интерес.

— И какво имаш за мен? — попита тя, като върна погледа си към бебешките одеялца.

— Сравнихме майчината ДНК с ДНК на бебето, което открихте в езерцето.

— Да?

— Жертвата, Камий Мажин, определено е майката на бебето.
Ризоли въздъхна уморено.

— Благодаря, Уолт — прошепна тя. — Така и очаквахме.

— Чакай. Има още.

— Още ли?

— Това не мисля, че сте го очаквали. Става дума за бащата на бебето.

Сега вече вниманието ѝ се фокусира изцяло върху гласа му.
Върху това, което щеше да ѝ съобщи.

— Какво за бащата? — попита тя.

— Знаем кой е той.

ОСЕМНАЙСЕТ

Ризоли караше през сивия следобед, виждайки пътя пред себе си през мъгла от гняв. Подаръците, които бе купила преди малко, бяха пръснати върху задната седалка заедно с руло хартия за увиване и лъскава лента, но мислите ѝ не бяха свързани с Коледа. Мислеше за момичето, което ходеше босо по снега. Момичето, което търсеше болката от премръзването, за да заличи по-дълбоката си агония. Нищо обаче не беше в състояние да уталожить вътрешните му терзания, никакви молитви или самобичуване не можеха да потушат писъците на душата му.

Когато най-сетне мина между гранитните колони и спря пред къщата на родителите на Камий, беше почти пет часа, а раменете ѝ се бяха схванали от дългото шофиране. Излезе от колата и напълни дробовите си със студения солен въздух. Изкачи стъпалата пред външната площадка и позвъни.

Отвори ѝ тъмнокосата икономка, Мария.

— Съжалявам, детектив, но мисис Мажин не е тук. Тя очакваше ли ви?

— Не. Кога ще се прибере?

— Излезе из магазините с момчетата. Би трябвало да се върне за вечеря. След един час.

— Тогава ще я почакам.

— Не съм сигурна...

— Просто ще правя компания на мистър Мажин. Ако нямате нищо против.

Макар и неохотно, Мария я пусна в къщата. Една жена, която беше свикнала да се подчинява на другите, нямаше да препречи пътя на представител на закона.

Ризоли нямаше нужда Мария да ѝ показва пътя; мина по същия полиран под, покрай същите картини с морски сцени, и влезе в Морската стая. Разкриващата се от прозорците гледка беше зловеща, пришпорваната от вятъра вода бе покрита с бяла пяна. Рандъл Мажин

лежеше на дясната си страна в болничното легло, с лице към прозорците, за да вижда приближаващата буря. Място на първия ред за наблюдаване размириците на природата.

Седналата до него медицинска сестра забеляза посетителката и се изправи.

— Здравейте?

— Аз съм детектив Ризоли от бостънска полиция. Просто чакам мисис Мажин да се прибере. Реших да видя как е мистър Мажин.

— Все така.

— Как прогресира състоянието му след инсулта?

— Правим физиотерапия вече от месеци, но дефицитите са много сериозни.

— Постоянни ли са?

Сестрата погледна към своя пациент, после направи жест на Ризоли да излязат от стаята.

В коридора обясни:

— Не ми се иска да говоря за него, когато може да ни чуе. Знам, че разбира.

— А вие как го разбрахте?

— По начина, по който ме гледа. По реакциите му. Макар да не може да говори, мозъкът му функционира. Днес пуснах запис на любимата му опера — „Бохеми“. И видях сълзи в очите му.

— Може да не е от музиката. Може да е просто от чувство на безпомощност.

— Определено има правото да се чувства безпомощен. След осем месеца почти не се наблюдава възстановяване. Прогнозата е доста мрачна. Почти със сигурност няма никога вече да ходи. Едната му страна ще бъде завинаги парализирана. Колкото до говора, е... — Поклати тъжно глава. — Мозъчният удар е бил масивен.

Джейн се обърна към Морската стая.

— Ако желаете да си направите кафе пауза или нещо от този род, ще бъда щастлива да поседя с него.

— Няма да имате нищо против?

— Освен ако има нужда от някакви специални грижи.

— Не, не е необходимо да правите нищо. Само му говорете. Той цени това.

— Да. Ще говоря.

Младата жена се върна в Морската стая и придърпа един стол до леглото на болния. Седна така, че да вижда очите му. Така, че той да не може да не вижда нейните.

— Здравей, Рандъл — започна тя. — Помниш ли ме? Детектив Ризоли. Ченгето, което разследва убийството на дъщеря ти. Знаеш, че Камий е мъртва, нали?

Видя как в сивите му очи проблесна тъга. Знак, че я разбира. И че скърби.

— Красива е била дъщеря ти. Но ти го знаеш, нали? И как би могъл да не го знаеш? Наблюдал си я всеки ден в тази къща. Виждал си как расте и се превръща в млада жена. — Направи пауза. — И видя как се разпада.

Очите продължаваха да я гледат, продължаваха да попиват всяка нейна дума.

— Та кога започна да я чукаш, Рандъл?

От другата страна на прозорците вятърът изви страховито. Дори в нарастващия здрач белите качулки на вълните проблеснаха ярко на фона на притъмнялото бурно море.

Рандъл Мажин вече не я гледаше. Бе преместил погледа си и го бе насочил надолу, отбягвайки отчаяно очите на своята събеседница.

— Тя е само на осем години, когато майка ѝ се самоубива. И изведнъж Камий си няма никой друг, освен своя татко. Тя се е нуждаела от теб. Вярвала ти е. И ти какво направи? — Ризоли поклати глава с отвращение. — Знаеш колко деликатна и уязвима е била. Знаеш и защо е излязла да ходи босонога по снега. Защо се е заключвала в стаята си. Защо е избягала в манастира. Бягала е от теб.

Джейн се приведе още по-близо. Достатъчно близо, за да долови миризмата на урината, с която бяха напоени памперсите му за възрастни.

— Единственият път, когато се е прибрала у дома на посещение, вероятно си е мислела, че няма да ѝ посегнеш. Че поне веднъж ще я оставиш на мира. Все пак къщата ти е била пълна с роднини, дошли за погребението. Но това не те спря. Нали?

Очите все така я избягваха, все така гледаха надолу. Ризоли клекна край леглото. Приблужи се толкова, че накъдето и да погледнеше той сега, тя щеше да бъде току пред лицето му.

— Бебето е било твое, Рандъл — продължи тя. — Нямахме нужда дори от проба от твоето ДНК, за да го докажем. Неговата ДНК е прекалено близка с ДНК на майка му. Написано е там, в генетичния код на детето. Рожба на кръвосмешение. Знаеше ли, че е забременяла от теб? Знаеше ли, че си съсипал собствената си дъщеря?

Поседя малко на стола, като просто го наблюдаваше. Тишината ѝ позволи да чуе как дишането му се учести, шумното дишане на човек, който иска отчаяно да избяга, но не може да го направи.

— Знаеш ли, Рандъл, аз не вярвам в Бог. Но ти ме караш да мисля, че може би все пак греша. Гледай какво се случи с *теб*. През март си изучкал дъщеря си. През април си получил инсулт. Няма да се движиш никога повече. Нито да говориш. Ти си просто един мозък в мъртво тяло, Рандъл. Ако това не е божествена справедливост, тогава не знам какво е.

Сега вече той скимтеше, опитвайки да раздвижи безполезните си крайници.

Младата жена се приведе напред и прошепна в ухото му:

— Усещаш ли миризмата на гниещата си плът? Докато лежиш тук и пишкаш в памперса си, какво според теб прави съпругата ти Лорън? Вероятно си прекарва много добре. Вероятно си е намерила някой друг, който да ѝ прави компания. Мисли за това. Не е нужно да умираш, за да отидеш в ада.

Ризоли се изправи с доволна въздишка.

— Приятен живот, Рандъл — каза тя и излезе от стаята.

Докато се приближаваше към входната врата, чу гласа на Мария:

— Тръгвате ли си вече, детектив?

— Да. Реших да не чакам мисис Мажин.

— Какво да ѝ кажа?

— Просто, че съм се отбила. — Погледна назад, към Морската стая. — О, и ѝ кажете още нещо.

— Да?

— Мисля, че на Рандъл му липсва Камий. Защо не поставите снимката ѝ някъде, където ще я вижда през цялото време? — Усмихна се и отвори входната врата. — Той ще ви бъде благодарен за това.

Коледните светлилки премигнаха в дневната ѝ.

Вратата на гаража се отвори и Мора видя, че колата на Виктор бе паркирана вътре, от дясната страна на гаража, сякаш това бе мястото ѝ. Сякаш сега това бе също и неговата къща. Младата жена паркира срещу неговия автомобил и изключи двигателя с гневно завъртане на ключа. Почака, докато вратата се затвори отново, опитвайки да се успокои за онова, което предстоеше.

Грабна чантата с документите и излезе от колата.

Без да бърза окачи палтото си на закачалката, остави дамската си чанта. С чантата с документи в ръка влезе в кухнята.

Виктор, който тъкмо пускаше лед в коктейлния шейкър, ѝ се усмихна.

— Хей! Точно приготвям любимото ти питие. Вечерята е вече във фурната. Опитвам се да ти докажа, че мъжът също може да бъде полезен в къщата.

Мора го наблюдаваше, докато раздрусваше шейкъра, и после, докато изливаше течността в чаша за мартини. Той ѝ подаде напитката.

— За трудещата се господарка на къщата — заяви и я целуна по устните.

Тя стоеше абсолютно неподвижно. Виктор се отдръпна бавно, местейки въпросително поглед по лицето ѝ.

— Какво има?

Тя остави чашата си.

— Време е да бъдеш честен с мен.

— Мислиш ли, че досега не съм бил?

— Не знам.

— Ако говорим за онова, което не се получи както трябва преди три години... за грешките, които допуснах...

— Не става дума за случилото се тогава. А за сега. Дали си честен с мен сега.

Той се засмя неразбиращо.

— Какво съм сбъркал пък сега? За какво се очаква да се извиня? Защото ще бъда щастлив да го направя, ако това е твоето желание. Дяволите да го вземат, ще се извиня дори за неща, които не съм направил.

— Не искам извинения, Виктор. — Бръкна в чантата за документи, извади папката, която ѝ бе оставил Гейбриъл Дийн, и му я подаде. — Искам просто да ми кажеш нещо повече за това.

— Какво е това?

— Полицейска документация, изпратена от Интерпол. Във връзка с масово клане, станало миналата година в Индия. В едно малко селце край Хайдерабад.

Той отвори папката и трепна при вида на първата снимка. Без да каже дума прелисти към следващата снимка, а после и към останалите.

— Виктор?

Той затвори папката и я погледна.

— Какво очакваш да кажа?

— Знаел си за това клане, нали?

— Разбира се, че знаех. Нападнатата клиника е на One Earth. Там загубихме две доброволки. Две медицински сестри. Моята работа е да знам за това.

— Но не ми каза.

— Случи се преди една година. Защо да ти го казвам сега?

— Защото е свързано с нашето разследване. Една от монахините, атакувани в манастира „Грейстоунс“, е работила в същата тази клиника на One Earth. Знаеше това, нали?

— Колко доброволци според теб работят за One Earth? Имаме хиляди медицински работници в повече от осемдесет страни.

— Просто ми кажи, Виктор. Знаеше ли, че сестра Урсула е работила за One Earth?

Той се обърна и се приближи до мивката. Застана там и се загледа през прозореца, макар да нямаше какво да види, освен мрак.

— Интересно — продължи Мора. — След развода не ми се обади нито веднъж.

— Нужно ли е да уточнявам, че и ти така и не си направи труда да се свържеш с мен?

— Нито едно писмо, нито едно телефонно обаждане. Ако исках да науча последните новини за теб, трябваше да си купя списание „Пийпъл“. Виктор Банкс, светецът на хуманитарната кауза.

— Не съм се миропомазал, Мора. Не можеш да ме виниш и в това.

— И ненадейно изникваш тук, в Бостън, изгарящ от желание да ме видиш. Точно когато започвам да работя по това убийство.

Той се обърна, за да я погледне.

— Мислиш, че не съм искал да те видя?

— Чака три години.

— Да. Три прекалено дълги години.

— Защо сега?

Той се вглеждаше в лицето ѝ, сякаш се надяваше да види следа от разбиране.

— Липсваше ми, Мора. Наистина ми липсваше.

— Но това не е първоначалната причина да дойдеш да ме видиш. Нали?

Дълга пауза.

— Не. Не е.

Внезапно почувствала изтощение, д-р Айлс се отпусна на един стол край кухненската маса и сведе поглед към папката с изобличаващите снимки.

— Защо тогава го направи?

— Бях в хотелската си стая, обличах се, и телевизорът беше включен. Чух новината за нападението на манастира. Видях те там. На мястото на престъплението.

— Това беше денят, в който остави първото си съобщение на секретарката ми. Същия следобед.

Той кимна.

— Боже, беше изумителна по телевизора. Увита от глава до пети в онова черно палто. Бях забравил колко си красива.

— Но не това е причината да ми се обадиш, нали? Интересувахте те убийството. Обади се, защото аз съм съдебният лекар на този случай.

Виктор не отговори.

— Знаел си, че една от жертвите е работела за One Earth. Искал си да откриеш какво знае полицията. Какво знам аз.

Все така нямаше отговор.

— Защо просто не ме попита за това? Какво се опитваш да скриеш?

Той изправи гръбнак и изведнъж я погледна предизвикателно.

— Имаш ли представа колко човешки живота спасяваме всяка година?

— Не отговаряш на въпроса ми.

— Колко деца имунизираме? Колко много жени получават грижи по време на бременността си единствено от нашите клиници? Те

зависят от нас, защото нямат алтернативи. One Earth оцелява единствено благодарение на добрата воля на своите благодетели. Репутацията ни трябва да бъде безупречна. Достатъчна е една лоша дума, прошепната от пресата, и спонсорските ни пари ще се стопят ей така. — Щракна с пръсти, за да демонстрира мисълта си.

— Какво общо има всичко това с въпросното разследване?

— Посветих последните двама месеца от живота си на изграждането на One Earth от нищо, но никога не е ставало дума за мен. Всичко беше заради *тях* — хората, за които никой друг не се грижи. Те са важните. Затова не мога да допусна нещо да изложи на опасност финансирането ни.

„Пари — помисли си тя. — Всичко е заради парите.“

Изгледа го съсредоточено.

— Вашият корпоративен спонсор.

— Какво?

— Спомена за него. Че сте получили огромна сума миналата година от корпоративен спонсор.

— Получаваме дарения от много източници...

— За „Окътгън Кемикълс“ ли става дума?

Шокираното му изражение отговори на въпроса ѝ. Чу го как си пое рязко въздух, сякаш се готвеше да отрече, но после го издиша, без да произнесе нито дума, разбрал, че е безполезно да го прави.

— Не е трудно да се потвърди — допълни Мора. — Защо просто не ми кажеш истината?

Той сведе поглед и кимна уморено.

— „Окътгън“ е един от най-големите ни спонсори.

— И какво очаква от теб? Какво трябва да направи One Earth в замяна за парите?

— Защо мислиш, че трябва да правим нещо? Нашата работа говори сама за себе си. Защо според теб толкова страни ни приемат с готовност? Защото хората ни вярват. Ние не проповядваме, не търсим последователи, не се месим в местната политика. Ние отиваме само за да им помагаме. Това е единственото, което има значение в крайна сметка, нали? Спасяването на човешкия живот?

— А животът на сестра Урсула? Той има ли значение за теб?

— Разбира се, че има!

— Е, сега той се поддържа изцяло от апаратура. След като ѝ направят още една електроенцефалограма, най-вероятно ще дръпнат щепсела на машините. Кой иска смъртта ѝ, Виктор?

— Откъде мога да знам?

— Явно знаеш доста неща, които така и не си направи труда да ми кажеш. Знаеше, че една от жертвите е работила за теб.

— Не мислех, че това има някаква връзка.

— Трябваше да оставиш на мен да реша.

— Ти каза, че се фокусирате върху другата монахиня. Младата. Тя беше единствената жертва, за която говореше. Реших, че нападението няма нищо общо с Урсула.

— Скри информация.

— Сега вече говориш като някое ченге. Какво да очаквам — да размахаш полицейска значка и да извадиш белезниците ли?

— Старая се да *не* намесвам полицията. Старая се да ти дам възможност да обясниш.

— И защо да го правя? Ти вече издаде присъдата.

— А ти вече се държиш като виновен.

Той застина на място, отместил поглед встрани, стиснал с едната си ръка гранитния плот. Секундите се точеха в мълчание. Мора внезапно се фокусира в дървения блок, в който бяха набучени ножове, на една ръка разстояние от него. Осем готварски ножа с различна големина, които поддържаха винаги добре наточени и готови за употреба. Никога досега не бе изпитвала страх от Виктор. Но мъжът, който стоеше толкова близо до ножовете, беше някой друг, човек, когото не познаваше.

— Мисля, че трябва да си вървиш — промълви тя.

Той се обърна към нея.

— Какво мислиш да правиш?

— Просто си върви, Виктор.

За момент той не помръдна. Младата жена го гледаше, сърцето думкаше силно в гърдите ѝ, всяко мускулче на тялото ѝ беше напрегнато. Гледаше ръцете му в очакване на следващия му ход, като през цялото време си мислеше: „Не, той не би ме наранил. Не вярвам, че някога би ме наранил“.

И същевременно с ужасяваща яснота си даде сметка за силата на ръцете му. Запита се дали същите тези ръце биха хванали някога чук,

за да разбият с него черепа на жена.

— Обичам те, Мора — каза той, — но някои неща са по-важни от теб или мен. Преди да направиш каквото и да е, помисли какво би могла да разрушиш. На колко хора — невинни хора — би могла да навредиш.

Мора трепна, когато Виктор тръгна към нея. Той обаче не спря, а продължи нататък. Чу стъпките му по коридора, после затръшването на входната врата.

Изправи се веднага и отиде в дневната. Видя през прозореца как колата му излезе на заден ход от гаража. Приблужи се до входната врата и пусна резето. После пусна резето и на вратата, водеща към гаража. Заключваше се от Виктор.

Върна се в кухнята, за да заключи и задната врата; ръката ѝ трепереше, докато слагаше веригата. Обърна се и огледа стаята, която изведнъж ѝ се стори чужда, защото въздухът все още вибрираше от заплахата. Коктейлът, който ѝ беше налял Виктор, все още стоеше на плота. Взе напитката, която вече се беше затоплила, и я изля в мивката, сякаш беше заразна.

Чувстваше се омърсена от неговото докосване. От прегръдките му.

Влезе в банята, съблече се и застана под душа, под горещата водна струя, опитвайки да отмие всяка следа от него по кожата си. Не можеше обаче да пречисти спомените си. Беше достатъчно да затвори очи, за да види отново неговото лице, да си припомни неговото докосване.

В спалнята свали чаршафите, по които беше полепнала неговата миризма. Поредното болезнено напомняне. Сложи чисти чаршафи, които не миришеха на любовния им акт. Смени кърпите в банята, защото ги беше използвал и той. Върна се в кухнята и изхвърли храната, която бе взел от ресторант и бе сложил във фурната да се стопли — печен патладжан със сирене „Пармезан“.

Тази нощ не вечеря; вместо това си наля чаша зинфандел и го отнесе в дневната. Запали газовата камина и седя дълго, загледана в коледната елха.

„Весели празници — мислеше си тя. — Мога да разрежа гръден кош и да извадя съдържанието на целия торс. Мога да отрежа тънки парченца от белия дроб и под микроскопа да диагностицирам рак,

туберкулоза или емфизем. Но тайната на онова, което се намира в човешкото сърце, е недостижима за скалпела ми.“

Виното ѝ подежда като упойка и притъпи болката ѝ. Мора допи чашата си и си легна.

През нощта се събуди като че ли стресната от нещо и се вслуша в поскърцащата от вятъра къща. Дишането и пулсът ѝ постепенно се нормализираха, след като се отърси от сънувания кошмар. Изгорели тела, натрупани като черни клони върху клада. Пламъци, хвърлящи отблясъци върху наредени в кръг около кладата фигури. И тя, опитваща да остане в мрака, опитваща да се скрие от светлината на огъня. „Дори в сънищата си не мога да избягам от тези картини — помисли си тя. — Живея със свой ад в главата си, достоен за перото на Данте.“

Протегна ръка и попипа студените чаршафи там, където до снощи бе спал Виктор. Липсата му я изпълни с такава болка, че я накара да кръстоса ръце върху корема си, за да притъпи празнотата, която усещаше там.

Ами ако грешеше? Ако той ѝ казваше истината?

Призори най-накрая стана от леглото; чувстваше се неотпочинала и замаяна. Влезе в кухнята да си направи кафе и седна пред масата, докато на постеливата утринна светлина отпиваше малки глътки от горещата напитка. Погледът ѝ падна върху папката със снимки, която бе прекарала нощта върху масата.

Отвори я и видя това, което бе породило нощния ѝ кошмар. Обгорелите тела, овъглените останки от колиби. „Толкова много мъртви — помисли си тя, — убити в пристъп на насилие само в една нощ.“ Нападателят трябва да бяха побеснели от ярост, за да изколят така всичко живо, дори животните. Вгледа се в мъртвите кози и хора, в купчината от преплетени трупове.

Козите. Защо козите?

Потъна в размисъл върху този факт, опитвайки да проумее какво би могло да мотивира подобно безсмислено разрушение.

Мъртви животни.

Мина на следващата снимка. На нея се виждаше клиниката на One Earth с обгорени от огъня бетонни блокчета и купчината обгорели тела пред входа ѝ. Погледът ѝ обаче не беше фокусиран върху телата, а върху покрива, направен от гофрирана ламарина, който явно не беше

пострадал. Преди всъщност не беше обърнала внимание на покрива. Сега се загледа в нещо, което приличаше на паднали листа. По вълнообразния метал се виждаха тъмни петна. Бяха прекалено малки, за да различи някакви подробности.

Отнесе снимката в кабинета си и включи осветлението. Взе от бюрото си увеличително стъкло. Започна да изследва изображението под ярката лампа върху бюрото, фокусирайки се върху тенекиения покрив; увеличителното стъкло разкриваше пред погледа ѝ всеки детайл. Тъмните петна внезапно придобиха ужасни нови форми. По гръбнака ѝ преминаха ледени тръпки. Пусна увеличителното стъкло и стоя известно време зашеметена.

Птици. Това бяха мъртви птици.

Влезе в кухнята, взе телефона и изпрати съобщение до пейджъра на Ризоли. Когато телефонът ѝ звънна няколко минути по-късно, звукът му накара д-р Айлс да подскочи.

— Трябва да ти кажа нещо — започна тя.

— В шест и трийсет?

— Трябваше да го кажа на агент Дийн вчера, преди да напусне града. Но не исках. Не и преди да говоря с Виктор.

— Виктор ли? Бившият си съпруг ли имаш предвид?

— Да.

— Той пък какво общо има с тази история?

— Мисля, че знае какво се е случило в Индия. В онова село.

— Той ли ти го каза?

— Още не. Затова ще трябва да го извикаш и да го разпиташ.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Седяха в колата на Бари Фрост, паркирана пред хотел „Колонада“. Фрост и Ризоли бяха отпред, а Мора — отзад.

— Нека първо аз поговоря с него — обади се Мора.

— По-добре ще бъде да си останеш тук, докторке — отвърна Бари. — Не знаем как ще реагира.

— По-малко вероятно е да се съпротивлява, ако говоря с него.

— Но ако е въоръжен...

— Няма да ме нарани — увери го младата жена. — И не искам вие да го нараните, това ясно ли е? Няма да го арестувате.

— Ами ако реши, че не иска да дойде?

— Ще дойде. — Отвори вратата на автомобила. — Просто оставете на мен.

Взеха асансьора до четвъртия етаж заедно с една млада двойка, която вероятно бе озадачена от вида на мрачното трио. Мора застана пред стая 426 с Ризоли и Фрост от двете си страни и почука на вратата.

Минаха няколко секунди.

Вече се готвеше да почука отново, когато вратата най-сетне се отвори и пред нея застана Виктор. Очите му бяха уморени, а изражението — безкрайно тъжно.

— Питам се какво ще решиш — започна той. — Започнах да се надявам, че... — Поклати глава.

— Виктор...

— Но всъщност не би трябвало да се изненадвам. — Погледна към стоящите в коридора детективи и се засмя горчиво. — Донесе ли белезници?

— Няма нужда от белезници — отговори Мора. — Те искат само да поговорят с теб.

— Да, разбира се. Само да поговорят. Да се обадя ли на адвокат?

— Зависи от теб.

— Не, ти ми кажи. Ще имам ли нужда от адвокат?

— Ти единствен знаеш това, Виктор.

— Това е тест, нали? Само виновният настоява за адвокат.
— Адвокатът никога не е лоша идея.
— Тогава само за да ти докажа нещо, няма да повикам адвокат.
— Погледна към двамата детективи. — Трябва да си обуя обувките.
Ако не възразявате.

Обърна се и тръгна към стенния гардероб.

Мора се обърна към Джейн.

— Може ли да изчакате тук?

Последва Виктор в стаята, оставяйки вратата да се затвори след нея, за да бъде за миг насаме с него. Седнал на един стол, той си връзваше обувките. Забеляза, че куфарът му е върху леглото.

— Пригответе си багажа — отбеляза тя.

— Взех си билет за четири. Но както ми се струва, планът ми ще трябва да се промени, нали?

— Трябваше да им кажа. Съжалявам.

— Сигурен съм, че съжаляваш.

— Нямах избор.

Младият мъж се изправи.

— Имаше избор и го направи. Мисля, че това говори съвсем ясно. — Прекоси стаята и отвори вратата. — Готов съм — съобщи той. Подаде връзка ключове на Ризоли. — Предполагам ще искате да претърсите взетата под наем кола. Това е синята „Тойота“, паркирана на третия етаж в гаража. Не казвайте, че не съм сътрудничил.

Фрост го поведе по коридора. Джейн дръпна Мора за ръкава, за да изостанат малко зад двамата мъже, които продължаваха да вървят към асансьорите.

— Ето тук трябва да се оттеглиш — прошепна Ризоли.

— Аз съм тази, която ви го издаде.

— Точно по тази причина не можеш да бъдеш част от това.

— Той ми беше съпруг.

— Ето за това става дума. Трябва да се оттеглиш и да оставиш ние да се оправяме с него. Знаеш го.

Разбира се, че го знаеше.

Все пак ги последва до долу. Качи се в своя автомобил и кара след тях до „Шрьодер Плаза“. Виждаше седналия на задната седалка Виктор.

Той се обърна и я погледна само веднъж, докато чакаха на светофара. Погледите им се срещнаха за миг, през прозореца. После той се обърна напред и повече не погледна към нея.

Докато успее да намери място за паркиране и да влезе в сградата на бостънската полиция, вече бяха отвели Виктор нагоре. Взе асансьора до втория етаж и се насочи право към отдел „Убийства“.

Бари Фрост ѝ препречи пътя.

— Не може да влизате тук, докторке.

— Разпитват ли го вече?

— Ризоли и Кроу се заеха с това.

— Аз ви го дадох, дяволите да ви вземат. Оставете ме поне да чуя какво има да каже. Мога да наблюдавам от другата стая.

— Трябва да изчакате тук. — И добави меко: — Моля ви, д-р Айлс.

Мора срещна изпълнения му със симпатия поглед. От всички детективи в отдела той единствен можеше само с един поглед да я накара да се откаже от протестите си.

— Защо не седнете там, на моето бюро? — предложи той. — Ще ви донеса чаша кафе.

Младата жена се отпусна тежко на един стол и се загледа в снимката на бюрото на Фрост — вероятно беше на съпругата му. Хубава блондинка с аристократични скули. Малко по-късно той ѝ донесе кафето и го постави пред нея.

Тя не го докосна. Продължи да се взира в снимката на съпругата на Фрост и да си мисли за браковете на другите хора. За щастливия край на много от историите.

Виктор Банкс не се понрави на Ризоли.

Той седеше на масата в стаята за разпити, отпивайки спокойно от чашата си с вода, с отпуснати рамене, в почти непринудена поза. Изглеждаше добре и го знаеше. Всъщност изглеждаше *прекалено* добре. Джейн огледа износеното кожено яке, панталоните в цвят каки, и всичко ѝ напомни един по-рафиниран Индиана Джоунс. Този тук беше дипломиран лекар със солидна биография в хуманитарната сфера. О, да, момичетата несъмнено се лепяха по него като мухи на мед. Дори д-р Айлс, винаги толкова уравновесена и здравомислеща в лабораторията за аутопсиите, си бе загубила сърцето по този мъж.

„А ти я предаде, кучи сине.“

Дарън Кроу седеше вдясно от нея. Според предварителната им уговорка, разговорът щеше да се води предимно от Ризоли. Досега Виктор се бе държал ледено, но без да отказва да съдейства за провеждането на разпита, отговаряйки на въвеждащите ѝ въпроси лаконично, като човек, който иска да приключи по-бързо с това. Човек, който не храни особено уважение към полицията.

Преди да бяха свършили разговора си обаче, щеше да изпита уважение към нея.

— Откога сте в Бостън, мистър Банкс? — попита тя.

— Д-р Банкс. И ви казах, че съм тук от около девет дни. Долятах през нощта на последната неделя.

— Казахте, че сте дошли в Бостън за някаква среща?

— С декана на Харвардското училище за обществено здраве.

— Причината за тази среща?

— Моята организация има договори за работа и изследвания с различни университети.

— Вашата организация е One Earth?

— Да. Това е международна медицинска благотворителна организация. Ръководим клиники по цял свят. Разбира се, приветстваме всички, които се обучават за лекари и медицински сестри и желаят да работят като доброволци в нашите клиники. Студентите се сдобиват с реален опит на самото „бойно поле“, така да се каже. Ние от своя страна се възползваме от техните умения.

— И кой уреди срещата в Харвард?

Той сви рамене.

— Това беше просто рутинно посещение.

— Кой всъщност се обади?

Настъпи тишина. „Хванах те.“

— Вие, нали? — продължи Ризоли. — Обадохте се в Харвард преди две седмици. Казахте на декана, че тъй като така или иначе ще идвате в Бостън, бихте могли да се отбиете и в неговия офис.

— Трябва да поддържам контактите си.

— Но защо всъщност дойдохте в Бостън, д-р Банкс? Нямаше ли друга причина?

Последва пауза.

— Да.

— И тя е?

— Бившата ми съпруга живее тук. Исках да я видя.

— Но вие не сте говорили с нея от... колко време? Почти три години.

— Очевидно тя вече ви е казала всичко. Защо е нужно да разговаряте с мен?

— И внезапно ви обзема толкова отчаяно желание да я видите, че прекосявате страната, без да знаете дали ще приеме да се видите?

— Понякога любовта изисква да поемаме рискове. Въпрос на вяра. Да вярваш в нещо, което не можеш да видиш или да докоснеш. Просто трябва да скочим. — Погледна я право в очите. — Нали, детектив?

Ризоли усети, че се изчервява, и за момент не се сети какво да отговори. Виктор беше преобърнал въпроса, беше го извъртял така, че разговорът някак се насочи към нея.

„Любовта изисква да рискуваме.“

Кроу наруши мълчанието.

— Хей, добре изглежда бившата ви съпруга — заяви той. Не враждебно, а с непринудения тон на двама беседващи мъже, които незабавно игнорираха Джейн. — Разбирам защо сте прелетели цялото това разстояние, за да опитате да закръпите положението. И успяхте ли?

— Нещата помежду ни потръгнаха.

— Да, разбрах, че сте живели в къщата ѝ през последните няколко дена. Според мен това си е чист напредък.

— Защо просто не стигнем до истината — обади се Ризоли.

— Истината ли? — попита Виктор.

— Истинската причина за идването ви в Бостън.

— Защо просто не ми кажете какъв отговор търсите, за да ви го дам? Така ще си спестим доста време.

Младата жена извади някаква папка и я сложи на масата.

— Погледнете това.

Той я отвори и видя, че това са снимките на опустошеното село.

— Вече ги видях — каза той и затвори папката. — Мора ми ги показва.

— Не изглеждате особено заинтригуван.

— Не може да се каже, че гледката е приятна.

— Целта определено не е била тази. Погледнете пак. — Отвори папката, извади една от снимките и я сложи най-отгоре. — Особено тази.

Виктор погледна към Кроу, сякаш търсейки съюзник срещу тази неприятна жена, но детективът само повдигна рамене, все едно казваше: „какво да се прави“.

— Снимката, д-р Банкс — припомни Джейн.

— Какво точно се очаква да кажа за нея?

— Клиниката в това село е била на One Earth.

— Толкова изненадващо ли ви се струва това? Ние ходим там, където хората се нуждаят от нас. Което означава, че понякога сме в неудобно или дори опасно положение. — Той все така не поглеждаше към снимката, продължавайки да избягва гротескната картина. — Това е цената, която плащаме като хуманитарни работници. Поемаме същите рискове като пациентите си.

— Какво се случи с това село?

— Мисля, че е очевидно.

— Погледнете снимката.

— Всичко е описано в полицейския доклад, убеден съм.

— *Погледнете* проклетата снимка! Кажете ми какво виждате.

Най-после Виктор сведе поглед към фотографията. И каза:

— Изгорели тела. Струпани пред нашата клиника.

— И как са умрели?

— Казаха, че било клане.

— Знаете ли го със сигурност?

Той я стрелна с поглед.

— Не съм бил там, детектив. Бях си в Сан Франциско, когато ми се обадиха от Индия. Така че не очаквайте да научите подробности от мен.

— Как разбрахте, че е било клане?

— Пишеше го в доклада, който получихме от полицията в Андра Прадеш. Че нападението е било на политическа или религиозна основа и няма свидетели, тъй като селото било сравнително изолирано. Хората обикновено избягват контакта с прокажените.

— Но са изгорили телата. Не ви ли се стори странно?

— Защо да е странно?

— Телата са били струпани на големи купчини, преди да бъдат запалени. Човек би помислил, че никой не би искал да докосне прокажен. Защо са събрали телата на купчини?

— Предполагам, че е било по-ефективно. Да бъдат изгорени на групи.

— Ефективно ли?

— Опитвам да подходя логично.

— А каква е логичната причина да бъдат изгорени?

— Гняв? Вандализъм? Не знам.

— Всичките тези усилия по преместването на мъртвите тела. Донасянето на бидоните с бензин. Изграждането на дървени клади. И всичко това под надвиснала заплаха да бъдат разкрити.

— Накъде биете?

— Казвам, че телата е *трябвало* да бъдат изгорени, за да се унищожат доказателствата.

— Доказателства за какво? Очевидно става дума за масово избиване. Никакъв огън няма да го скрие.

— Но огънят би скрил факта, че не става дума за клане.

Ризоли не се изненада, когато той сведе поглед, внезапно изгубил желание да я гледа в очите.

— Не знам защо ми задавате тези въпроси — рече Виктор. — Защо не вярвате на доклада на полицията?

— Защото те или са сгрешили, или са били подкупени.

— Знаете го, така ли?

Джейн потупа снимката.

— Погледнете отново, д-р Банкс.

— Предпочитам да не го правя.

— Тук не са изгорени само човешки тела. Козите също са избити и изгорени. Както и кокошките. Какво прахосничество — всичкото това месо. Защо ще убиват кози и птици и после ще ги изгарят?

Младият мъж се изсмя саркастично.

— Може би от страх, че те също са болни от проказа? Не знам!

— Това не обяснява случилото се с птиците.

Той поклати глава.

— Какво?

Ризоли посочи покрива от гофрирана ламарина на клиниката.

— Обзалагам се, че дори не сте забелязали това. Но д-р Айлс го забеляза. Тези тъмни петна по покрива. На пръв поглед приличат на окапали листа. Но не е ли странно тук да има листа, когато наоколо няма дървета?

Виктор не отговори. Стоеше неподвижно, свел глава, така че неговата събеседница да не вижда лицето му. Езикът на тялото му говореше, че събира сили за неизбежното.

— Това не са листа, д-р Банкс. Струва ми се, че са някакви врани. Три от тях лежат тук, в края на снимката. Как ще обясните това?

Той сви нехайно рамене.

— Може да са простреляни.

— Полицията не споменава за доказателства за използване на огнестрелно оръжие. По сградата не са открити дупки от куршуми, не са намерени гилзи. В никоя от жертвите не са открити части от куршуми. Пише, че няколко от трупите са с фрактури на черепа, затова предполагат, че жертвите са били пребити до смърт, докато са спели.

— И аз бих предположил същото.

— Как тогава да обясним птиците? Тези врани със сигурност не са стояли на покрива, чакайки някой просто да се качи при тях и да ги удари подред с пръчка по главите.

— Не знам накъде биете. Какво общо имат мъртвите птици с това?

— Изключително много. Не са били убити с пръчки, нито с огнестрелно оръжие.

Виктор изсумтя.

— Вдишване на дим?

— При подпалването на селото птиците са били вече мъртви. Всичко е било мъртво. Птици. Добитък. Хора. Нищо не се е движело, нищо не е дишало. Зоната е била стерилизирана. Всякакъв живот е бил унищожен.

Не последва реакция.

Ризоли се приведе напред и изрече право в лицето му:

— Колко дари „Окътгън Кемикълс“ на вашата организация тази година, д-р Банкс?

Виктор приближи чашата с вода до устните си и отпи бавно от нея.

— Колко?

— Става дума за... десетки милиони. — Погледна към Кроу. — Бихте ли ми налили още вода?

— Десетки милиони ли? — повтори Джейн. — Защо не кажете просто осемдесет и пет милиона?

— Може би са толкова.

— А предишната година не ви дадоха нищо. Какво се промени междуременно? Да не би изведнъж „Окътгън“ да се сдоби с хуманитарна съвест?

— Питайте тях.

— Питам вас.

— Наистина бих искал още вода.

Кроу въздъхна, взе празната чаша и излезе. Сега в стаята останаха само Виктор и Джейн.

Тя се приведе дори още по-близо, фронтална атака на зоната му на комфорт.

— Всичко е заради тези пари, нали? Осемдесет и пет милиона долара са страшно голяма сума. Явно за „Окътгън“ залогът е бил голям — можели са да загубят ужасно много. А вие явно има какво да спечелите, като им сътрудничите.

— В какво да сътрудничим?

— Като мълчите. Като пазите тайната им.

Извади друга папка и я хвърли на масата пред своя събеседник.

— Имали са фабрика за пестициди само на миля и половина от село Бара. „Окътгън“ е съхранявал хиляди килограми метил изоцианат в нея. Затворили са тази фабрика миналата година, знаехте ли го? Веднага след атаката над село Бара „Окътгън“ изоставя фабриката. Просто си събира персонала и изравнява фабриката със земята. Официалното им обяснение е страх от терористично нападение. Но вие не им вярвате, нали?

— Нямам какво повече да кажа.

— Селото не е унищожено от клане. Не става въпрос и за терористична атака. — Ризоли направи пауза и додаде тихо: — Било е промишлена катастрофа.

ДВАЙСЕТ

Виктор седеше, без да помръдне. Без да поглежда към Джейн.

— Името Бхопал говори ли ви нещо? — попита тя.

Той не отговори веднага.

— Разбира се, че ми говори — промълви най-сетне Виктор.

— Кажете какво знаете за него.

— Бхопал, Индия. Злополуката на „Юниън Карбайд“ през 1984 година.

— Знаете ли колко човека са умрели при нея?

— Хиляди... струва ми се.

— Шест хиляди души — каза тя. — Фабриката за пестициди на „Юниън Карбайд“ изпуска неволно токсичен облак, който преминава над спящия град Бхопал. На другата сутрин шест хиляди души са мъртви. Стотици хиляди са пострадали. При толкова много оцелели, толкова много свидетели, истината не е можело да бъде скрита. — Сведе поглед към снимката. — Както е станало в случая с Бара.

— Мога само да се повторя. Не съм бил там. Не съм го видял.

— Но съм сигурна, че можете да се досетите какво се е случило. Чакаме само „Окътгън“ да даде списък на своите служители в онази фабрика. Все някой от тях ще проговори. Някой ще потвърди истината. Станало е по време на нощната смяна и някой преуморен служител може да е намалил бдителността си. Или да е заспал по време на дежурството. И във въздуха се издига облак отровен газ, който вятърът отнася. — Ризоли направи пауза. — Знаете ли какво причинява на човешкото тяло излагането на острото въздействие на метил изоцианат, д-р Банкс?

Разбира се, че знаеше. Трябваше да знае. Но не ѝ отговори.

— Това вещество разяжда и само докосването до него може да изгори кожата. Така че си представете какво прави с лигавицата на дихателните пътища, с белите дробове, след като бъде вдишано. Човек започва да кашля и да усеща болки в гърлото. Започва да му се вие свят. А после се задъхва, защото газът буквално разяжда лигавиците.

Телесните течности преминават безпрепятствено и наводняват белите дробове. Наричат го „белодробен едем“. Човек се удавя в собствените си секрети, д-р Банкс. Но вие със сигурност го знаете, след като сте лекар.

Виктор сведе глава, това бе кимване в знак на съгласие на един сразен човек.

— „Окътгън“ също са го знаели. Не им е било нужно много време, за да разберат, че са извършили ужасна грешка. Знаели са, че метил изоцианатът е по-плътен от въздуха. Че ще се струпа в по-ниско разположените области. Затова побързали да проверят какво става със селото на прокажените, което се намирало в долината под фабриката. Село Бара. И заварват мъртва зона. Хора, животни — нищо не е останало живо. Пред тях са лежали труповете на почти сто души и те са били наясно, че са отговорни за смъртта на тези хора. Знаели, че са загазили. Че ще последват обвинения и вероятно — арести. И какво в такъв случай трябвало да бъде следващият им ход, д-р Банкс?

— Не знам.

— Изпаднали в паника, разбира се. Вие не бихте ли се паникьосали на тяхно място? Единственото им желание било да се отърват от проблема. Да изчезне. Но какво да правят с доказателствата? Сто тела няма как да бъдат скрити. Едно село не може да изчезне просто така. На всичко отгоре сред мъртвите имало две американки — две медицински сестри. И смъртта на тези две жени нямало да бъде оставена без внимание.

Ризоли нареди снимките върху масата, така че да се виждат всички едновременно. Три гледни точки, три отделни купчини от труповете.

— Те ги изгарят — додаде тя. — Заемат се с прикриването на своите грешки. Може би дори са счупили някой и друг череп, за да заблудят разследването. Случилото се в Бара не започва като престъпление, д-р Банкс. Но през въпросната нощ се превръща в престъпление.

Виктор отмести назад стола си.

— Арестуван ли съм, детектив? Защото бих искал да си тръгна. Трябва да хващам самолет.

— Вие знаете за това от една година, нали? Но сте мълчали, защото „Окътгън“ ви е платила. Подобна катастрофа би им струвала

стотици милиони долари във вид на глоби. Да прибавим към тях съдебните дела и загубите на пазара и борсата, без да говорим за криминалните обвинения. Несравнимо по-евтино за тях би било да ви купят.

— Не говорите с когото трябва. Повтарям отново — аз не съм бил там.

— Но знаехте за случилото се.

— Не съм единственият.

— Кой ви каза, д-р Банкс? Как разбрахте? — Приведе се по-близо, без да го изпуска от погледа си от другата страна на масата. — Защо просто не ни кажете истината и може би пак ще успеете да си хванете самолета за Сан Франциско.

Той помълча малко, вперил очи в пръснатите по масата снимки.

— Тя ми се обади — промълви Виктор. — От Хайдерабад.

— Сестра Урсула?

Той кимна.

— Два дена след... случилото се. Индийските власти вече ми бяха съобцили, че в селото е имало клане. Че две от нашите сестри са били убити при терористична атака.

— Сестра Урсула друго ли ви каза?

— Да, но аз не знаех как да приема обаждането ѝ. Звучеше уплашена и превъзбудена. Лекарят на фабриката ѝ дал някакви транквиланти и ми се струва, че те увеличаваха още повече объркването ѝ.

— Какво точно ви каза тя?

— Че нещо с разследването не било както трябва. Че хората не казвали истината. Беше забелязала няколко празни туби от бензин в един от камионите на „Октябрь“.

— Казала ли го е на полицията?

— Трябва да разберете в каква ситуация се е намирала. Когато се върнала в Бара онази сутрин, навсякъде имало изгорени трупове — телата на хора, които познавала. Тя била единствената оцеляла и била заобиколена от работници на фабриката. После пристигнала полицията и тя отвела встрани един от тях и му показала празните туби. Предположила, че този факт ще бъде разследван.

— Но не се случило нищо.

Виктор кимна.

— Тогава се уплашила. Започнала да се пита дали може да има доверие в полицията. Едва след като отец Дулин я закарал в Хайдерабад, се почувствала достатъчно сигурна, за да ми се обади.

— И вие какво направихте? След това обаждане?

— Какво можех да направя? Делеше ни половината свят.

— Хайде, д-р Банкс. Не мога да повярвам, че просто сте си останали там, в офиса си в Сан Франциско, и сте оставили въпроса така. Вие не сте от хората, които ще чуят подобен гръм и няма да направят нищо.

— Какво очаквате да съм направил?

— Това, което направихте в крайна сметка.

— Какво би могло да бъде то?

— Достатъчно е да направя справка за телефонните ви разговори. Обаждането ви до Синсинати. До корпоративното управление на „Окътгън“.

— Естествено, че им се обадох! Току-що бях научил, че техни служители са изгорили цяло село с двама от моите доброволци.

— С кого разговаряхте в „Окътгън“?

— С някакъв мъж. Един от главните вицепрезиденти.

— Помните ли името му?

— Не.

— Да не би да беше Хауард Редфилд?

— Не помня.

— Какво му казахте?

Виктор погледна към вратата.

— Защо се бави толкова тази вода?

— Какво му казахте, д-р Банкс?

Младият мъж въздъхна.

— Казах му, че се носят слухове във връзка с клането в Бара. Че може би са замесени служители от тяхната фабрика. Той каза, че не знае нищо за това и обеща да направи справка за случая.

— Какво се случи после?

— Около час по-късно ми се обади главният изпълнителен директор на „Окътгън“; искаше да знае къде съм чул тези слухове.

— Тогава ли ви предложи многомилionenния подкуп за вашата благотворителна организация?

— Не беше представено по този начин!

— Не мога да ви обвиня, че сте сключили тази сделка с „Октьгън“, д-р Банкс — каза Ризоли. — Все пак злото вече е било сторено. Мъртвите не могат да бъдат възкресени, така че бихте могли да се възползвате от трагедията в името на по-голямо добро. — Гласът ѝ притихна и стана почти интимен. — Така ли видяхте нещата? Вместо стотици милиони долари да влязат в джобовете на адвокатите, защо да не ги използвате директно в името на една благородна кауза? Така поне ще има някакъв смисъл.

— Вие го казахте, детектив. Не аз.

— А как купиха мълчанието на сестра Урсула?

— Ще трябва да питате за това бостънската епархия. Сигурен съм, че с тях също е била сключена сделка.

Джейн замълча, сетила се внезапно за манастира „Грейстоунс“. Новият покрив, иновациите. Как би могла бедната, малобройна група монахини да поддържа и да възстанови толкова скъп недвижим имот? Спомни си какво бе казала Мери Клемънт — че на помощ им се притекъл щедър спонсор.

Вратата се отвори; влезе Кроу с чаша вода, която постави на масата. Виктор веднага отпи няколко нервни глътки. Този човек, който в началото беше толкова спокоен, дори дързък, сега изглеждаше изцеден, неуверен.

Сега беше моментът да изстиска от него последните капки истина.

Ризоли се приведе по-близо, за да отправи последната си атака.

— Защо всъщност дойдохте в Бостън, д-р Банкс?

— Казах би. Искан да видя Мора...

— „Октьгън“ ви помоли да дойдете. Нали?

Той отпи отново от водата си.

— *Нали?*

— Притеснявах се.

— За какво?

— Проучва ги Комисията по ценните книжа. Това няма нищо общо със случилото се в Индия, но се опасявах, че голямата сума, дарена на One Earth, може да привлече вниманието на Комисията. Че може да възникнат въпроси. Искан да се уверят, че всички ще четем от един сценарий, в случай, че ни разпитват.

— Помолиха ви да излъжете заради тях?

— Не. Просто да си мълча. Това е всичко. Просто да не... повдигам въпроса за Индия.

— А ако бяха поискали от вас да свидетелствате? Ако ви бяха попитали директно за това? Щяхте ли да кажете истината, д-р Банкс? Че сте взели пари, за да помогнете за прикриването на престъпление?

— Не говорим за престъпление. Говорим за промишлена злополука.

— Затова ли дойдохте в Бостън? За да убедите Урсула също да мълчи? Да поддържате единен фронт от лъжи.

— Не лъжи. Мълчание. Има разлика.

— Но тогава нещата се усложняват. Един от висшестоящите вицепрезиденти на „Октьгън“, Хауард Редфилд, решава да бие тревога, и проговаря пред Министерството на правосъдието. И не само това, ами и води свидетел от Индия. Довежда една жена от Индия, за да свидетелства.

Виктор повдигна рязко глава и я изгледа изумено.

— Какъв свидетел?

— Била е там, в Бара. Една от прокажените, която оцелява. Това изненадва ли ви?

— Не знам за никакви свидетели.

— Тя видяла случилото се в нейното село. Видяла как хората от фабриката струпали телата на купчини и ги подпалили. Видяла как разбиват главите на приятелите и роднините ѝ. Онова, което видяла, онова, което знаела, можело да накара „Октьгън“ да падне на колене.

— Не знам нищо за това. Никой не ми е казал, че има оцелял.

— Всичко е щяло да се разчуе. Злополуката, прикриването ѝ. Подкупите. Вие може и да сте били съгласен да излъжете по този въпрос, но какво е смятала да прави сестра Урсула? Как можеш да принудиш една монахиня да лъже под клетва? Това е номерът, нали? Една честна монахиня е била в състояние да срине всичко. Достатъчно е да си отвори устата и осемдесет и петте милиона долара ви се изплъзват от ръцете. И целият свят вижда как свети Виктор пада от пиедестала.

— Мисля, че приключих тук. — Изправи се. — Имам да хващам самолет.

— Вие имахте възможността. Имахте и мотива.

— Мотивът ли? — Той се изсмя невярващо. — Да убия монахиня? Със същия ефект може да обвините и епархията, тъй като съм сигурен, че им беше платено доста добре.

— Какво ви обеща „Окътгън“? Още пари, ако дойдете в Бостън и се погрижите за проблема вместо тях?

— Първо ме обвинявате в убийство. А сега какво, че „Окътгън“ ме е наел ли ще кажете? Нима ви се струва възможно изпълнителен директор да рискува лично да бъде обвинен в убийство, само за да прикрие някаква промишлена злополука? — Виктор поклати глава. — Нито един американец не отиде в затвора за Бхопал. И нито един американец няма да отиде в затвора и за Бара. Сега вече свободен ли съм да си вървя?

Джейн погледна въпросително към Кроу. Той кимна обезсърчено, реакция, от която разбра, че вече имаше новини от работещия на мястото на престъплението екип. Докато бе разпитвала Виктор, те бяха претърсили взетата му под наем кола. Очевидно не бяха открили нищо.

Не разполагаха с достатъчно доказателства, за да го задържат.

— Засега сте свободен да си вървите, д-р Банкс — отвърна тя. — Но трябва да знаем къде точно ще бъдете.

— Прибирам се право в Сан Франциско. Имате адреса ми. — Тръгна към вратата. После спря и се обърна, за да я погледне. — Преди да тръгна, искам да знаете едно нещо за мен.

— Какво е то, д-р Банкс?

— Аз съм лекар. Запомнете го добре, детектив. Аз спасявам човешкия живот. Не го отнемам.

* * *

Мора го видя, щом излезе от стаята за разпити. Вървеше с вперен право пред себе си поглед, без да погледне към нея, докато приближаваше бюрото, пред което бе седнала.

Тя стана от стола си.

— Виктор?

Той спря, но не се обърна към нея, сякаш му беше непоносимо да я погледне.

— Какво стана? — попита тя.

— Какво мислиш, че стана? Казах им каквото знаех. Казах им истината.

— Това е всичко, което исках от теб. Това е всичко, което съм искала някога.

— Сега трябва да гоня самолет.

Мобилният ѝ телефон звънна. Тя сведе очите си към него, изпълнена с желание да го захвърли.

— По-добре отговори — заяви с хаплива нотка в гласа той. — Някой труп може да се нуждае от теб.

— Мъртвите заслужават нашето внимание.

— Знаеш ли, ето това е разликата между теб и мен, Мора. Ти се грижиш за мъртвите. Аз се грижа за живите.

Тя го проследи с поглед, докато се отдалечи. Той обаче не се обърна нито веднъж, за да я погледне.

Телефонът ѝ бе спрял да звъни.

Отвори го и видя, че обаждането беше от болницата „Сейнт Франсис“. Чакаше резултатите от втората ЕЕГ на Урсула, но в момента не беше в състояние да мисли за това; все още не бе асимилирала последните думи на Виктор.

Ризоли се появи от стаята за разпити и тръгна към нея с извинително изражение на лицето.

— Съжалявам, че не можехме да те пуснем да слушаш — каза тя. — Нали разбираш защо?

— Не, не разбирам. — Мора пусна телефона в чантата си и срещна погледа на Джейн. — Аз ви го предадох. Аз ви подадох отговора.

— И той потвърди всичко. Сценарият „Бхопал“. Ти беше права за мъртвите птици.

— Въпреки това ме изрита от стаята. Сякаш ми нямаше доверие.

— Опитвах да те предпазя.

— От какво, от истината ли? Че ме е използвал? — Мора се изсмя горчиво и се обърна да си върви. — Това вече го знаех.

Д-р Айлс караше към болницата „Сейнт Франсис“ през ставащата все по-плътна снежна пелена, поставила длани спокойно и стабилно върху волана. Кралицата на мъртвите бе тръгнала да вземе

още един поданик. Когато паркира в гаража на сградата, беше готова да играе ролята, която винаги бе изпълнявала толкова добре, готова да сложи единствената маска, която позволяваше да бъде видяна от публиката.

Излезе от лексуса, черното ѝ палто се развя след нея, ботушите чаткаха по бетонната настилка, докато вървеше към асансьора в закрития паркинг. Осветлението къпеше автомобилите в призрачно сияние и тя имаше чувството, че се движи из оранжева мъгла. Че ако разтърка очи, мъглата ще се разнесе. Не видя никой друг в гаража и чуваше само своите стъпки, отекващи по бетона.

В болничното фоайе мина покрай коледната елха, блеснала с многоцветните си лампички, покрай щанда на доброволците, където седеше възрастна жена с жизнерадостно кацнала върху сивите коси червена коледна шапчица. От озвучителната система се носеше „Joy to the World“.

Дори в интензивното отделение празничният дух блещукаше с иронично добро настроение. Помещението за сестрите беше украсено с коледни гирлянди, а на ушите на служителката, която седеше зад бюрото на входа към отделението, висяха миниатюрни златни коледни чорапчета.

— Аз съм д-р Айлс, от Канцеларията на съдебния лекар — представи се тя. — Д-р Юън тук ли е?

— Току-що го повикаха в операционната за спешен случай. Той помоли д-р Сътклиф да дойде, за да изключи апарата за изкуствено дишане.

— Направиха ли ксерокопие на болничния картон за мен?

— Всичко за вас е готово.

Секретарката на отделението посочи дебелия плик върху плота, на който пишеше „За съдебния лекар“.

— Благодаря.

Мора отвори плика и извади ксерокопирания болничен картон. Прочете тъжния набор от доказателства, че сестра Урсула не можеше да бъде спасена: две отделни ЕЕГ не бяха показали наличие на мозъчна дейност, а в написаната на ръка бележка д-р Юън се признаваше за победен:

„Пациентката все така не реагира на силна болка, няма спонтанно дишане. Зениците остават в средно положение и фиксирани. Повторната ЕЕГ не показва наличието на мозъчна дейност. Сърдечните ензими потвърждават инфаркт на миокарда. Д-р Сътклиф трябва да информира семейството за статуса.

Преценка: Необратима кома, вторична спрямо продължителната церебрална аноксия след неотдавнашно спиране на сърцето.“

Най-накрая д-р Айлс стигна до резултатите от лабораторните изследвания. Видя спретнато отпечатани колонки с резултати от изследванията на кръвта и урината. „Каква ирония — помисли си тя. — Да умреш с абсолютно нормални стойности на повечето си кръвни показатели.“

Тръгна към помещение № 10, където правеха последното обтриване с гъба на пациентката. Застанала до леглото, Мора гледаше как сестрата отмята чаршафите и сваля нощницата на Урсула, разкривайки тялото не на аскет, а на жена, която си бе похапвала здраво, с обемни гърди, изсипали се от страни на тялото, и бледи бедра на вълнички. Приживе трябва да бе изглеждала страховита, едрата ѝ набита фигура със сигурност бе впечатлявала още повече благодарение на обемните ѝ монашески одежди. Сега, без тези одежди, изглеждала като всяка жена. Смъртта не правеше разлика; в края и светци, и грешници са равни.

Сестрата изцеди гъбата и я прокара по торса, оставяйки лъскава следа по кожата. След това се зае с обтриване на краката, сви ги в коленете, за да почисти под прасците. Мора видя стари белези, грозни спомени от инфектирани ухапвания от насекоми. Спомен от живот в чужбина. След като приключи работата си, сестрата взе легена с вода и излезе от стаичката, оставяйки я сама с пациентката.

„Какво знаеше, Урсула? Какво можеше да ни кажеш?“

— Д-р Айлс?

Тя се обърна; пред нея стоеше д-р Сътклиф. Погледът му беше много по-бдителен, отколкото при първата им среща. Това не беше вече приятелски държачият се лекар-хипи с опашка.

— Не знаех, че ще идвате — рече той.

— Д-р Юън ми се обади. Нашата канцелария ще поеме грижите по тялото.

— Защо? Причината за смъртта е повече от очевидна. Достатъчно е да погледнете кардиограмата ѝ.

— Такъв е протоколът. Рутинно поемаме грижите за тялото, когато е имало криминално нападение.

— Е, мисля, че в този случай се прахосват парите на данъкоплатците.

Мора не обърна внимание на този коментар и погледна към Урсула.

— Явно вече сте говорили със семейството ѝ във връзка със спирането на животоподдържащата апаратура?

— Племенникът се съгласи. Просто чакаме идването на свещеника. Сестрите от манастира помолиха да присъства отец Брофи.

Младата жена гледаше как гърдите на монахинята се движат нагоре-надолу от апаратурата за изкуствено дишане. Сърцето продължаваше да бие, органите — да функционират. Ако някой вземеше кръв за изследване от вената на Урсула, нито един от лабораторните тестове нямаше да покаже, че душата на тази жена вече бе отлетяла от тялото.

— Ще ви бъда благодарна, ако изпратите в офиса ми окончателното смъртно резюме — каза тя.

— Ще го продиктува д-р Юън. Ще му предам думите ви.

— И всички останали лабораторни изследвания, които пристигнат.

— Би трябвало вече всичките да са в болничния картон.

— Нямаше резултати от токсикологично изследване. Изследването е направено, нали?

— Би трябвало да има резултати. Ще проверя в лабораторията и ще ви се обадя, за да ви ги съобщя.

— Лабораторията трябва да изпрати резултатите директно на мен. Ако не бъде направено, ще го направим в моргата.

— На всички ли правите токсикологично изследване? — Д-р Сътклиф поклати глава. — И това прилича на ненужно пилеене на парите на данъкоплатците.

— Правим го само, когато за това има индикация. Мисля за уртикарията, която видях в нощта, когато бе приложен Синият код. Ще помоля д-р Бристъл да изпрати кръв за токсикологично изследване, когато прави аутопсията.

— Мислех, че ще я правите вие.

— Не. Ще предам този случай на един от колегите си. Ако имате някакви въпроси след празниците, търсете д-р Ейб Бристъл.

Изпита облекчение, когато той не я попита защо нямаше да прави аутопсията. Какво щеше да му отговори? „Бившият ми съпруг е заподозрян за тази смърт. Не мога да позволя да възникне дори сянка от съмнение дали съм достатъчно надеждна.“

— Свещеникът пристигна — съобщи Съткиф. — Мисля, че е време.

Мора се обърна и усети как бузите ѝ пламнаха, щом видя застаналия на прага отец Брофи. Погледите им се срещнаха и останаха приковани един в друг няколко секунди. Това бяха погледите на двама души, които в този тежък момент внезапно бяха разпознали припламналите помежду им искрици. Тя сведе поглед, когато свещеникът влезе в стаичката. После двамата лекари се оттеглиха, за да му позволят да изпълни последния ритуал.

Мора гледеше през стъклото как той стои над леглото на монахинята и устните му се движат, докато се молеше греховете ѝ да бъдат опростени. „Ами моите грехове, отче? — попита мислено Мора. — Ще се шокирате ли, ако научите какво мисля и чувствам към вас? Ще ми опростите ли греховете и слабостта?“

Той помаза челото на Урсула, направи кръстен знак с ръката си. После вдигна очи.

Беше настъпил моментът да оставят Урсула да умре.

Отец Брофи излезе от стаичката и застана до Мора. Сега там влязоха Съткиф и една сестра.

Това, което стана после, бе лишено от всякакви емоции. Докоснаха няколко превключвателя и всичко свърши. Апаратът за изкуствено дишане замлъкна, свиренето на меховете му се преустанови. Сестрата обърна поглед към монитора на сърдечната дейност, движението по който започна да се забавя. Мора усети как отец Брофи се придвижи съвсем близко зад нея, сякаш да я успокои, че е тук, ако има нужда от утеха. Той обаче не вдъхваше утеха, а

объркване. Привличане. Тя не отделяше погледа си от разиграващата се от другата страна на прозореца драма, като си мислеше: „Все неподходящите мъже. Защо винаги ме привличат мъже, които не мога или не би трябвало да имам?“.

На екрана се появи първото препъване на сърдечната линия, последвано от второ. Лишеното от кислород сърце продължаваше да се бори, макар клетките му да измираха. Пелтеченето на ударите премина в последните спазми на вентрикуларната фибрилация. Мора трябваше да потисне инстинктивната си реакция, станала нейна втора природа след многогодишното медицинско обучение. Тази аритмия нямаше да бъде третирана, това сърце нямаше да бъде спасявано.

Най-накрая линията стана равна. Д-р Айлс продължаваше да стои край стаичката, наблюдавайки това, което последва кончината на монахинята. Не пропиляха време за тъга или размисъл. Д-р Сътклиф притисна стетоскопа си до гърдите на Урсула, поклати глава и излезе в коридора. Сестрата изключи монитора и отдели от тялото системата и жичките, свързващи го с монитора на сърдечната дейност, за да го пригответи за изнасянето. Екипът от служители на моргата, които трябваше да го вземат, вече беше на път.

Задачата на Мора тук беше приключена.

Остави отец Брофи край стаичката и се върна в помещението на сестрите.

— Забравих да спомена едно нещо — обърна се тя към секретарката на отделението.

— Да?

— За нашата документация трябва да се свържем с най-близкия ѝ роднина. Единственият номер, който видях отбелязан в картоната ѝ, е на манастира. Както разбрах тя има племенник. Имате ли телефонния му номер?

— Д-р Айлс?

Обърна се и видя отец Брофи, който стоеше зад нея, закопчавайки палтото си. Той ѝ се усмихна извинително.

— Съжалявам, не исках да чуя, но мога да ви помогна за това. Ние съхраняваме цялата информация за контакт с роднините на монахините в канцеларията на енорията. Ще потърся номера и ще ви се обадя по-късно.

— Ще ви бъда много благодарна.

Младата жена взе ксерокопието от болничния картон и се обърна, с намерението да излезе.

— О, и д-р Айлс?

Тя се извърна назад.

— Да?

— Знам, че това може би не е най-подходящият момент, но въпреки всичко искам да го кажа. — Свещеникът се усмихна. — Желая ви весела Коледа.

— Весела Коледа и на вас, отче.

— Ще минете ли да ни посетите някой ден? Просто за едно „здравей“?

— Ще се постарая — отвърна тя.

Но още в мига, в който изрече тези думи, бе наясно, че това е любезна лъжа. Че най-разумното, което можеше да направи, беше да си тръгне и никога повече да не погледне към този мъж. И точно това направи. Щом излезе от болницата, остана шокирана от устрема на студения въздух. Притисна картона към палтото си и тръгна под ледените зъби на безмилостния вятър. През тази свята нощ вървеше сама; единственият ѝ компаньон бяха книгата, които носеше. В гаража не видя никой и чуваше само собствените си стъпки, отекващи по бетонния под.

Ускори крачка. Спря на два пъти, за да погледне назад и да се увери, че не я следват. Когато стигна до колата си, дишаше тежко. „Нагледах се на смъртта — помисли си тя. — И сега вече я виждам навсякъде.“

Влезе в автомобила и заключи вратите.

„Весела Коледа, д-р Айлс. Човек винаги жъне това, което е посял, и тази вечер вие пожънахте самота.“

Щом излезе от гаража на болницата, се наложи да замижи заради отражението на нечий фарове в огледалото ѝ за обратно виждане. Друга кола излизаше току след нея. „Това отец Брофи ли беше? — запита се тя. — И къде ли ще отиде тази нощ, на Бъдни вечер? Вкъщи? Или щеше да я прекара цялата в църквата, за да служи за самотните членове на своето паство, които биха могли да се отбият там?“

Мобилният ѝ телефон звънна.

Извади го от чантата си и го отвори:

— Д-р Айлс.

— Здравей, Мора — каза колегата ѝ Ейб Бристъл. — Каква е тази изненада, която чух, че ми изпращаш от болницата „Сейнт Франсис“?

— Не мога да направя тази аутопсия, Ейб.

— И я препращаш на мен на Бъдни вечер? Много мило.

— Съжалявам. Знаеш, че обикновено не го правя.

— Това ли е монахинята, за която чувах да се говори?

— Да. Случаят не е спешен. Аутопсията може да изчака за след празниците. Тя беше хоспитализирана от нападението и преди малко спряха животоподдържащата ѝ апаратура. Преживяла е сериозна неврологична операция.

— Следователно огледът на вътречерепното пространство няма да бъде от особена помощ.

— Не, има промени, направени по време на операцията.

— Причина за смъртта?

— Рано вчера сутринта са ѝ приложили Синия код, след като е получила инфаркт на миокарда. Тъй като съм запозната със случая, вече свърших някои от подготвителните работи за теб. Имам копие от картона и ще ти го предам вдругиден.

— Може ли да попитам защо няма да правиш ти аутопсията?

— Не мисля, че името ми трябва да фигурира под доклада.

— Защо?

Тя не отговори.

— Мора, защо се оттегляш от този случай?

— По лични причини.

— Познаваш ли тази пациентка?

— Не.

— Тогава какво има?

— Познавам един от заподозрените — отговори тя. — Бях омъжена за него.

Затвори телефона, хвърли го на седалката и насочи вниманието си към прибирането си у дома. Към сигурността.

Когато зави по своята улица, падащите от небето снежинки вече бяха заприличали на памучни топки. Гледката беше магическа: дебела снежна завеса, сребристи килими, покриващи градинките пред къщите. Спокойствието на една свята нощ.

Запали огъня в камината и си приготви скромна вечеря — доматена супа и препечени филии с разтопено сирене. Наля си чаша

зинфандел и занесе всичко в дневната, където премигваха коледните светлилки. Но не успя да довърши дори тази скромна храна. Бутна встрани подноса и доизпи виното си, вперила поглед в камината. Бореше се с порива си да вдигне телефона и да опита да се свърже с Виктор. Беше ли хванал самолета за Сан Франциско? Нямахше представа дори къде е тази нощ, нито какво щеше да му каже. „Ние се предадохме взаимно — помисли си тя. — Някоя любов не би могла да понесе това и да оцелее.“

Стана, изгаси осветлението и си легна.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Телешкото със сос къкреше на печката вече почти два часа и ароматът на доматиите, чесъна и станалото крехко месо надделяваше над по-простоватия мирис на осемкилограмовата пуйка, която лежеше, добре препечена и лъскава, в тавата върху плота. Ризоли седеше на масата в кухнята в дома на своите родители и разбиваше яйца и разтопено масло, за да ги добави към все още топлите картофи, които току-що бе сварила и смачкала. Когато беше в своя апартамент, тя рядко отделяше време за готвене и обикновено ядеше това, което успееше да измъкне от шкафа или фризера. Но тук, в кухнята на майка ѝ, готвенето никога не се правеше набързо. То се извършваше с благоговение, като акт на уважение към самата храна, колкото и скромни да бяха съставките. Всяка стъпка на процеса, от рязането до задушаването и бъркането, беше част от тържествен ритуал, завършващ с кулминацията — парада с носенето на блюдата на масата, където трябваше да бъдат приветствани с благодарни въздишки. В кухнята на Анджеела не се използваша преки, пестящи време пътеки.

Затова, без да скъпи времето, Ризоли добави брашно към купата с картофено пюре и разбити яйца и размеси всичко с ръце. Ритмичното месене на топлото тесто ѝ носеше странна утеха, както и спокойното приемане, че в тази работа не може да се прибързва. Тя не приемаше много неща в живота си. Пилееше прекалено много енергия, опитвайки се да бъде по-бърза, по-добра, по-експедитивна. Беше приятно поне веднъж да се отдаде на лишената от всякакви изисквания работа по приготвянето на картофените кнедли.

Поръси с още малко брашно сместа и продължи да мачка тестото, съсредоточавайки се върху копринената му консистенция, която се плъзгаше между пръстите ѝ. В съседната стая, където се бяха събрали мъжете, телевизорът гърмеше с всички сили. Но тук, изолирана от затворената кухненска врата от рева на тълпата на стадиона и уморителното бръцолевене на спортния коментатор, Джейн работеше необезпокоявано. Концентрацията ѝ бе нарушена

единствено когато единият от близнаците на Айрини се появи на несигурните си крачета през двойната врата, удари си главата в масата и се разплака.

Айрини дотича и го вдигна на ръце.

— Анджела, *сигурна* ли си, че не мога да ви помогна с готвенето?
— попита тя и в гласа ѝ прозвуча отчаяното желание да се измъкне от шумната дневна.

Анджела, която пържеше тестени топки, които след това щеше да напълни с домашно приготвен крем, отговори:

— Дори не си го помисляй! Ти се грижи за синчетата си.

— Майкъл може да ги наглежда. Той не прави нищо друго, освен да гледа телевизия.

— Не, седи си в дневната и не се безпокой за нищо. С Джейни държим всичко под контрол.

— Ако наистина си сигурна...

— Сигурна съм, сигурна съм.

Айрини въздъхна и излезе от кухнята, с извиващия се в ръцете ѝ близнак.

Ризоли започна да разточва тестото за кнедлите.

— Знаеш ли, мамо, тя наистина иска да ни помогне.

Анджела извади от врящото олио две изпържени до златисто тестени топки и ги постави върху дебел пласт хартиени салфетки, за да се отцедят.

— По-добре да си наглежда децата. Аз си имам система. Тя няма да знае какво да прави в тази кухня.

— Да. Като мен ли?

Анджела се обърна и я погледна, а от решетестата ѝ лъжица закапа олио.

— Разбира се, че ти знаеш.

— Само това, което ти си ме научила.

— Не е ли достатъчно? Не съм ли се справила добре?

— Знаеш, че нямах това предвид.

Анджела гледаше критично как дъщеря ѝ реже тестото на дълги три сантиметра парчета.

— Мислиш, че майката на Айрини я е научила как да прави кнедли по този начин?

— Съмнявам се, мамо. След като е ирландка.

Анджела изпръхтя.

— Още една причина да не я пусна в кухнята си.

— Хей, мамо! — извика от съседната стая Франки. — Имаш ли още нещо за дъвчене?

Джейн вдигна очи и видя как по-големият ѝ брат влиза наперено. Беше типичен представител на военноморските сили, в които работеше, свръхнапомпаните му рамене бяха широки колкото хладилника, в който надничаше в момента.

— Не може да сте изяли всичко в онзи поднос.

— Не, но онези хлапета опипаха всичко с мръсните си ръце. Няма да се докосна до тази храна.

— На долната полица има още салам и кашкавал — каза Анджела. — А в купата на плота има страхотни печени чушки. Защо не нарежеш всичко и не приготвиш нов поднос?

Франки грабна една бира от хладилника и я отвори.

— Не можеш ли да го направиш ти, мамо? Не искам да пропусна последната четвърт.

— Джейни, нали ще им приготвиш един поднос с мезета?

— Защо аз? Не може да се каже, че той прави нещо полезно — отбеляза младата жена.

Но Франки беше излязъл от кухнята и вероятно вече смучеше бирата си пред телевизора.

Ризоли се приближи до мивката, за да си измие ръцете. Спокойствието, което бе усещала само допреди малко, се бе изпарило, заменено от познатото раздразнение. Наряза кубчета прясна моцарела и тънки като хартия парченца луканка и подреди всичко в един поднос. Прибави купчина печени чушки и чинийка с маслини. Ако сложеше нещо повече, мъжете щяха да си развалят вечерята.

„Боже, вече мисля като мама. Защо, по дяволите, ми пука дали ще си развалят вечерята?“

Занесе подноса в дневната, където баща ѝ и двамата ѝ братя се бяха плъоснали върху дивана, вперили оцъклените си погледи в телевизионния екран. Айрини беше коленичила на пода край коледната елха и събираше трохи от крекери.

— Толкова съжалявам — каза тя. — Дъги го изтърва на килима, преди да успея да го хвана...

— Хей, Джейни — обади се Франки. — Би ли се махнала оттам? Не виждам какво става.

Младата жена постави подноса с мезета на масичката за кафе и взе подноса със заразената от бацилите на близнаците храна.

— Знаеш ли — каза тя, — някой може да помогне на Айрини да гледа децата.

Майкъл най-сетне раздвижи оцъкления си поглед.

— Тъбъ? О, да...

— Джейни, *мръдни* оттам, де — възкликна Франки.

— Не и преди да си казал „благодаря“.

— За какво?

Тя грабна подноса с мезета, които току-що бе оставила на масата.

— След като дори не си забелязал...

— Добре, добре. По дяволите. *Благодаря*.

— Моля.

Остави отново подноса грубовато и се върна в кухнята. На прага поспря и се обърна, за да види отново сцената в дневната. Под коледната елха с премигващи многоцветни лампички бяха струпани купчини подаръци, като жертвоприношения към великия бог на излишествата. Тримата мъже, които бяха като че ли посадени пред телевизора, натъпкаха веднага в устата си по парче луканка. Близнаците се въртяха из стаята като два пумпала. А бедната Айрини събираше старателно от пода падналите от крекера трохи; няколко кичурчета от красивата ѝ червена коса се бяха измъкнали от опашката.

„Не е за мен — помисли си Джейн. — Предпочитам да умра, но не и да позволя да попадна в капана на този кошмар.“

Върна се в кухнята и остави подноса на плота. Поста неподвижно, поемайки дълбоко въздух, опитвайки да се отърси от ужасяващото усещане за клаустрофобия. Същевременно усещаше натиска върху пикочния си мехур. „Не мога да позволя това да се случи с мен — мислеше си тя. — Не мога да се превърна в Айрини, изцедена и дърпана всяка секунда от мръсни ръчички.“

— Какво има? — попита Анджела.

— Нищо, мамо.

— Кажи. Виждам, че нещо не е наред.

Младата жена въздъхна.

— Франки наистина ме вбесява, знаеш го, нали?

— Чак пък толкова?

— Наистина ме вбесява с държанието си. Нима наистина не виждаш какъв негодник е?

Анджела извади мълчаливо последните пържени топки и подреди и тях върху салфетките, за да се отцедят от олиото.

— Знаеш ли, че имаше навика да преследва и двама ни с Майк из къщата с прахосмукачката в ръце? Обичаше да плаши Майк до смърт, да му говори, че ще го всмуче в маркуча. Майки пицеше от ужас. Но ти никога не си го чувала, защото Франки винаги го правеше, когато ти не беше вкъщи. Никога не разбра колко зле се държеше с нас.

Анджела приседна край кухненската маса и се загледа в парченцата тесто, които бе нарязала дъщеря ѝ.

— Знаех — промълви тя.

— Какво?

— Знаех, че можеше да се държи по-добре с вас. Можеше да бъде по-добър брат.

— И му позволяваше да се измъква безнаказано въпреки всичко. Ето това ни смущаваше, мамо. И това, че Франки винаги е бил твоят любимец, все още смущава Майк.

— Ти не разбираш Франки.

Ризоли се засмя.

— Разбирам го даже много добре.

— Седни, Джейни. Хайде. Нека направим заедно кнедлите. Така ще стане по-бързо.

Младата жена въздъхна и се отпусна на стола срещу майка си. Мълчаливо и сърдито започна да посипва кнедлите с брашно и да натиска всяка една от тях с пръст, за да ѝ направи вдлъбнатинка. Възможно ли беше готвачът да остави гневни отпечатъци върху всяка хапка?

— На Франки трябва да се правят отстъпки — каза Анджела.

— Защо? Да не би той да прави за мен?

— Не знаеш през какво е минал.

— Слушала съм повече, отколкото съм искала, за военноморските сили.

— Не, говоря за това, което стана, докато беше бебе.

— Случило се е нещо?

— И досега се смразявам, като си спомня как главата му се дрънна в пода.

— Какво, от кошчето ли е паднал? — Джейн се засмя. — Това обяснява ниския му коефициент на интелигентност.

— Не, не е смешно. Беше сериозно... много сериозно. Татко ти не беше в града и трябваше аз да занеса спешно Франки в „Бърза помощ“. Направиха му рентгенова снимка и се разбра, че черепът му е сцепен, точно тук.

Анджела се пипна отстрани по главата, оставяйки брашнена следа по тъмната си коса.

— Винаги съм казвала, че има дупка в главата.

— Казвам ти, че не е смешно, Джейни. Той едва оживя.

— Прекалено е лош, за да умре.

Анджела се взираше в купата с брашно.

— Беше само на четири месеца.

Пръстът на Ризоли, с който тъкмо се канеше да направи дупка в поредната кнедла, замръзна във въздуха. Не можеше да си представи Франки като бебе. Не можеше да си го представи безпомощен или уязвим.

— Наложил се лекарите да изтеглят кръв от мозъка му. Казаха, че има вероятност...

Анджела не довърши мисълта си.

— Какво?

— Да не порасне нормален.

Джейн успя да задържи за себе си саркастичната забележка, която незабавно ѝ дойде на ума. Разбиралаше, че случаят не беше за саркастични подмятания.

Сега Анджела се взираше надолу, в ръката, в която стискаше парче тесто. Избягвайки погледа на дъщеря си.

„Четиримесечен — помисли си Ризоли. — Тук нещо не е както трябва. Ако е бил само на четири месеца, значи още не е можел да пълзи. Не е могъл да скочи от кошчето или да се измъкне от високото си столче. Единственият начин едно толкова малко дете да падне, е, ако бъде изпуснато.“

Погледна към майка си с ново разбиране. Запита се колко ли нощи се бе събуждала ужасена, спомняйки си мига, когато бе

изпуснала бебето си и то бе паднало от ръцете ѝ. Златното момче Франки за малко не бе убито от небрежната си майка.

Протегна длан и докосна ръката на Анджела.

— Хей. В крайна сметка всичко се оправи, нали?

Майка ѝ си пое въздух. Поднови посипването с брашно на кнедлите, като изведнъж се разработи с рекордна бързина.

— Мамо, Франки е най-издръжливият от трима ни.

— Не, не е. — Анджела постави още две кнедли върху подноса и я погледна. — Ти си.

— Да бе.

— Ти си най-издръжливата, Джейн. Когато се роди, още щом те погледнах, си казах: „Ето, за нея не трябва да се тревожа никога. Тя ще се бори до последно, каквото и да става“. Знам, че Майки трябваше да предпазвам повече. Него не го бива в самозащитата.

— Майк израсна като жертва. И винаги ще се държи като жертва.

— Но не и ти. — Устните на Анджела се разтегнаха в лека усмивка, докато гледаше дъщеря си. — Когато беше на три години, видях как падна и си удари лицето в масичката за кафе. Кожата ти се сцепи точно тук, под брадичката.

— Да, още имам белег.

— Раната беше достатъчно сериозна, за да се наложи да те шият. Тече толкова кръв, че изцапа целия килим. И знаеш ли ти какво направи. Сети се какво направи.

— Сигурно пицях до небето.

— Не. Започна да удряш масата за кафе. Да я налагаш ей така! — Майката удари по масата с юмрук и във въздуха се разлетя облак брашно. — Все едно ѝ беше много ядосана. Не дотича при мен. Беше прекалено заета да биеш това, което те бе наранило. — Анджела се засмя и прокара длан по очите си, като остави бяла диря по едната си буза. — Беше невероятно, странно момиченце. От всичките си деца съм се гордяла най-много с теб.

Ризоли гледаше невярващо майка си.

— Никога не съм го знаела. Нямах представа.

— Ха! Деца! И вие нямате представа на какво подлагате родителите си. Почакай като имаш свои деца и ще видиш. Тогава ще разбереш как изглежда в действителност.

— Как изглежда ли?

— Любовта — отвърна Анджела.

Джейн сведе поглед към похабените ръце на майка си и внезапно очите ѝ защипаха, а гърлото започна да я пари. Стана и отиде до мивката. Напълни една тенджерата с вода, за да свари в нея кнедлите. Докато чакаше водата да заври, си мислеше: „Може би не знам как изглежда в действителност любовта. Защото отдавах всичките си сили да се боря с нея. Както се боря с всичко останало, което би могло да ме нарани“.

Остави тенджерата на печката и излезе от кухнята.

Горе, в спалнята на родителите си, извади телефона. Поседя на леглото, опитвайки се да събере достатъчно смелост за това обаждане.

„Направи го. Трябва да го направиш.“

Започна да набира номера.

След четири позвънявания чу записа, лаконичен и безстрастен: „Тук е Гейбриъл. В момента не съм вкъщи. Моля, оставете съобщение“.

Младата жена изчака сигнала и си пое дълбоко въздух.

— Обажда се Джейн — каза тя. — Имам да ти кажа нещо и мисля, че е по-добре да го направя така, по телефона. По-добре, отколкото да говоря с теб лично, защото не мисля, че искам да видя реакцията ти. Така че, да започвам... Аз... оплесках работата. — Внезапно се изсмя. — Божичко, чувствам се наистина глупаво, като най-старата грешка на света. Стана така, че... бременна съм. Вероятно от около осем седмици. Което, в случай, че си задаваш този въпрос, говори недвусмислено: детето е твое. Не те моля за нищо. Не искам да се чувстваш длъжен да правиш каквото и да било, което се очаква от мъжете. Не е нужно дори да отговаряш на това обаждане. Но мисля, че имаш правото да знаеш, защото... — Направи пауза, изведнъж усетила напиранията в гърлото ѝ сълзи. Изкашля се. — Защото реших да запазя бебето.

Затвори телефона.

Остана дълго време неподвижна, взирайки се в ръцете си, докато в душата ѝ препускаха всевъзможни емоции. Облекчение. Страх. Очакване. Но не и раздвоение — беше абсолютно сигурна в правотата на избора си.

Стана, почувствала се изведнъж безтегловна, освободена от товара на несигурността. Имаше да се притеснява за толкова неща, да

се приготви за толкова промени, но усети нова лекота в стъпките си, когато слизаше по стълбите и се върна в кухнята.

Водата на печката вреше. Издигащата се пара стопли лицето ѝ, като майчина милувка.

Добави две супени лъжици зехтин, после пусна кнедлите в тенджерата. На печката вече къкреха три други тенджери и от всяка се вдигаше различен аромат. Букетът на кухнята на майка ѝ. Вдишваше миризмите, оценявайки по нов начин това свято място, където храната беше любов.

Събираше картофените кнедли, щом изплуваха на повърхността, поставяше ги в продълговата чиния и ги заливаше с телешки сос. Отвори фурната и извади задушени бляда, които се затопляха вътре. Печени картофи. Зелен фасул. Кюфтета. Маникоти. Парад на изобилието, който двете с майка ѝ направиха триумфално до трапезарията. Последна, разбира се, донесоха пуйката, и я поставиха в кралска изолация в средата на масата, заобиколена от италианските си братовчеди. Храната беше много повече, отколкото бе в състояние да изяде семейството, но точно това бе целта: изобилие от храна и любов.

Джейн седна на масата срещу Айрини и загледа как храни близнаците. Само преди час, когато Айрини беше влязла в дневната, тя беше видяла уморена млада жена, чийто живот вече беше приключил, чиято пола беше увиснала от постоянното дърпане на малките ръчички. Сега гледаше уж същата жена, но виждаше друга Айрини, Айрини, която се смееше, докато пълнеше малките устички със сос от червени боровинки и чието изражение се разнежваше и разфокусираше, когато притиснеше устните си към някоя от къдрокосите главички.

„Виждам различна жена, защото аз съм се променила — помисли си тя. — Не Айрини.“

След вечерята, докато помагаше на Анджела да направи кафето и да напълни сладките тестени топки с домашния крем с бита сметана, установи, че гледа и на майка си с други очи. Забеляза нови сребърни нишки в косите ѝ и лице, чиято кожа започваше да увисва. „Съжаляваш ли някога, че си ни родила, мамо? — запита се тя. — Спираш ли се понякога от мисълта, че си допуснала грешка? Или си била така сигурна, както сега съм сигурна аз за това бебе?“

— Хей, Джейни! — провикна се Франки от дневната. — Мобилният в чантата ти звъни.

— Можеш ли да го донесеш? — извика на свой ред тя.

— Гледаме играта!

— Целите ми ръце са изцапани с бита сметана! Ще го вдигнеш ли?

Той влезе в кухнята и буквално хвърли в ръцете ѝ телефона.

— Някакъв мъж.

— Фрост?

— Не. Не знам кой е.

„Гейбриъл — беше първата ѝ мисъл. — Чул е съобщението ми.“

Отиде до мивката и се изми бавно. Когато най-сетне взе телефона, успя да отговори спокойно.

— Ало?

— Детектив Ризоли? Обажда се отец Брофи.

Цялото напрежение внезапно отлетя от нея.

Тя се отпусна на един стол. Усещаше погледа на майка си и опита да скрие разочарованието от лицето си.

— Да, отче?

— Съжалявам, че ви се обаждам на Бъдни вечер, но не мога да се свържа с телефона на д-р Айлс, а... ами, случи се нещо, за което мисля, че трябва да знаете.

— Какво е то?

— Д-р Айлс искаше информация как да се свърже с най-близкия роднина на сестра Урсула, затова предложих да я потърся и да ѝ я дам. Но се оказва, че документацията ни е малко старичка. Имаме някакъв стар телефонен номер на неин брат, живеещ в Денвър, но телефонът е изключен.

— Майка Мери Клемънт ми каза, че брат ѝ е починал.

— Каза ли ви, че сестра Урсула има също така племенник, който живее в друг щат?

— Не ни спомена за него.

— Изглежда е поддържал връзка с лекарите. Така ми казаха медицинските сестри.

Джейн погледна към чинията с тестени топки, които започваха да натежават от крема, с който ги бяха напълнили току-що.

— Накъде биете, отче?

— Знам, че издирването на племенник, когото лелята не е виждала от години, може би изглежда незначителна подробност. Знам също колко е трудно да бъде намерен човек, който живее в друг щат, ако първото му име е неизвестно. Но църквата разполага с източници, каквито няма дори полицията. Добрият свещеник познава паството си, детектив. Познава семействата и имената на децата. Затова се обадох на свещеника на денвърската енория, където е живял братът на сестра Урсула. Той си спомня брата много добре, защото е извършил заупокойната меса.

— Попитахте ли го за нейните роднини? За този племенник?

— Да, разпитах го.

— И?

— Няма никакъв племенник, детектив. Този човек не съществува.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Мора сънуваше погребални клади. Беше клекнала в мрака и наблюдаваше как оранжевите пламъци ближат струпаните като дърва за огрев тела, наблюдаваше как огънят поглъща плътта. Мъжки силуети бяха наобиколили горящите трупове, кръг от мълчаливи наблюдатели, чиито лица не можеше да види. Нито пък те можеха да я видят, защото бе скрита в мрака, от страх да не я забележат.

От кладата се разлетяха искри, подхранвани от човешкото гориво, и се издигнаха във вид на спирала към черното небе. Искрите озариха нощта и осветиха една дори още по-страховита гледка: труповете се движеха. Овъглените крайници се мятаха в агонията, причинена от пламъците.

Един от наредените в кръг мъже бавно се обърна и погледна към Мора. Лицето му ѝ беше познато, лице, чиито очи нямаха душа.

Виктор.

Събуди се веднага, сърцето блъскаше в гърдите ѝ, нощницата ѝ беше мокра от пот. Вятърът духаше силно и младата жена чу подобното на тракане на скелет раздрусване на прозорците, стенанието на стените. Все още обзета от паниката от кошмара, тя остана да лежи абсолютно неподвижно, докато потта започваше да се вледенява по кожата ѝ. Единствено вятърът ли я беше събудил? Ослуша се и всяко скърцане на къщата ѝ се стори като стъпки. Стъпки на неканен посетител, който се приближава.

Внезапно цялата се напрегна, дочула различен звук. Драскане по стената на къщата, като от ноктите на животно, опитващо се да влезе вътре.

Погледна към светещия циферблат на часовника: беше дванайсет без петнайсет.

Измъкна се от леглото и стаята ѝ се стори ледена. Потърси опипом домашната си роба, но не запали осветлението, за да запази нощното си виждане. Приблужи се до прозореца на спалнята и видя,

че снегът бе спрял. Бялата покривка на земята блестеше на лунната светлина.

Чу го отново — звука от нещо триещо се по стената. Притисна се към стъклото и зърна някаква сянка, която се движеше покрай предния ъгъл на къщата. Животно ли беше това?

Излезе от спалнята и тръгна опипом, с боси крака, по коридора, към дневната. Заобиколи коледната елха и надникна през прозореца.

Сърцето ѝ почти спря да бие.

Някакъв мъж изкачваше стъпалата към главния вход.

Не успя да види лицето му в мрака. Сякаш усетил, че го наблюдава, той се обърна към прозореца, където стоеше Мора, и тя видя силуета му. Широките рамене, опашката.

Отдръпна се от прозореца и остана сред бодливите клонки на коледната елха, опитвайки да си обясни защо Матю Сътклиф беше дошъл тук, пред прага на дома ѝ. Защо беше дошъл в този час, без да ѝ се обади? Все още не се беше отърсила напълно от кошмара и това късно нощно посещение не ѝ помогна да се почувства по-добре. Сега щеше да си помисли, преди да отвори вратата на когото и да е, дори на човек, чието име и лице познава.

Позвъни се.

Мора трепна и една стъклена топка падна от елхата и се разби на пода.

Сянката отвън се приближи до прозореца.

Тя не помръдна, все още водейки вътрешна борба как да постъпи. „Няма да светна — реши тя. — Той ще се откаже и ще ме остави на мира.“

На вратата се позвъни отново.

„Върви си — мислеше си Мора. — Върви си и ела пак утре сутрин.“

Отдъхна с облекчение, когато го чу да слиза по стълбите. Приближи няколко сантиметра към прозореца и надникна навън, но не го видя. Не видя и паркирана отпред кола. Къде беше отишъл?

В този момент чу стъпки, скърцане на ботуши в снега, движещи се към едната страна на къщата. „Какво, по дяволите, прави този човек? Защо обикаля имота ми?“

Опитва се да намери начин да влезе вътре.

Мора се измъкна иззад елхата и преглътна болезнения си вик — беше стъпила върху счупената топка и парченце от стъклото се бе забило в босото ѝ стъпало.

Силуетът му внезапно се показва на един от страничните прозорци. Той гледаше вътре, опитвайки да види какво има в тъмната дневна.

Младата жена се оттегли в коридора, трепвайки при всяка стъпка; стъпалото ѝ беше мокро от кръв.

Време е да се обади на полицията. Обади се на 911.

Обърна се и закуцука в кухнята, търсейки опипом телефона. В бързината събори слушалката. Вдигна я и я притисна към ухото си.

Нямаше сигнал.

„А телефонът в спалнята също ли е изключен?“ — помисли си.

Върна на мястото кухненския телефон и закуцука обратно към коридора. Стъклото се забиваше все по-дълбоко в стъпалото ѝ и сега вече оставяше кървави следи по пода. Щом се върна в спалнята, напрегна поглед, за да вижда в тъмнината, удари пищяла си в леглото. Като опипваше матрака, се добра до таблата му откъм главата. И до телефона на нощното шкафче.

Нямаше сигнал.

Ужасът я покоси като леден вятър. *Отрязал е телефонния кабел.*

Пусна слушалката и се послуша, изпълнена с отчаяното желание да чуе какво ще направи той по-нататък. Къщата скърцаше от вятъра и заглушаваше всички други звуци, освен думкането на сърцето ѝ.

Къде е той? Къде е той?

После си помисли: „Мобилният ми телефон“.

Спусна се към тоалетката, където бе оставила дамската си чанта. Бръкна вътре и затършува. Извади портфейла и ключовете, химикалки и четката за коса. Къде беше скапаният телефон?

В колата. Оставих го на предната седалка на колата.

Вдигна рязко глава, когато чу звук от чупещо се стъкло.

От предната или от задната част на къщата беше дошъл? От коя страна влизаше той?

Измъкна се от спалнята и тръгна по коридора, вече без да усеща болката от забиващото се все по-дълбоко в стъпалото ѝ стъкло. Вратата към гаража беше вдясно по коридора. Отвори я и се вмъкна

през нея, тъкмо когато чу отново чупещо се и пръскащо се по пода стъкло.

Затвори вратата след себе си. Тръгна към колата, дишайки учестено, с галопиращо сърце. *Тихо. Тихо.* Бавно повдигна дръжката на вратата ѝ и се вкамени, щом чу щракването на освободеното езиче. Отвори я и се плъзна на седалката зад волана. Изпъшка приглушено, когато се сети, че ключовете от колата бяха останали в спалнята. Не можеше да включи двигателя и да се измъкне. Погледна към седалката до шофьора и на светлината на лампата на тавана на автомобила забеляза мобилния си телефон.

Отвори го и видя, че батерията ѝ е заредена.

„Слава богу“, помисли си тя и набра 911.

— Оператор на спешни случаи.

— Обаждам се от Бъкминстър Роуд, дваисет и едно-трийсет — прошепна тя. — Някой влиза с взлом в дома ми!

— Бихте ли повторили адреса? Не мога да ви чуя.

— Бъкминстър Роуд, дваисет и едно-трийсет! Някой нахлува...

Млъкна, вперила поглед във вратата, водеща към къщата. Сега под нея блестеше сребриста светлина.

Той е вътре. Претърсва къщата.

Измъкна се от колата и затвори безшумно вратата, за да изгаси осветлението. Отново беше тъмно. Електрическото табло на къщата беше само на няколко крачки от нея, на стената на гаража, и Мора реши да развие бушоните и да прекъсне електричеството. Така щеше да си осигури прикритието на мрака. Но той щеше да се досети къде е тя и щеше да се насочи незабавно към гаража.

„Просто стой и не вдигай шум — помисли си тя. — Може би ще реши, че не съм въщи. Може да помисли, че къщата е празна.“

Тогава се сети за кръвта. Беше оставила кървави следи.

Чуваше стъпките му. Обувки, вървящи по дървения под, следващи кървавите следи, излизащи от кухнята. На пръв поглед изглеждаха объркващо, водеха нагоре и надолу по коридора.

В крайна сметка щеше да я последва в гаража.

Спомни си как бе умряла Дамата с плъховете, спомни си пръснатите из гърдния ѝ кош метални фрагменти. Помисли за опустошението, което е в състояние да причини на човешкото тяло патронът Glaser с медна обвивка. За експлозията на оловото,

разкъсващо вътрешните органи. За прекъснатите кръвоносни съдове, за масивния кръвоизлив в гръдната кухня.

Бягай. Излез от къщата.

И после какво? Щеше да вика, за да я чуят съседите? Да блъска по вратите им? Даже не знаеше кой от съседите ѝ си е вкъщи тази нощ.

Стъпките приближаваха.

Сега или никога.

Спусна се към страничната врата и студеният въздух нахлу, щом я отвори. Хукна из двора. Босите ѝ крака потънаха до прасците в снега, който запречи касата, така че тя не успя да затвори вратата след себе си.

Остави я така и закрачи като блатна птица към дворната порта, вдигна замръзналото резе. Мобилният телефон се изплъзна от ръката ѝ, докато се бореше с портата, опитвайки се да я отвори въпреки бариерата на дълбокия сняг. Най-накрая я откряна, колкото да се измъкне през отвора, и се озова в предния двор.

Всички къщи на нейната улица бяха тъмни.

Мора тичаше. Едва бе стигнала до тротоара, когато чу как преследвачът ѝ също дърпа вратата, опитвайки се да я отвори по-широко.

Тротоарът беше безмилостно гол, затова Мора зави между живия плет към двора на мистър Телушкин. Но тук вятърът бе навял преспи сняг, още по-дълбоки и стигащи почти до коленете ѝ, така че придвижването се превърна в истинска борба. Стъпалата ѝ бяха изгубили чувствителността си, краката ѝ стъпваха тромаво заради студа. Отразяващата се в снега лунна светлина я превръщаше в лесна мишена, отчетливо открояваща се тъмна фигура сред морето от безмилостна белота. И макар да продължаваше да върви напред, олюлявайки се и затъвайки в снега, тя се питаше дали Сътклиф не се прицелва в този момент.

Потъна до бедрата в навята от вятъра пряспа и падна, устата ѝ се напълни със сняг. Повдигна се на колене и запълзя, отказвайки да се предаде. Отказвайки да приеме смъртта. Мъкнеше се напред с безчувствените си крака, чувайки стъпки зад себе си. Той приближаваше, за да я убие.

Внезапно мракът бе прорязан от светлина.

Мора вдигна поглед и видя блясъка на приближаващи фарове. Кола.

Единственият ми шанс.

Скочи с ридание на крака и хукна към улицата. Размахваше ръце и крещеше.

Автомобилът спря рязко току пред нея. Шофьорът излезе навън, висок и внушителен силует, и тръгна към нея през призрачната белота.

Тя се взря в него и бавно заотстъпва назад.

Беше отец Брофи.

— Всичко е наред — прошепна той. — Всичко е наред.

Мора се обърна и погледна към своята къща, но не видя никого. „Къде е той? Къде е отишъл?“

Сега приближиха още светлини. Спряха още две коли. Младата жена видя пулсиращите сини светлини на една патрулна кола и вдигна ръка, за да се предпази от блясъка на фаровете, опитвайки да различи приближаващите силуети.

В този момент чу гласа на Ризоли:

— Докторке? Добре ли си?

— Аз ще се погрижа за нея — каза свещеникът.

— Къде е Сътклиф?

— Не го видях.

— В къщата — обади се Мора. — Беше в моята къща.

— Прибери я в колата си, отче — рече Джейн. — Просто стой с нея.

Мора все още не беше помръднала. Стоеше като вкаменена на мястото си, докато отец Брофи се приближаваше. Той свали палтото си и го наметна върху раменете ѝ. После я прегърна с една ръка и ѝ помогна да стигне до автомобила му и да се намести на мястото до шофьора.

— Не разбирам — прошепна тя. — Защо сте тук?

— Шшшт! Сега е важно да се приютите на топло.

Седна до нея. Когато топлият въздух задуха към коленете и лицето ѝ, тя се загърна по-плътно с палтото, опитвайки да се стопли, но зъбите ѝ тракаха толкова силно, че не можеше да говори.

През предното стъкло виждаше движещи се по снега тъмни фигури. Разпозна силуета на Бари Фрост, който се приближи до главния вход на дома ѝ. Видя как Ризоли и един патрулиращ полицаи,

извадили оръжието си, заобикалят сградата, за да отидат до страничната врата.

Мора се обърна, за да погледне свещеника. Макар да не можеше да разчете изражението му, усети интензивността на погледа му така сигурно, както усещаше топлината на палтото му.

— Как разбрахте? — прошепна тя.

— Когато не успях да се свържа с вашия телефон, се обадох на детектив Ризоли.

Взе ръката ѝ. Обхвана я в двете си длани и това я развълнува толкова, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Внезапно ѝ стана непоносимо да го гледа, заби поглед право напред, към улицата, и видя многоцветна мъгла, докато той притискаше ръката ѝ към устните си в топла, продължителна целувка.

Мора премигна, за да задържи сълзите, и гледката към улицата се фокусира. Това, което видя, я разтревожи. Бягащи фигури. Силуетът на Ризоли се очертаваше от святкащи сини светлини, когато пресече улицата, Фрост, с извадено оръжие, клекна зад патрулната кола.

Защо всички се движат към нас? Какво знаят, което ние не знаем?

— Заклучете вратите — каза тя.

Брофи я погледна неразбиращо.

— Защо?

— Заклучете вратите!

Ризоли им викаше от улицата, за да ги предупреди.

Той е тук. Коленичил е зад нашата кола!

Мора се изви настрани, търсейки опипом бутона за заключване на вратата, изтръпнала от напрежение, защото не успяваше да го намери в тъмнината.

Сянката на Матю Сътклиф се извиси над прозореца ѝ. Тя трепна, когато вратата се отвори рязко и вътре нахлу студен въздух.

— Излез от колата, отче! — нареди Сътклиф.

Свещеникът притихна. И каза бавно и спокойно:

— Ключовете са на таблото. Вземете колата, д-р Сътклиф. Двамата с Мора излизаме.

— Не, само ти.

— Няма да изляза без нея.

— *Разкарай се веднага, отче!*

Дръпна я грубо за косата и допря пистолета в слепоочието ѝ.

— Моля те! — прошепна тя на Брофи. — Просто го направи. Направи го веднага.

— Добре! — отговори свещеникът, започваше да го обзема паника. — Правя го! Излизам...

Отвори вратата от своята страна и излезе навън.

— Седни зад волана — каза Съткиф.

Трепереща и непохватна, Мора се премести на съседното място. Погледна встрани, през прозореца, и видя Брофи, който продължаваше да стои до автомобила си и да я гледа безпомощно. Ризоли му крещеше да се отмести, но той като че бе обхванат от парализа.

— Карай! — нареди Съткиф.

Младата жена включи на скорост и освободи ръчната спирачка. Натисна педала на газта, но веднага вдигна стъпало.

— Не можеш да ме убиеш — заяви тя. Логичната д-р Айлс се бе върнала. — Заобиколен си от полицията. Нужна съм ти за заложенка. Нужна съм ти, за да карам тази кола.

Минаха няколко секунди. Цяла вечност.

Пое си въздух сепнато, когато той премести пистолета от главата ѝ и долепи дулото в бедрото ѝ.

— А ти нямаш нужда от левия си крак, за да караш. И така, искаш ли да си запазиш коляното?

Мора преглътна с усилие.

— Да.

— Тогава да тръгваме.

Тя натисна педала на газта.

Автомобилът бавно тръгна напред, покрай паркираната патрулна кола, където бе клекнал Фрост. Тъмната улица се простираше пред тях, без никой да препречва пътя им. Автомобилът продължаваше да се движи.

Внезапно видя в страничното огледало отец Брофи, който тичаше след тях, осветен от премигващите сини светлини на полицейската кола. Той сграбчи вратата от страната на Съткиф и я отвори рязко. Бръкна вътре, сграбчи ръкава му и опита да го издърпа за него.

Изстрелът отхвърли свещеника назад.

Мора отвори своята врата и се хвърли от движещия се автомобил.

Приземи се на заледения тротоар и пред очите ѝ блеснаха искри, когато си удари главата в земята.

За момент не бе в състояние да помръдне. Остана да лежи зашеметена в мрака, на студа, но не усещаше нито страх, нито болка. Осъзнаваше само вятъра, който навяваше пухкав сняг в лицето ѝ. Чу някакъв глас, който я зовеше от голямо разстояние.

Ставаше все по-силен. И по-близък.

— Докторке? Докторке?

Отвори очи и трепна, ослепена от светлината на фенерчето на Ризоли. Извърна глава от светлината и видя колата десетина метра по-нататък, със забита в едно дърво броня. Сътклиф лежеше по лице на земята и се опитваше усилено да стане, с хванати зад гърба ръце в белезници.

— Отец Брофи — прошепна тя. — Къде е отец Брофи?

— Вече извикахме линейката.

Мора се надигна бавно и погледна нататък към улицата, където Фрост бе коленичил над тялото на свещеника. „Не — помисли си тя. — Не.“

— Не ставай още — обади се Джейн, опитвайки да я задържи.

Но Мора я бутна и се изправи — стъпваше нестабилно, усещаше сърцето си някъде в гърлото. Почти не усещаше леда под босите си крака, докато приближаваше, олюлявайки се, към Брофи.

Фрост вдигна поглед.

— Ранен е в гърдите — каза тихо той.

Младата жена се отпусна на колене до тялото на свещеника, разтвори ризата му и видя къде бе влязъл куршумът. Чу зловещия всмукващ звук на влизания в гърдния кош въздух. Притисна длан към раната и усети топла кръв и лепкава от пот плът. Той трепереше от студ. Духацият по улицата вятър буквално хапеше. „А аз съм с твоето палто — помисли си Мора. — Палтото, което ти ми даде, за да се стопля.“

Въпреки воя на вятъра чу сирената на приближаващата линейка.

Погледът му бе разфокусиран, всеки момент щеше да изгуби съзнание.

— Остани с мен, Даниъл — каза тя. — Чуваш ли ме? — Гласът ѝ изневери за момент. — Ти ще живееш. — Приведе се напред, сълзите ѝ капеха по лицето му, докато му шепнеше умолително в ухото. — Моля те. Направи го заради мен, Даниъл. Трябва да живееш. Трябва да живееш...

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Телевизорът в чакалнята на болницата както обикновено бе настроен на Си Ен Ен.

Вдигнала превързания си крак на един стол, Мора бе вперила поглед в надписите, които се нижеха в долната част на екрана, но не виждаше нито дума. Макар да беше облечена с вълнен пуловер и панталони от рипсено кадифе, все още ѝ беше студено и ѝ се струваше, че никога повече няма да ѝ стане топло. „Четири часа — помисли си тя. — На операционната маса е вече цели четири часа.“ Погледна ръката си, все още можеше да види кръвта на Даниъл Брофи под ноктите си, все още усещаше как сърцето му пърха под дланта ѝ като бореща се птица. Нямахше нужда да гледа рентгенова снимка, за да разбере какви увреждания бе причинил куршумът. Беше видяла смъртоносната пътека от разкъсвания, които патронът Glaser бе направил в гърдите на Дамата с плъховете, и знаеше пред какво бяха изправени сега хирурзите. Бели дробове, нарязани от експлодирал шрапнел. Кръв, шуртяща от десетки отделни кръвоносни съдове. Паниката, която обзема персонала в операционната зала, когато види как животът изтича с всяка капка кръв и хирурзите не са в състояние да поставят щипците достатъчно бързо.

Вдигна очи при влизането на Ризоли, която носеше чаша кафе и мобилен телефон.

— Открихме телефона ти до страничната врата — обясни тя, като ѝ го подаде. — Кафето е за теб. Изпий го.

Мора отпи глътка. Беше прекалено сладко, но тази вечер тя приветства захарта. Беше готова да приветства всеки източник на енергия в умореното си, натъртено тяло.

— Мога ли да направя нещо друго за теб? — попита Джейн. — Нещо, от което се нуждаеш?

— Да. — Мора вдигна поглед от кафето си. — Искам да ми кажеш истината.

— Аз винаги казвам истината, докторке. Знаеш го.

— Тогава ми кажи, че Виктор няма нищо общо с това.

— Няма.

— Абсолютно ли си сигурна?

— Толкова сигурна, колкото мога да бъда. Бившият ти може да е негодник от класа. Може да те е излъгал. Но съм убедена, че не е убил никого.

Мора се отпусна назад на дивана и въздъхна. Впери поглед в кафето си и попита:

— А Матю Съткиф? Наистина ли е лекар?

— Да. Дипломирал се е в Университета във Върмонт. Работил е като интернист в Бостън. Колко интересно, докторке. Ако имаш тази вълшебна думичка, „доктор“ пред името си, всички врати са отворени пред теб. Можеш да влезеш във всяка болница, да кажеш на персонала, че твой пациент е бил приет току-що, и никой няма да постави под въпрос казаното. Не и когато роднината на пациента се обади и потвърди твоята история.

— Лекар, който работи като платен убиец?

— Не знаем дали „Октьгън“ му е плащал. Всъщност не мисля, че компанията има нещо общо с тези убийства. Съткиф може да го е направил по свои причини.

— Какви причини?

— За да предпази себе си. За да погребее истината за случилото се в Индия. — Тъй като видя неразбиращия поглед на своята събеседница, Ризоли продължи: — „Октьгън“ най-последно пусна списъка с персонала, работил в завода им в Индия. Имали са лекар.

— Той ли е бил?

Джейн кимна.

— Д-р Матю Съткиф.

Мора се взираше в телевизора, но умът ѝ не виждаше образите върху него. Мислеше си за погребални клади, за варварски счепени черепи. Спомни си и своя кошмар за огъня, поглъщащ човешка плът. За телата, които все още мърдаха, все още се гърчеха в пламъците.

— В Бхопал са загинали шест хиляди души — промълви тя.

Джейн кимна.

— Но на другата сутрин стотици хиляди са били все още живи. — Мора я погледна. — Къде са оцелелите в Бара? Дамата с плъховете не може да е единствената.

— Но ако не е била единствената, къде са другите?

Двете се спогледаха, разбрали едновременно какво бе опитвал така отчаяно да скрие Съткиф. Не самата злополука, а случилото се след нея. И собствената си роля в него. Мислеше за ужаса, който трябва да го бе връхлетял през онази нощ, след като отровният облак бе минал през селото. Цели семейства, мъртви в леглата си. Проснати по земята тела, замръзнали в последните гърчове на агонията. Лекарят на фабриката несъмнено е бил първият, изпратен да прецени какви са пораженията.

Може би беше разбрал, че някои от жертвите са все още живи, едва след като бе взел решението да изгорят труповете. Може би като предупреждение бе послужило стенание или потрепване на крайник, когато са влачели телата към пламтящите клади.

Заобиколен от мириса на смърт и горяща плът, той сигурно бе вперил ужасен поглед в живите. Но тогава вече не е имало как да се върнат; били стигнали прекалено далеч.

Ето това не си искал да разбере светът: какво си направил с живите.

— Защо те нападна той тази нощ? — попита Ризоли.

— Не знам.

— Ти се видя с него в болницата. Говорихте нещо. Какво стана там?

Мора се замисли за разговора си със Съткиф. Двамата бяха гледали Урсула и бяха разговаряли за аутопсията. За лабораторните изследвания и заключението за смъртта.

И за токсикологичното изследване.

— Мисля, че ще разберем отговора след аутопсията — отвърна тя.

— Какво очакваш да откриеш?

— Причината за спирането на сърцето на сестра Урсула. Ти беше там през онази нощ. Каза, че непосредствено преди да бъде приложен Синият код тя изпаднала в паника. Че изглеждала ужасена.

— Защото той беше там.

Мора кимна.

— Знаела е какво ще се случи, но не е можела да говори с тръбичката в гърлото си. Присъствала съм на прилагането на прекалено много сини кодове. Знаем как изглеждат. Всички, които се

намират наоколо, нахлуват в стаята. Объркването е невероятно. Вливат се едновременно пет-шест лекарства. — Направи пауза. — Урсула е била алергична към пеницилина.

— Това ще бъде ли уловено при токсикологичното изследване?

— Не знам. Но той несъмнено се е притеснил да не се разбере, нали така? А аз бях единственият човек, който настояваше да бъде направено.

— Детектив Ризоли?

Двете жени се обърнаха и видяха една от медицинските сестри от операционната, застанала на прага.

— Д-р Деметриос иска да знаете, че всичко върви добре. В момента го шият. Пациентът ще бъде преместен в интензивното отделение след около час.

— Д-р Айлс чака, за да го види.

— Ще мине известно време, преди да може да му позволят посещение. Ще го поддържаме интубиран и упоен. По-добре елате по-късно днес. Може би следобед.

Мора кимна и се изправи бавно.

Ризоли я последва.

— Ще те закарам у вас — каза тя.

Зазоряваше се, когато Мора влезе в дома си. Погледна следата от вече изсъхнала кръв, която бе оставила по пода — доказателството за преживяното изпитание. Мина през всички стаи, сякаш за да ги освободи от мрака. Да се увери, че това все още е нейният дом и че страхът нямаше място между тези стени. Влезе в кухнята и установи, че счупеното стъкло вече беше заковано с дъски, за да не влиза студът.

По нареждане на Джейн, несъмнено.

Някъде звънеше телефон.

Взе апарата от стената, но той беше мъртъв, без сигнал. Връзката все още не беше възстановена.

„Мобилният ми телефон“ — помисли си.

Влезе в дневната, където беше оставила дамската си чанта. Докато успее да извади апарата, звъненето престана. Набра кода, за да чуе съобщението.

Беше Виктор. Младата жена се отпусна на дивана, изумена, че чува гласа му.

„Знам, че е прекалено скоро, за да ти се обаждам. И се питаш защо, по дяволите, би трябвало да ме изслушаш след... е, след това, което се случи. Но сега всичко излезе наяве. Знаеш, че няма какво да спечеля от това. Затова може би ще ми повярваш, като ти кажа, че ми липсваш страшно много, Мора. Мисля, че заедно можем да направим така, че нещата да потръгнат отново. Можем да си дадем още един шанс. Дай ми още един шанс. Моля те.“

Тя седя дълго на дивана, стискайки телефона във вкочанените си ръце, вперила немиждащ поглед в студената камина. „В някои случаи пламъкът не може да бъде запален отново — помисли си тя. — В някои случаи е по-добре да бъде оставен да загасне напълно.“

Пусна телефона обратно в чантата си. Изправи се. И отиде да почисти кръвта от пода.

Към десет часа слънцето най-сетне проби облаците и докато караше към дома си, Ризоли трябваше да примижава често, за да предпази очите си от блясъка на отражението му в наваления неотдавна сняг. Улиците бяха тихи, тротоарите — безупречно бели. В това коледно утро тя се чувстваше обновена. Пречистена от всякакви съмнение.

Докосна корема си и си помисли: „Както виждам, ще бъдем само ние двамата с теб, хлапе“.

Паркира автомобила пред своята сграда и излезе навън. Поспря под студеното зимно слънце, за да поеме дълбоко глътка кристалночист въздух.

— Честита Коледа, Джейн.

Младата жена се вкамени, сърцето задумка в гърдите ѝ. После бавно се обърна.

До входа на блока ѝ стоеше Гейбриъл Дийн. Тръгна към нея, но тя не се сещаше нищо, което би могла да му каже. Някога бяха толкова близки, колкото можеха да бъдат един мъж и една жена, а ето че сега се гледаха и нямаха какво да си кажат, сякаш бяха непознати.

— Мислех, че си във Вашингтон — изрече най-сетне тя.

— Пристигнах преди около час. Взех първия полет. — Направи пауза. И добави тихо: — Благодаря ти, че ми каза.

— Е. — Ризоли сви рамене. — Не бях сигурна дали изобщо ще искаш да знаеш.

— Защо да не искам?

— Това е усложнение.

— Животът е поредица от усложнения. Трябва да се справяме с всяко едно от тях, когато дойде.

Каква безстрастна реакция. „Мъжът със сивия костюм“ беше първоначалното ѝ впечатление за Гейбриъл, когато се бяха запознали, и точно такъв го виждаше сега, докато стоеше пред нея в тъмното си палто. Невероятно спокоен и като че ли незаинтересован.

— Откога знаеш? — попита той.

— Не бях сигурна допреди няколко дена. Направих един от тестовете, предназначени за домашно използване. Но ми се струва, че го подозирах от седмици.

— Защо чака толкова дълго, преди да ми кажеш?

— Всъщност изобщо не смятах да ти казвам каквото и да било. Не мислех, че ще го задържа.

— Защо?

Джейн се засмя.

— Първо, изобщо не ме бива с децата. Ако ми пъкнат в ръцете бебе, няма да знам какво да правя с него. Дали да го поддържа, докато се оригне, или да му сменя пелените. А как ще ходя на работа, ако вкъщи ме чака дете?

— Не знаех, че ченгетата дават обет за бездетство.

— Но това е толкова *трудно*. Гледам другите майки и не мога да си представя как го правят. Не знам дали аз мога да го правя. — Изпуфка и от устата ѝ излезе бял облак. — Поне семейството ми живее тук. Убедена съм, че майка ми ще бъде повече от щастлива да се занимава с бебето. А само на няколко пресечки оттук има детска ясла. Ще проверя какво е положението там, на каква възраст започват да ги приемат.

— Значи така. Вече си планирала всичко.

— Повече или по-малко.

— Знаеш дори кой ще гледа нашето бебе.

Нашето бебе. Тя преглътна с усилие, мислейки за живота, който растеше в нея, и който бе част от самия Гейбриъл.

— Все още има някои подробности, които трябва да обмисля.

Той стоеше с абсолютно изправен гръб, все още в ролята на мъжа със сивия костюм. Но когато заговори, тя долови гневна нотка, която я стресна.

— А къде в цялата тази история съм аз? — попита той. — Във всички планове, които си направила, не ме спомена нито веднъж. Не че съм особено изненадан.

Ризоли поклати глава.

— Защо звучиш толкова разстроено?

— Това е все същата стара комедия, Джейн. Явно не можеш да престанеш да я играеш. Ризоли, която държи в свои ръце контрола над своя живот. Която е в пълна безопасност в ризницата си. На кой му е притрябвал мъж? По дяволите, със сигурност не на *теб*.

— Какво се очаква да кажа? „Моля те, о, *моля те*, спаси ме“ ли? „Не мога да отгледам това бебе без мъж“?

— Не, вероятно би могла да го направиш и сама. Ще намериш някакъв начин, дори това да те убие.

— А ти какво би искал да кажа?

— Ти имаш избор.

— И аз се възползвах от него. Казах ти, ще запазя бебето.

Младата жена тръгна към стъпалата, водещи към входа за блока, газейки ожесточено в снега. Той я сграбчи за ръката.

— Не говоря за бебето. Говоря за нас. — И додаде тихо: — Избери мен, Джейн.

Тя се обърна към него.

— Какво означава това?

— Означава, че можем да направим това заедно. Това е единственият начин, по който би могло да се получи както трябва. Ти оставяш мен да те наранявам, а аз теб — да нараняваш мен.

— Страхотно. И в крайна сметка двамата сме покрити с белези от глава до пети.

— Или в крайна сметка започваме да си вярваме.

— Ние почти не се познаваме.

— Познавахме се достатъчно добре, за да създадем дете.

Младата жена усети как бузите ѝ пламват и вече не е в състояние да го погледне. Затова впери очи надолу, в снега.

— Не казвам, че ще успеем да го направим — додаде той. — Дори не съм сигурен как ще се справим, след като ти си тук, а аз — във Вашингтон. — Направи пауза. — И нека си го кажем честно. Понякога, Джейн, можеш да бъдеш истинска кучка.

Тя се засмя. Прокара длан по очите си.

— Знам, боже мой, знам.

— Но пък в други моменти... — Протегна ръка и докосна лицето ѝ. — В други моменти...

„В други моменти — помисли си тя, — ме виждаш такава, каквато съм в действителност.“

И това ме плаши. Не, ужасява ме.

Това може би ще бъде най-смелото нещо, което ще направя някога.

Най-после вдигна глава и го погледна. Пое дълбоко въздух.

И каза:

— Мисля, че те обичам.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Три месеца по-късно

Мора седеше на втората редица пейки в църквата „Сейнт Антъни“ и звуците на органа пробуждаха спомени от детството ѝ. Спомни си как бе ходила на неделната меса със своите родители и колко твърди ѝ се бяха стрували църковните пейки, след като бе седяла на тях половин час. Как се беше въртяла, опитвайки да се намести по-удобно, как баща ѝ я беше вземал в скута си, което бе най-хубавото за нея място, защото включваше чифт покровителствено обгръщащи я ръце. Беше вдигала очи към витражите на прозорците, към изображенията, които я плашеха. Жана д'Арк, завързана за кладата. Исус на кръста. Светци, свели глава, преди да бъдат екзекутирани. И кръв, толкова много кръв, пролята в името на вярата.

Днес църквата не ѝ се струваше заплашителна. Органовата музика беше радостна. Гирлянди от розови цветя красяха пътеките между редовете от пейки. Виждаше деца, които подскачаха щастливо върху коленете на родителите си, деца, които не бяха смутени от образите на страданието, изобразени върху витражите.

Органът засвири Бетховеновата „Ода на радостта“.

По пътеката се появиха две шаферки в светлосиви костюми. Мора разпозна в тях две от работещите в бостънската полиция полицайки. Днес пейките бяха пълни с полицаи. Хвърли поглед назад и зърна Бари Фрост и детектив Слийпър, седнали точно на реда зад нея, и двамата отпуснати и щастливи. Прекалено често полицаите и техните семейства се събираха в църквата, за да оплачат загубата на някой от своите хора. Днес виждаше усмивки и ярки рокли.

Сега се появи Джейн, под ръка с баща си. За първи път тъмната ѝ коса беше обуздана, хваната в стилин кок. Белият сатенен костюм от панталони и прекалено широко сако не успяваше да прикрие напълно издутия ѝ корем. Когато стигна до редицата от пейки, на която седеше Мора, погледите им се срещнаха за миг, и Джейн завъртя очи, сякаш

искаше да каже: „Можеш ли да повярваш, че правя това!“. Но веднага след това погледна към олтара.

Към Гейбриъл.

„Понякога — помисли си Мора, — звездите се нареждат така, че боговете се усмихват, и любовта получава известен шанс. Но само шанс — това е всичко, на което може да се надява в действителност. Без никакви гаранции, без никаква сигурност.“

Гейбриъл хвана ръката на Джейн. После двамата се обърнаха с лице към олтара. Днес бяха единни, но несъмнено щеше да има други дни, когато щяха да хвърчат гневни думи или да цари ледено мълчание. Дни, в които любовта щеше да прилича на птичка, пърхаща с едно крилце. Дни, когато буйният темперамент на Джейн и похладната натура на Гейбриъл щяха да ги карат да се уединяват всеки в своя ъгъл и да поставят под въпрос разумността на тази връзка.

Но щеше да има дни и като този. Съвършени дни.

Наближаваше пет часа, когато Мора излезе от църквата „Сейнт Антъни“. Слънцето блестеше и за първи път усети топъл полъх във въздуха. Първият шепот на пролетта. Караше със свалено стъкло на прозореца, през което влизаха миризмите на големия град, но се насочи не към дома си, а към квартал „Джамейка плейн“. Към енорийската църква „Света Богородица на Божествената светлина“.

От другата страна на масивната врата беше полутъмно и тихо, през цветните стъкла на витражите влизаше последната слънчева светлина за деня. Вътре видя само две жени, седнали на първата пейка, свели молитвено глави.

Мора се приближи безшумно до нишата. Запали три свещи за три жени. Една за сестра Урсула. Една за сестра Камий. И една за безликата прокажена, чието име никога нямаше да научи. Не вярваше в рая или ада, не беше сигурна дори, че вярва във вечността на душата. Въпреки това запали три пламъчета в този молитвен дом и това ѝ донесе утеха, защото онова, в което вярваше, бе силата на спомена. Само забравените бяха наистина мъртви.

Излезе от нишата и видя, че сега и отец Брофи стоеше до двете жени и шепнеше думи на утеха. Той вдигна очи. На последните, достойни за скъпоценни камъни тонове на преминаващата през витражите слънчева светлина, погледите им се срещнаха. Само за миг и двамата забравиха къде се намират. И кои бяха.

Тя вдигна ръка за довиждане.
После излезе от неговата църква и се озова отново в своя свят.

Издание:

Тес Геритсън. Грешникът
Американска. Първо издание
ИК „ИнфоДАР“, София, 2008
Редактор: Милена Иванова
Коректор: Ангелина Вълчева
ISBN: 978-954-761-352-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.